

NGUYỄN NHẬT ANH

Chuyện xứ
Hàng
Bida

TẬP 2: BIẾN CỐ Ở TRƯỜNG ĐĂM RI

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHƯƠNG I: BÁO ĐỘNG KẾ

Xin phần khởi thông báo với bà con là ngày hôm nay thằng Nguyễn khoái chí ời là khoái chí.

Bà con cũng biết rồi đó, so với Kăply, Nguyễn là đứa xưa nay vẫn điềm đạm và trầm tĩnh hơn nhiều. Nó nói ít, thì giờ chủ yếu dành cho cái sự vô cùng quan trọng là nghĩ ngợi. Rất ra dáng một ông trùm. Một đại ca. Nhưng đó là nói lúc con nhỏ Bolobala chưa toét miệng ra cười với nó và nhìn nó bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ.

Bữa trước, lúc cả đám đụng đầu Baltalon, Bolobala coi Nguyễn chẳng ra cái thứ cóc nhái gì hết, mặc dù không thể nói là nó không lo lắng cho số phận của Nguyễn, cũng không nhìn thằng này lấy một cái dù là nhìn qua khoe mắt. Hồng biết tại sao lại như vậy. Nhưng cũng có thể đoán là bữa đó nó bị té lật gọng một cú quá mạng mà nó lại là con gái nữa, cho nên chắc nó mắc cỡ.

Nói cho đúng ra thì ngay từ sáng sớm, lúc còn đang vỉnh tai nghe chim hót líu lo dọc đường Brabun và tò mò dán mắt vào các cửa hiệu quái chiêu hai bên đường Nguyễn còn chưa biết con nhỏ Bolobala đem lòng ái mộ nó.

Lúc này, nó, Păng Ting, Êmê, K'Tub và Kăply vừa đưa đầu qua cổng trường đã đụng ngay thằng Steng. Steng là một thằng quái, đại khái là một cái thằng mà chẳng đứa học trò nào trong trường muốn giáp mặt. Nguyễn và Kăply lại càng kỵ giờ thằng này kinh khủng.

Cả bọn mếu xệch miệng khi đón tiếp tụi nó ngay sau cánh cổng là gương mặt đầy mụn của thằng Steng. Thằng Steng còn có một chuyện rất khó ưa là quanh năm luôn mồm trù cho mọi người chết sạch nhưng mặt mày lúc nào cũng tươi hơn hớn. Lúc này cũng vậy, nó toét miệng cười, trưng ra bộ mặt của người đi săn vừa tóm được con mồi:

- A, K'Brăk! Chào buổi sáng nha !

Có cả đồng người nhưng Steng chỉ chào mỗi Nguyễn. Dĩ nhiên là Nguyễn chẳng sung sướng gì với cái vinh dự đó.

Mày rình tao ở đây từ hồi tờ mờ sáng hả, Steng? – Nguyễn sa sầm mặt.

Ừa, sao mày biết?

Steng ngạc nhiên hỏi lại, câu hỏi của nó còn hơn cả sự thú nhận.

- Tại sao mày cứ vo ve quanh tao mãi thế? – Nguyễn nhếch môi – Mày trơ trên thật đó, Steng. Tao nói cho mày biết, còn lâu tao mới ngủ. Không chừng mày chết trước tao đó nha.

- Tao biết, tao biết mà! Bỏ qua đi, K'Brăk! – Steng xua tay, rồi rít - Vụ của mày, coi như tao thua rồi. Nói chung là mất trắng. Bây giờ tao chỉ chờ xây mộ cho những đứa còn lại thôi.

Bất chấp vẻ điên tiết của tụi bạn, Steng tiếp tục thao thao:

- Hôm qua con nhỏ Bolobala đã lê la khắp trường kể về chiến công lấy lòng của mày rồi. Tao đã nghe đầu cả tai, tiếc là không có thêm tám cái tai nữa để nghe cho xuể. – Steng cong ngón tay gõ cồm cộp vào trán – Bolobala nói gì hả? Ờ, nó nói là lúc đối đầu với Baltalon, dáng đứng của mày rất uy nghi, vẻ mặt cực kỳ oai phong, ánh mắt đầy khí thế, cánh tay...

- Đủ rồi, Steng! – Mặt đỏ tới mang tay, Nguyên gạt ngang – Thiệt là nhăng nhít!

- Để Steng nói hết đi, anh K'Brăk! – K'Tub kéo tay Nguyên, chân nhảy tung tung – Nghe đã sượng tai thiệt đó!

Không đợi K'Tub nài nỉ đến lần thứ hai, Nguyên vùng khỏi tay thẳng nhóc, vọt chạy.

Kăply chạy sát bên cạnh, tùm tùm:

- Tao thấy dáng chạy của mày cũng oai phong lắm đó, Nguyên.

Chờ đón Nguyên và Kăply ở ngay cửa lớp Cao cấp 2 là thằng Y Gok.

- Chào K'Brăk! – Y Gok nhìn Nguyên chăm chú y như thể Nguyên chưa học chung với nó ngày nào – Nghe nói mày đã làm cho Baltalon tiêu tùng rồi hả? Kan Tô và Mua bảo tụi tao thế. Nhưng nghe con nhỏ Bolobala ở lớp tụi mày thuật lại mới thiệt là khoái. Nó bảo trông mày lúc đó thật là một khối rắn chắc, Baltalon nhìn thấy cũng phải run rẩy, mê muội cả thần trí...

Nguyên có cảm tưởng nó là một con cá bị chặn hai đầu, Steng một đầu và Y Gok một đầu, và đứa nào cũng cố tóm cho được nó.

- Mày điên sao nghe lời con nhỏ nhiều chuyện đó. – Nguyên nhăn nhó nói và cổ lảng sang đề tài khác – Sao mày không vô học, chạy lên lớp tụi tao làm chi?

- Ê, tao đợi ở đây để chúc mừng mày mà. – Y Gok tròn mắt, giọng phật ý – Một chiến công như thế đâu phải lúc nào cũng xảy ra. Lần trước, tụi mày đã thoát chết dưới lời nguyền Tan xác của Buriăk, thêm lần này nữa...

Một cái trán đỏ cúi xuống giữa ba đứa. Và từ giữa đôi môi đỏ choét, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- K'Brăk, K'Brê sao còn đứng đó? Vô lớp đi! – Cặp mắt sâu hoắm của thầy Haifai xoáy vào mắt Y Gok một cách nghiêm khắc – Còn trò này...

Y Gok không để thầy Haifai nói hết câu. Nó lăm lét liếc những móng tay xanh xanh đỏ đỏ

của thầy, lí nhí “Chào thầy ạ” rồi lại lật đật quay người vọt lẹ.

Thầy Haifai lừa Nguyên và Kăply vô lớp như người ta lừa heo sống chuồng. Vừa đi thầy vừa rùn người xuống thấp để hàm răng nhọn hoắt chũa thầy nằm ngang lỗ tai hai đứa nhóc và hạ giọng thì thầm:

- Ta biết về cuộc đụng độ giữa Baltalon và mấy trò. Tốt, tốt lắm. Nhưng tốt hơn nữa là đừng có nói um về chuyện đó...

Chưa bao giờ Nguyên và Kăply thấy thầy Haifai lộ vẻ thận trọng như vậy. Vợ thầy hàng ngày chỉ biết mỗi kiểu trò chuyện là quát tháo, nay cũng hòa theo bằng cái giọng nhỏ xiu như mượn của ai:

- Im lặng... Tuyệt đối im lặng... Quên đi càng tốt...

- Đừng để bị kích động... Cũng không nên làm ai kích động... - Thầy Haifai tiếp lời vợ, mặt mày dáo dác và thầy càng nói thì Nguyên và Kăply càng không hiểu gì hết – Tránh gây căng thẳng... Cứ coi như Baltalon chưa ngủm...

- Làm sao mà coi như Baltalon chưa ngủm hả thầy? – Kăply gãi chóp mũi, nó vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản – Hăn chết ngắc rồi mà. Cả đồng lứa thấy chứ đâu chỉ hai đứa con.

- Thiệt ta chưa từng thấy ai ngu như trò! – Thầy Haifai nổi quạu, từ chiếc mẩu gậy của thầy phát ra những tiếng khình khịt giận dữ làm Nguyên và Kăply phải né qua một bên vì sợ những viên đạn từ hai lỗ mũi thình lình bay ra – Chính vì Baltalon ngủm rồi ta mới nói là “coi như chưa ngủm”. Những trò kia cũng vậy, lỡ thấy rồi thì khôn hồn câm miệng hết cả lũ.

Ba thầy trò vừa bước qua cửa lớp, Nguyên và Kăply lập tức cảm thấy choáng váng khi đập vào tai cả một làn sóng âm thanh reo hò vang dội.

- Tuyệt lắm, K’Brăk, K’Brê! – Lung, một thằng nhãi có hai cái tai tròn như tai chuột, ngồi kế Bolobala, nháy cẳng trên ghế như đang chuẩn bị một cú santo bốn vòng.

- Làm cho Baltalon tanh banh! Mày xứng đáng được tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lắm đó K’Brăk!

Vừa khua tay trên đầu vừa rống, cổ gân cổ để át giọng những đứa to mồm khác là thằng Hailibato, một đứa có tâm hồn ăn uống vĩ đại, khách thường trực của các quầy thực phẩm trước cổng trường và là đứa học trò duy nhất của trường Đămri được mục Gian cho ký sổ nợ, vài ba tháng mới phải trả tiền một lần. Hailibato là một thằng nhãi tròn ủng, và nhân

danh cái khối thịt đồ sộ lẫn cái tên đặc biệt cha mẹ đặt cho, lúc nào cũng khoe khoang là có quan hệ bà con rất gần với thầy Hailixiro mặc dù thầy Hailixiro chưa bao giờ xác nhận điều đó.

Không muốn làm gãy thêm chiếc ghế thứ ba mươi hai trong đời học sinh của mình, Hailibato cố kềm ý định phóng lên ghế như những đứa khác. Nó nhảy lạch bạch dưới nền nhà, ngoác miệng gào lên, cổ đẩy tiếng nói bay vọt qua đầu đám bạn đang đứng che trước mặt:

- Hiệp sĩ Lang Biang... Hiệp sĩ Lang Biang...

Thầy Haifai quạu quọ đập đập hai tay vào nhau và hét lên một tràng, có vẻ đã bắt đầu nổi khùng.

Tiếng ồn ào lắng xuống nhưng không tắt hẳn mà chuyển thành những âm thanh rì rầm như tiếng sóng đang rút dần ra khơi. Nhưng chuyện đó không làm thầy Haifai ứa gan bằng chuyện không đứa nào chịu leo xuống khỏi ghế.

Đầu giãn giật, đôi mắt tóe lửa quét ngang quét dọc khắp lớp, thầy chọc chọc ngón tay vào lũ học trò đang đứng đực ra trước mặt, rít lên bằng thứ giọng vì tức quá mà không ra nam cũng không ra nữ, nghe giống như cả thầy lẫn vợ thầy cũng gầm gừ một lúc...

- Trò nào? Trò nào thử bạo gan đứng thêm một giây nữa trên ghế cho ta xem!

- Như chợt nhận ra tai họa, cả đồng cảng chân tụt vội xuống đất, nhưng sự phấn khích vẫn còn quá lớn nên sự yên lặng mà thầy Haifai nóng nảy yêu cầu vẫn chưa chịu quay lại với lớp học. Những tiếng xì xầm chạy quanh các dãy ghế như một con vật gì đó vừa bò lòng vòng vừa thở.

Thầy Haifai nghiêng răng ken két, không buồn đập hai tay theo thói quen nữa. Trong khi Nguyên và Kăply ôm cặp về chỗ ngồi, còn cả lớp thì quay cổ dòm thoe tụi nó như khán giả trên sân vận động náo nức quay dòm theo quả bóng da, thì thầy Haifai nhảy tới trước tấm bảng và động rầm rầm vô đó.

- Ta bảo phải trật tự, các trò có nghe không hả?

Lần này thì bọn học trò vội vàng sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và không ai bảo ai từng đứa một tự dán miệng mình ngay lại. Khi nhìn thấy bộ mặt quái dị của thầy Haifai bắt đầu phù ra vì tức giận thì đám nhóc biết là không nên đùa với thầy.

- Kể từ giờ phút này, không trò nào được nhắc đến cái tên Buriăk lẫn Baltalon, có nghe không hả? – Thầy Haifai khò khè quát, vẫn chưa dịu cơn điên.

- Dạ có. – Cả lớp rập ràng.

- Cả cái tên trùm Bastu cũng không được nhắc, có trò nào dám không nghe không hả?

- Dạ không.

Trong cái dàn đồng ca rất chi là ngoan ngoãn đó, xen lạc lõng tiếng của đứa nào đó:

- Dạ có.

Trong khi đám học trò cố nín cười thì thầy Haifai bắn người lên như bị ong chích dưới mông. Mái tóc lưa thưa dựng đứng, thầy quét chiếc mũi gãy từ phải qua trái, rồi từ trái qua phải, răng nanh chìa cả ra ngoài.

- Trò nào? – Giọng thầy nghe kin kít giống như ai đang cố mở một cánh cửa sắt bị khô dầu – Trò nào vừa nói “có” đứng lên cho ta nhìn mặt xem! À, thì ra là trò. Ta biết ngay mà!

Thầy Haifai hí hửng khi thấy thằng Tam rụt rè đứng lên, giọng đắc thắng một cách độc ác.

- Thừa thầy... - Tam lấp ba lấp bắp, không dám ngẩng mặt lên, hai tay không ngừng miết vào mép bàn như cố tẩy xóa một cách vô vọng cái câu trả lời ngốc nghếch vừa rồi.

- Tại sao hả? – Lần này tiếng nói của thầy Haifai như xì ra từ lỗ mũi, hai bàn tay thầy liên tục duỗi ra bóp vào như thể thầy đang nắm được cổ họng tên học trò bất trị - Tại sao mà trò dám chống lại ta hả?

- Thừa thầy... con không có...

Tam run rẩy đáp, đầu nó mỗi lúc một cúi sâu xuống.

Thầy Haifai động tay vỗ bảng bình tĩnh:

- Trò ngược bộ mặt bẩn thỉu của trò lên nhìn ta đây nè.

Xoáy mắt vô bộ mặt tái nhợt đang từ từ ngược lên, thầy Haifai hét âm:

- Tại sao? Tại sao? Trò mở miệng ra đi chứ!

- Thừa thầy... tại con tưởng cái câu sau thầy cũng hỏi... giống như câu trước... - Tam cố thu hết can đảm lý nhí, giải thích, mặt vẫn khuất sau chiếc mặt nạ xám xanh.

Làm như không nghe thấy Tam, thầy Haifai tiếp tục tuôn ào ào:

- Bộ trò nghĩ trò là quái nhân thì không ai dám đụng đến trò hả? Bộ trò cho rằng trò có quan hệ mật thiết với trùm Bastu thì trò muốn nhắc đến hần lúc nào cũng được hả?

- Con mưa quát tháo trút xối xả lên đầu lên cổ khiến Tam tối tăm mặt mũi. Sợ quíu cả người, nó đứng trơ ra, ánh mắt dính cứng vào bộ mặt điên cuồng của thầy Haifai như bị hút chặt vô đó. Căn cứ vào bộ dạng ngó thăm hại hết biết của Tam, tưởng như nó sắp òa ra khóc tới nơi.

Như để làm cho Tam sụm bà chè luôn cho rồi, vợ thầy Haifai cất giọng the thé, chen ngay

vào lúc ông chồng đang ngưng lại để nghỉ mệt:

- Đồi của trò sắp tàn rồi, Tam ơi. Cái kiểu để lòi đuôi lộ liễu như trò lần này không lừa được ngài N'Trang Long đâu. Trò mà không bị đuổi học thì chắc ta ăn hết toàn bộ bàn ghế trong phòng này quá hà.

- Con nữa, cô! Nếu đồ quái vật basilic đó không bị tổng cổ ra khỏi trường, con sẽ ăn phụ với cô!

Thằng Amara vọt miệng nịnh nọt trắng trợn, cầm bạnh ra, mắt híp lại ngó y chang một con rắn hổ mang.

- Im đi, Amara! – Thầy Haifai nạt, vẫn giọng eo éo của bà vợ - Ngay cả cái từ basilic cũng không ai được nhắc!

Lần đầu tiên kể từ ngày bước chân vào lớp Cao cấp 2, bọn học trò mới nghe cô Haifai quát cục cụng Amara. Sự kiện bất ngờ này khiến cả bọn cảm thấy mệnh lệnh tiếp theo của thầy Haifai cực kỳ nghiêm trọng.

- Tóm lại, - thầy Haifai lại động tay vô bảng khiến tấm bảng rên lên thê thảm, suýt chút nữa bong ra khỏi tường, và nóng nảy tiếp lời vợ - kể từ hôm nay, tất cả những gì dính dáng đến phe Hắc Ám, không trò nào được xì ra miệng. Đây là qui định của ngài hiệu trưởng, áp dụng trong toàn trường, kể cả các sinh viên lớp Hướng nghiệp. Trò nào vi phạm, bét nhất sẽ bị phạt cấm túc, cao nhất là bị đuổi học.

Thầy Haifai quét mắt về phía Bolobala, vừa nói vừa lắc lư cái đầu góm ghiech như cố làm cho mình giống ma cà rồng hơn nữa:

- Ta thành thực khuyên trò, Bolobala. Nếu không muốn là người thứ hai bị đuổi học sau trò Tam thì trò phải biết giữ miệng. Nếu xét cho cạn tàu ráo máng, những gì trò bô lô ba la khắp trường mấy ngày nay đủ để tiễn trò vĩnh viễn về nhà được rồi.

- Kăply liếc qua chỗ Bolobala, thấy con nhỏ đang vội khép chặt mắt để né tia nhìn tóe lửa của thầy Haifai, ngó rất giống cái cảnh người làng Ke hấp tấp đóng cửa để tránh ánh nắng chói chang của mặt trời giữa chiều hè oi bức.

“Rầm”. Thầy Haifai quay lưng lại lớp học, nện một phát thật lực vô tấm bảng, cao giọng:

- Các trò lật tập ra. Hôm nay ta học bài Thần chú chiến đấu số 6.

Bị động một cú quá mạng, cộng với mấy cú nện không thương tiếc trước đó, tấm bảng bất thành linh giãy nên một cái vụn rơi “cạch” xuống nền nhà.

Nhưng chỉ bằng cái phẩy tay, thầy Haifai đã khiến tấm bảng bay ngược trở lên, còn nhanh hơn lúc nó rơi xuống, và dính “bộp” vô tường chắc nụi.

- Thừa thầy... còn con...

Thầy Haifai có vẻ quên bằng mình, thằng Tam tội nghiệp rụt rè cất giọng.

- Trò hả? – Thầy Haifai vừa bôi phấn lên bảng vừa nói, không thèm quay mặt lại – Ba ngày sau, trò ở lại trường buổi trưa để làm vệ sinh cầu tiêu. Trò nên ăn mừng đi. Đó là hình phạt nhẹ nhất mà ta có thể nghĩ ra cho một đứa cà chớn như trò.

Tam rón rén ngồi xuống, trông nó mừng rỡ như thể so với cái tội lơ lửng vừa rồi thì cái chuyện chùi cầu tiêu là phần thưởng chứ không phải là hình phạt.

Kăply không thể nào không nhận thấy buổi học hôm nay trôi qua nặng nề hơn bất cứ một buổi học nào trước đó. Sau một hồi nghe quát thét điếc tai, bọn học trò như ngu đi, kể cả thằng Amara vốn là ngoại lệ xưa nay. Thần chú chiến đấu số 6 có cái tên rất hấp dẫn là Trói gô nhưng thiệt tình mà nói thì chẳng đứa nào thực hành được đến nơi đến chốn.

Thằng Tam sợ thầy Haifai đến nỗi khi bị kêu lên bảng, nó lính quính đến mức rớt cuộc câu thần chú của nó chỉ có mỗi tác dụng là trói gô chính nó lại khiến ngay cả thầy Haifai cũng phải phì cười, mặc dù khi dòm thầy cười Tam còn ớn hơn là khi ngó thầy giận dữ. Lúc đó, nanh thầy đột ngột dài ra, đôi môi như biến mất, còn nước miếng thầy văng tùm lum trên đầu nó và dĩ nhiên là nó chẳng dám lấy tay lau.

Nguyên thì chỉ trói được một chân của Hailibato, còn Amara khá hơn một chút: nó trói được hai tay và một chân của thằng Lung nhưng ngược lại một chân của nó bị cột chặt vô chân bàn.

Vợ thầy Haifai chứng kiến tất cả những trò nhí nhố đó và nổi cáu chen vô bất cứ chỗ nào ông chồng ngừng lại để thở bằng những câu chửi loạn xạ.

Suốt buổi học, Kăply cảm thấy ngực nặng như bị chèn đá mặc dù nó là một trong những đứa không bị kêu lên bảng trong suốt cái buổi sáng đen đui đó. Nó chỉ thực sự cảm thấy ruột gan đã về vị trí cũ khi tiếng chuông tan học vang lên, nhưng ngay vào lúc nó và Nguyên hí hửng ôm cặp ra cửa, cả hai bất thần bị thầy Haifai chặn lại:

- Hai trò đi theo ta!

Y như sét nổ ngang đầu, Kăply giật bắn người quay sang Nguyên, thấy thằng này cũng đang chìa bộ mặt xám ngoét vô mắt nó.

Thầy Haifai không thèm đếm xỉa đến vẻ mặt lo lắng của hai đứa học trò, cũng không thèm biết tội nó có dám không nghe lời mình hay không, phán xong một câu ngắn ngủn, liền quay ngoắt mình bỏ đi.

Sau khi ném một cái nhìn u ám vô mặt những đứa tò mò tụ tập xa xa, Nguyên và Kăply nhìn vô mặt nhau một lần nữa rồi lếch thếch lê bước theo thầy Haifai.

Ổng dẫn mình đi đâu vậy há? Kăply hoang mang nhủ bụng. Hồng lẽ ổng tính trừng phạt mình và Nguyên về cái tội dám choảng nhau với Baltalon? Chính Baltalon gửi pho tượng báo tử cho Nguyên, hồng lẽ ổng không biết? Dù sao thì cũng mong ổng không phải là người của trùm Bastu trá hình làm giáo viên trong trường và giờ đây đang muốn trả thù cho đồng bọn!

Kăply dán mắt vào lưng thầy Haifai, ruột gan quặn lại khi thấy thầy càng nhìn càng giống một phù thủy hắc ám kinh khủng. Hai cánh tay khẳng khiu với những ngón tay cũng ốm nhách, dài ngoẵng, càng dài hơn bởi các ngón tay lẻo loẹt cong vút, đang đánh lúc lắc hai bên sườn ngó y chang hai cái cẳng gà treo trên móc. Đã vậy, thầy vừa đi vừa lắc mông, càng đi nhanh càng lắc dữ dội, và dù biết chuyện này chắc là do bà vợ ổng ọ của thầy xướng ra, Kăply vẫn thấy ghê ghê. Ổng mà thiệt là tay chân của Bastu thì bữa nay hồng biết ổng làm gì mình và Nguyên? Kăply khẽ rùng mình, không dám đẩy trí tưởng tượng đi xa hơn nữa để khỏi phải quay mình chạy ngược trở lại.

- Thầy dẫn tụi con lên văn phòng hiệu trưởng hả thầy?

Kăply bừng tỉnh khi nghe Nguyên cất tiếng hỏi, và ngay lập tức nó nhận ra cả ba đang đi luôn qua những căn nhà nằm cạnh chân tháp.

- Chứ chẳng lẽ mấy trò cho rằng ta dẫn mấy trò đi chùi cầu tiêu?

Thầy Haifai đáp lại bằng giọng bức dọc và cúi kính nện chân lên bậc thang đầu tiên dẫn lên đỉnh tháp.

Nguyên như bị đấm vô miệng, làm thỉnh lẻo đẻo đi theo. Từ lúc đó cho đến lúc bước vô phòng làm việc của thầy N'Trang Long, nó và Kăply bám sát sau lưng thầy Haifai như hai chiếc bóng. Chẳng đứa nào dám hé môi dù có cả đồng câu hỏi bay lượn trong đầu.

Lần thứ hai leo lên chỗ của thầy hiệu trưởng, Nguyên và Kăply vẫn rơi vào cảm giác đi hoài không tới y như lần đầu. Một cầu thang, một tầng lầu, một cầu thang, một tầng lầu, rồi một cầu thang, một tầng lầu... thoát đầu hai đứa còn nhắm đếm, nhưng tới một lúc toàn bộ tâm trí của tụi nó dồn hết vào ý nghĩ làm sao cho cặp giò đừng rụng ra khỏi người trước khi đến nơi.

Chiếc cầu thang che cánh cửa bí mật trước phòng thầy N'Trang Long nhắc lên đúng lúc Nguyên và Kăply bắt đầu chuyển qua thở bằng tai.

Thầy Haifai đứng lại trước cửa phòng, đợi Nguyên và Kăply bước lên và trong khi hai

đưa đang dè dặt đưa mắt nhìn quanh, thầy đột ngột giơ tay đẩy một cái khiến cả hai té nhủ vô phòng, sém chút nữa thì đập đầu vô cạnh bàn thầy N'Trang Long đang ngồi.

- Tôi đã đem hai cục cung đến cho ông đây rồi, ông N'Trang Long.

Thầy N'Trang Long ngược lên khỏi tấm bản đồ trước mặt, hàng rìa rậm khế nhúc nhích:

- Cảm ơn anh, Krazanh.

Nguyên và Kăply vừa gượng đứng thẳng lên đã vội đưa mắt nhìn nhau (ngày hôm nay tại nó nhìn nhau không biết bao nhiêu lần!) trước cái tên thầy hiệu trưởng vừa gọi. Một cái tên rõ ràng là lạ hoắc lạ hươ.

- Ông cần gì nữa không ạ? – Thầy Haifai có vẻ cảm động trước lối xưng hô của thầy N'Trang Long, eo éo hỏi.

- Khi nào cần tôi sẽ nhờ, chị Kim. – Giọng thầy hiệu trưởng càng dịu dàng, nếu không muốn nói là có pha khá nhiều trù mến.

- Quá khứ đã trôi qua rồi, ông N'Trang Long à. – Đôi môi đỏ của thầy Haifai gằn gặt và giọng nữ của thầy se lại như đau thương – Krazanh đã chết rồi. Kim cũng đã chết rồi. Bây giờ chỉ còn Haifai sống trên đời thôi.

- Chị đừng quá xúc động như vậy chứ, chị Kim. – Thầy N'Trang Long xoắn lấy lọn râu xoắn dưới cằm, tặc tặc lười.

Thầy chớp chớp mắt định nói thêm gì đó nhưng thầy Haifai đã nhanh chóng lùi ra khỏi phòng, vẫn giọng nữ lên tiếng:

- Tôi đi đây. Khi nào cần gì ông cứ gọi.

Thầy N'Trang Long nhìn ra cửa phòng chỗ thầy Haifai vừa khuất bóng, nhún vai một cái rồi quay đôi mắt lúc lác sang Nguyên và Kăply:

- Tụi con ngồi xuống đi chứ.

Vừa chạm mông xuống ghế, Kăply lập tức xì ngay ra thắc mắc, vội vã y như phun một quả chanh mắc ngang cuống họng nãy giờ:

- Ủa, thầy Haifai tên thiệt hông phải là Haifai hả thầy?

- Krazanh và Kim là một cặp vợ chồng phù thủy trứ danh. – Đôi mắt to cồ cộ của thầy N'Trang Long đột nhiên trở nên mơ màng – Chỉ từ khi nhập lại làm một, họ mới có tên chung là Haifai.

- Họ nhập lại làm một chi vậy thầy? – Kăply láu táu phun ra câu hỏi thứ hai.

- Họ có muốn vậy đâu. Thiệt tình!

Thầy N'Trang Long thốt hai tiếng sau cùng với một giọng cảm khái thấy rõ, bàn tay to

tướng của thầy ve vẩy trước mặt như muốn xua một con ruồi vô hình đang quấy rầy.

Bắt gặp cử chỉ đó, Nguyên giật tay áo Kăply, ra hiệu cho nó câm miệng lại ngay. Kăply dĩ nhiên rất muốn hỏi thêm vài câu nữa nhưng cú huých cùi chỏ tiếp theo của Nguyên không cho phép nó làm một chuyện gì khác ngoài chuyện nhả mặt vì đau.

- Thầy cho kêu tụi con lên đây có chuyện gì vậy thầy? – Nguyên thận trọng hỏi, cố đưa đề tài ra xa câu chuyện về vợ chồng thầy Haifai.

Như choàng tỉnh, thầy N'Trang Long buột miệng “à” một tiếng và vươn thẳng người lên khiến vóc người cao lớn của thầy giống y chang một ngọn núi mới mọc.

- Thầy Haifai chắc đã căn dặn tụi con chuyện đó rồi há? – Thầy xoa xoa vầng trán thông thái và nheo mắt nhìn hai đứa nhóc.

- Chuyện Baltalon hả thầy? – Kăply vọt miệng.

- Ờ, chuyện Baltalon và ti tỉ những chuyện khác liên quan đến phe Hắc Ám.

- Bộ trùm Bastu sắp sửa đổ bộ vô trường mình hả thầy? – Kăply hỏi đập một câu, giọng điệu rõ ràng là chẳng nề nang gì hết khiến thầy N'Trang Long khẽ nhả mặt.

Thầy lặng lẽ ngắm Nguyên và Kăply một lúc rồi thỉnh thoảng đứng dậy bước lại chỗ góc phòng:

- Tụi con lại đây.

Đợi Nguyên và Kăply đến gần, thầy N'Trang Long chỉ tay vô cái ống thủy tinh gắn trên vách:

- Tụi con biết cái gì đây không?

- Cái dụng cụ đo nhiệt độ phải không thầy? – Nguyên rụt rè đáp, ngạc nhiên thấy xứ Lang Biang cũng xài ba thứ đồ này.

- Con nói gần đúng, - thầy N'Trang Long hít vô một hơi – nhưng thiệt ra là trệt lát rồi, K'Brăk.

Thầy khẽ sờ tay lên cái ống thủy tinh:

- Đây là cái báo động kể. Nó cho biết tình trạng an ninh trong khuôn viên nhà trường. Tụi con nhìn kỹ đi, coi có thấy cái gì không?

Nguyên và Kăply lỏ mắt nhìn chòng chọc vào cái báo động kể, thấy nó giống y chang cái nhiệt kế thông thường, li ti các vạch ngang đánh số từ 00 đến 100 theo thứ tự từ thấp lên cao, chỉ khác là thay vì màu bạc của thủy ngân, bên trong chứa một thứ chất lỏng sền sệt và có màu đỏ như máu. Thứ chất lỏng đó lúc này đang sôi sùng sục ở 800, thỉnh thoảng xẹt ra những tia lửa nhỏ, và cứ mỗi lần như vậy cái báo động kể lại uốn éo và rung lên bần bật

như một con giun bị xéo.

- Lúc bình thường, mức máu ở 00, nghĩa là cái báo động kể hoàn toàn trong suốt, chẳng có màu gì cả, - tiếng thầy N'Trang Long rì rầm bên tai và cả Nguyên lẫn Kăply cùng giật thót một cái khi nghe thầy xác nhận cái màu đỏ mà tụi nó đang trông thấy kia đúng là máu – Đó là lúc sự an ninh tuyệt đối đang ngự trị trong nhà trường.

Nguyên sửng sốt:

- Nếu vậy hồng lẽ hiện giờ trường mình đang mất an ninh hả thầy?
- Chính xác là mất an ninh trầm trọng.

Thầy N'Trang Long tỉnh queo đáp, mắt vẫn không ngừng ngắm nghía các tia lửa thỉnh thoảng lại xẹt tứ tung quanh cái báo động kể.

- Vậy là con nói đúng hả thầy? – Kăply ngược nhìn thầy hiệu trưởng, và trái với vẻ thần nhiên của thầy, giọng nó kích động mãnh liệt – Hồng lẽ phe Hắc Ám sắp sửa tràn vô trường mình?

- Không phải là sắp sửa, - thầy N'Trang Long chép miệng – mà thực ra người của bọn chúng đã tiềm phục trong trường từ lâu lắm rồi.

- Ai vậy thầy? – Kăply máy móc buột ra câu hỏi.

Thầy N'Trang Long vuốt vuốt vầng trán rộng:

- Phải chi ta có thể biết hần là ai...

- Chắc là thầy Haifai quá hà. – Kăply lại nhanh nhẩu vọt miệng và khi nhớ ra là thầy hiệu trưởng xưa nay vẫn một mực bênh vực thầy Haifai, nó mới biết là mình vừa nói một câu đại ngu.

Y như nó lo lắng, thầy N'Trang Long cúi nhìn Kăply như thể nhìn một con cóc, mày cau lại:

- Nếu ta nhớ không lầm thì ta đã từng nói với con về chuyện này rồi mà, K'Brêt.
- Con xin lỗi... Tại cứ mỗi lần nhìn thấy ổng, không hiểu sao ...con cứ thấy...ơn ớn.

Kăply ấp úng, và càng thanh minh nó lại càng thấy nó bấp bấp hết chỗ nói.

Thầy N'Trang Long khẽ lắc đầu, giọng không bằng lòng:

- Ta đã nói với con rồi. Con không nên đánh giá con người qua bề ngoài. Nhất là không nên căn cứ vô đó để bộp chộp kết luận ai là tay chân của trùm Bastu.

Để gỡ gạc cho bạn, Nguyên không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng thầy hiệu trưởng:

- Thầy nói đúng. Con chưa thấy ai căm thù phe Hắc Ám bằng thầy Haifai. Lúc nào ổng cũng có vẻ như muốn nhai xương trùm Bastu.

Kăply rất muốn nổi quạu trước cái việc thăng bạn hòa theo thầy N'Trang Long, nhưng rồi nó kèm lại được, chỉ để những lời phản đối bật ra trong đầu: Nếu không phải là tay chân của trùm Bastu, việc gì thầy Haifai phải lên gân như vậy? Nếu không có ý đồ đen tối và nhằm che mắt thiên hạ, việc gì vợ chồng ông lúc nào cũng giãy dụa dè dặt khi nhắc đến trùm Bastu?

- Thiệt sự mà nói thì từ lúc ta nhậm chức hiệu trưởng trường này lần thứ hai, chưa bao giờ cái báo động kể chỉ số 0 cả. Nó luôn luôn chỉ 20, nghĩa là có một mối nguy hiểm nào đó đang tiềm ẩn trong trường. – Thầy N'Trang Long ôn tồn nói – Khi tụi con nhận được pho tượng báo tử của Baltalon, mức báo động tụt xuống số 10. Nhưng mấy ngày gần đây, sau khi Baltalon tiêu tụt mức báo động đột ngột tăng vọt.

Thầy N'Trang Long hất đầu về phía cái báo động kể:

- Tụi con cũng thấy rồi đó. Tám mươi độ, nói trắng ra chúng ta đang ở trong tình trạng báo động khẩn cấp. Nếu nó chỉ tới 100, coi banh ta lông cái trường này luôn.

Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc, hoàn toàn không ý thức, và hoang mang hỏi:

- Như vậy là chuyện này có liên quan đến tụi con phải không thầy?

- Ta cho là như vậy. Mục tiêu của trùm Bastu xưa nay vẫn là các pháp sư đầu não của phe Ánh Sáng. Trước đây, bọn chúng mai phục trong trường có lẽ để theo dõi động tĩnh của lâu đài K'Rahlan, còn hiện nay mục đích của chúng chắc không ngoài việc giám sát và tìm cách hãm hại con, K'Brăk à.

- Thế sao bọn chúng chưa ra tay hả thầy? – Nguyên hít mạnh một hơi để giọng đừng run.

- Chẳng qua do bọn chúng ngán ta. – Bằng ngón cái và ngón trỏ, thầy N'Trang Long vừa vẫy về hàng ria mép vừa nói, làm như thể phe Hắc Ám rất ngán hàng ria rậm rì của thầy – Chúng thừa hiểu trường Đămri không phải là nơi ai muốn làm gì thì làm. Nhưng khi Baltalon bất ngờ thất bại thì chúng không nhẫn nại được nữa. – Mặt thầy N'Trang Long đột nhiên đanh lại – Cái báo động kể bỗng nhiên run lập cập và xẹt lửa tùm lum cho thấy chúng sắp sửa làm cái gì đó. Cái gì đó chắc chắn là bất lợi cho con.

Đột nhiên Nguyên cảm thấy như không thở được nữa. Không khí trong phòng bị nén chặt dưới nỗi sợ hãi khiến ngực nó bỗng nặng như đeo chì. Nó trở mắt ra nhìn thầy N'Trang Long, cổ họng thật lớn nhưng giọng lại hình như không có chút hơi nào:

- Vậy tụi con phải làm sao hở thầy?

- Ờ, thầy phải nghĩ cách cứu tụi con chứ! – Kăply khiếp sợ ré lên, giọng nó xằng đến mức không thể coi là tự nhiên – Hồng lễ thầy kêu tụi con lên đây chỉ với mỗi một đích là làm

cho tụi con sợ?

Thầy N'Trang Long trả lời hai đứa nhóc bằng cách chậm rãi bước lại ngồi vào bàn. Nguyên và Kăply giương mắt ngó theo thầy một hồi rồi cũng thất thểu quay lại ngồi xuống ghế.

- Ta không có ý định làm cho các con sợ. – Thầy N'Trang Long cất giọng khoan thai, vừa gõ gõ ngón tay lên mặt bàn như để giữ nhịp cho câu nói – Nhưng dù sao thì ta cũng không muốn các con mù tịt về những gì đang xảy ra chung quanh, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến các con.

Kăply vẫn chưa thấy yên tâm hơn chút nào sau câu nói của thầy hiệu trưởng. Nó bút rút tay lên đầu định dứt tóc nhưng lại sợ đau liền bỏ tay xuống, nhấp nhồm hỏi:

- Hết mù tịt rồi thì tụi con làm gì nữa hả thầy?

Thầy N'Trang Long lim dim mắt:

- Tụi con phải tìm cách đến ngay núi Lưng Chùng. Nói chung là càng sớm càng tốt. Khi đã ăn được quả táo vàng ở đó rồi, bọn sứ giả dưới trướng Bastu sẽ không còn quá đáng sợ với các con nữa.

- Nhưng hổng có ai biết trên núi Lưng Chùng ở đâu hết thầy ơi! - Kăply kêu lên lo lắng.

- Núi Lưng Chùng hả? Núi Lưng Chùng bao giờ cũng ở ... lưng chùng, K'Brêt à.

Thầy N'Trang Long mỉm cười nói và đứng lên:

- Cứ như vậy nhá, các con.

Biết cuộc trò chuyện đã kết thúc, mặc dù kết thúc theo cái cách mà tụi nó chẳng muốn chút xíu nào, Nguyên và Kăply đành phải uể oải nhắc mình lên khỏi ghế.

Trên đường đi từ văn phòng thầy hiệu trưởng trở xuống sân, những tia lửa của cái báo động kể cứ xẹt ngang xẹt dọc trong đầu Kăply. Nếu mục đích của thầy N'Trang Long bữa nay không phải là làm cho tụi nó sợ thì rõ ràng là thầy đã thất bại hoàn toàn. Từ lúc ra khỏi cửa đến giờ, Kăply luôn hải hùng với ý nghĩ là mọi nguy cơ đang rình rập từng bước chân của nó và Nguyên, ý nghĩ đó ám ảnh nó dữ dội đến mức nó suýt té mấy lần vì bước chân hụt cầu thang.

- Mà có nghĩ giống như tao không, Nguyên? – Kăply lên tiếng hỏi, tin rằng vừa đi vừa trò chuyện sẽ đỡ sợ hơn.

- Nghĩ chuyện gì?

- Chuyện thầy Haifai đó...

- Ờ, tao cũng thấy ớn ổng thiệt. Nhưng tao không có lý do gì để cho rằng ổng là người

của trùm Bastu.

- Tao thấy ổng có vẻ lấy lòng thầy N'Trang Long. – Kăply ướm lời – Lúc nào ổng cũng tỏ ra căm thù trùm Bastu một cách quá mức cần thiết. Rồi ngó cái cách vợ chồng ổng đối xử với thằng Tam coi. Chỉ những người ở phe bên kia mới có tính khí kỳ quặc như vậy thôi.

- Cho dù tất cả những gì mày nói đều đúng tuốt thì cũng không thể kết luận ổng là người của phe Hắc Ám.

Nguyên vừa đáp vừa nhón nhác quay đầu nhìn quanh như sợ có ai nghe lỏm cuộc trò chuyện của tụi nó.

Về cảnh giác của Nguyên cho Kăply biết là không nên bép xép một lời nào nữa về đề tài cấm kỵ này nếu không muốn kéo tai họa tới gần.

Từ lúc đó cho tới khi xuống tới sàn, cả hai nín khe, lằm lũi và thận trọng đặt chân lên từng bậc thang, bụng tiết hùi hụi là đã không theo học môn độn thổ để có thể chuồn lẹ cho rồi.

Nguyên và Kăply phóng ra khỏi những căn nhà lá to bản nằm quanh chân tháp với bộ dạng của người bị ma đuổi. Như hai mũi tên, cả hai gần như bay ngang sân trường vắng hoe.

Trong khi tụi nó định ninh đám bạn đã ra về hết và đang ngán ngẩm nghĩ đến chuyện chỉ có hai đứa lếch thếch dọc đường Brabun với nhau thì một bóng người quen quen đập vô mắt tụi nó.

Đứng tựa lưng vô cánh cổng phía tây, kế phòng học có lắp cửa kính tím, là một khối tròn tròn khoác áo chùng, cặp sách trĩu xuống trên tay, vẻ như đang chờ đợi ai.

- Bolobala! – Chạy gần đến nơi, Kăply kêu lên, ngạc nhiên và mừng rỡ, trong đầu lập tức cháy lên những lời ca tụng phải nói là ngọt ngào hết biết mà con nhỏ này từng dùng không hề dè sẻn để nói về bạn mình.

Bolobala quay lại toét miệng ra cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó trông rất giống một con mèo vừa vớ được miếng cá rán:

- Chào K'Brăk. Chào K'Brêt.

Dĩ nhiên nếu Kăply không quên những gì Bolobala đã nói về Nguyên lại càng không thể quên. Nó toét miệng đáp lễ:

- Chào Bolobala. Sao bạn chưa về?

- Tôi đợi hai bạn. – Đôi mày rậm của Bolobala nhướn lên – Thầy Haifai không làm gì hai bạn chứ hả?

- Ờ, không, không. Ông chỉ dắt bọn mình lên gặp thầy hiệu trưởng thôi.

Bolobala há hốc miệng:

- Hồng lẽ ông xúi thầy hiệu trưởng đuổi học hai bạn?

- Làm gì có chuyện đó. – Kăply láu táu – Thầy N'Trang Long chỉ muốn cho tụi này xem...

Nếu lúc đó Nguyên không kịp ho lên một tiếng to như sấm thì chắc nụi là Kăply đã phun ra câu chuyện về cái báo động kể lẩn ti tỉ những bí mật khác rồi.

- Xem cái gì hử K'Brê? – Bolobala nhìn chòng chọc vào mặt Kăply khi thấy thằng này đột nhiên ngưng ngang.

- Cũng chẳng có gì quan trọng đâu, Bolobala. – Nguyên tặc tặc lưỡi, cố nói thật chậm để nghĩ cách gạt cô bạn lảm miệng – Đại khái là thầy cho tụi này xem ba cái tài liệu tham khảo vớ vẩn dành cho môn học Thần chú chiến đấu. Thầy có vẻ than phiền về chuyện học hành của tụi này.

- Trời đất! – Bolobala kêu lên, giọng oan ức như chính nó bị thầy hiệu trưởng quở trách – Bọn chỉ đánh một đòn đã làm cho Baltalon tiêu tủng mà ông chưa vừa lòng sao?

- Khẽ nào, Bolobala! – Nguyên đưa một ngón tay lên miệng, mặt lấm lét ngó quanh – Bọn bạn quên những gì thầy Haifai căn dặn...

- Ông dặn kệ ông chứ. – Bolobala cong môi lên nhưng cố giống một con mèo hờn dỗi – Chiến công của bạn là vinh dự của toàn trường. Tôi hoàn toàn đồng ý với Hailibato mặc dù nó là đứa tham ăn như heo. Bạn xứng đáng nhận huân chương Hiệp sĩ Lang Biang lấm đó, K'Brăk.

- Thiệt tình!

Nguyên buông thông một tiếng mà chính nó cũng không rõ là ngán ngấm hay khoái chí rồi quay mình lò dò đi ra cổng.

Ba đứa vừa đi vừa trò chuyện, dĩ nhiên là cố tránh tối đa mấy cái từ cấm kỵ mà thầy Haifai đã liệt kê, và phải nói là mặc dù làm ra vẻ không để tâm, nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt cảm phục hay nghe những lời khen ngất trời của Bolobala, Nguyên không thể không nhận thấy người nó đang lâng lâng như say rượu.

Cái cảm giác chệnh choáng đó chỉ mất đi khi cả ba vừa trờ ngang quán của mụ Gian, một đồng đầu cổ ở trông thành linh trò ra kêu om tởm và vượt lên trên cái nền âm thanh ồn ào bát nháo tạo ra bởi K'Tub, Păng Ting, Mua, Kan Tô, Tam, tiếng của Êmê vang lên lồng lộng đến mức dù điếc đặc Nguyên cũng không thể nào không nghe thấy:

- Làm gì mà anh đi sát rạt nhỏ Bolobala vậy, anh K'Brăk?

CHƯƠNG II: MỘT LŨ SAY SỮA

Nguyên không muốn tiết lộ tình trạng nguy hiểm của mình cho Bolobala biết, nhưng với đám Êmê, K'Tub, Păng Ting thì nó phun ra hết trơn ngay từ khi Êmê hỏi câu đầu tiên.

Lúc chỉ có bốn đứa với nhau sau khi Tam, Kan Tô, Mua và Bolobala lần lượt chia tay ở những khúc quanh, chiếc mũi hếch của Êmê nóng nẩy quét qua quét lại giữa Nguyên và Kăply trông đe dọa y như một khẩu súng đã lên đạn”

- Bây giờ hai anh nói thiệt đi, khi này thầy Haifai dẫn hai anh đi đâu vậy?

- Ổng dẫn tụi anh lên văn phòng thầy hiệu trưởng...

Nguyên mới nói nửa chừng, Kăply bỗng bất thần reo lên:

- A, mấy người có biết vợ chồng thầy Haifai tên thiệt là gì không?

- Là gì, anh K'Brê? – K'Tub mắt sáng trưng, mặt mày háo hức như sắp được xức một thứ kẹo ngon.

Kăply nheo mắt:

- Ổng tên là Krazanh, còn bà vợ ổng tên Kim. Chính tai anh nghe thầy hiệu trưởng gọi vợ chồng ổng bằng những cái tên này.

-Vụ này lạ à nha! – K'Tub xuýt xoa – Xưa nay em cứ tưởng hai người chỉ xài chung mỗi cái tên Haifai thôi chứ.

Êmê có vẻ không xếp chuyện vợ chồng thầy Haifai mỗi người có một cái tên vào loại đề tài đáng quan tâm. Nó thò tay nắm tay Nguyên, sốt ruột:

- Thầy Haifai dẫn tụi anh đi gặp thầy hiệu trưởng chi vậy?

Nguyên quay đầu nhìn quanh một vòng trước khi thấp giọng:

- Thầy hiệu trưởng chỉ cho tụi anh xem cái báo động kể.

- Báo động kể? – Êmê nhúm mày – Là cái gì vậy?

Nguyên liếc đôi môi đột nhiên khô rang:

- Đại khái là một dụng cụ cho biết tình hình an ninh trong nhà trường...

Trước vẻ mặt hồi hộp của tụi bạn, Nguyên lo lắng thuật lại câu chuyện xảy ra trong phòng thầy hiệu trưởng dĩ nhiên là bằng một thứ giọng nhỏ xíu như radio sắp hết pin.

Giống y như một thứ đèn chiếu nhiều màu, câu chuyện của Nguyên thoát đầu phết lên mặt Êmê, K'Tub, Păng Ting màu xanh lè, chốc sau chuyển qua xám xịt và cuối cùng khi Nguyên dứt câu, ba bộ mặt đã thành trắng bệch như vừa nhúng trong thùng bột.

Êmê nắm tay Nguyên chặt hơn nữa, và cất giọng run run:

- Kinh khủng quá! Hay là anh và anh K'Brét từ ngày mai trở đi đừng tới lớp nữa.

- Ở tụi anh cũng tính ở nhà quách. – K'Tub mau mắn phụ họa – Như thằng Suku đó. Có sao đâu.

Nguyên lắc đầu:

- Nếu cần thiết phải ở nhà, thầy N'Trang Long đã dặn tụi anh rồi. Nhưng tụi anh không nghe ông nói gì về chuyện đó hết. Ông chỉ giục tụi anh đi đến núi Lưng Chùng thôi.

Chiếc mặt nạ màu trắng trắng trên mặt K'Tub rơi mất khi nghe nhắc đến tên ngọn núi, thay vào đó là màu đỏ như một thứ củ cải để quá lâu ngoài nắng. Phải nói là nhột nhạt kinh khủng khi nhớ đến lời tuyên bố bạt mạng của mình, lời tuyên bố mà ngay lúc vừa thốt ra nó đã biết chắc là lời hứa lèo khi chính nó cũng không biết núi Lưng Chùng ở đâu và làm cách sao mà dẫn xác đến đó.

Êmê thở dài, giọng xa xăm, bất lực:

- Núi Lưng Chùng...

- Thầy N'Trang Long nói nếu tụi anh mà nuốt được quả táo vàng ở núi Lưng Chùng vô bụng rồi thì chẳng sợ cóc gì mấy tên sứ giả của... của ... phe bên kia hết. – Kăply hùng hổ làm một tràng nhưng đến phút chót, khi chuẩn bị phun ra những từ mà cả thầy Haifai lẫn thầy N' Trang Long đều cấm học trò nhắc tới, nó bỗng chợt dạ nói trớ đi.

Chỉ có con nhỏ Păng Ting là tỉnh queo:

- Bà em bảo một quả táo vàng ở núi Lưng Chùng có thể giúp một phù thủy bình thường có năng lượng pháp thuật xấp xỉ với các sứ giả ở trùm Bastu. Riêng khả năng tiếp nhận pháp thuật ở trình độ cao thì tăng gấp mười lần.

“Phục hồi trí nhớ nữa!”. K'Tub nghĩ trong bụng, cố hết sức để đừng thốt ra thành tiếng. Nó cảm thấy sượng sùng nếu mở miệng nhắc tới chuyện đó trong lúc này.

-Păng Ting ơi. –Êmê kêu lên bằng giọng thảm thiết – Nhưng vấn đề là núi Lưng Chùng nằm ở đâu trên thế giới bao la này.

Păng Ting xoáy mắt vào Kăply:

Thầy hiệu trưởng kêu tụi anh tới đó, hổng lẽ ông không nói cho tụi anh biết núi Lưng chùng nằm ở đâu?

- Có chứ. – Kăply trả lời mà mặt xệ xuống - Ông bảo núi Lưng Chùng nằm ở lưng chùng.

- Nghĩa là sao? – Păng Ting và Êmê cùng ngơ ngác buột miệng.

- Có nghĩa là hòn núi này không nằm trên mặt đất.

Kăply giải thích với một cái nhăn mặt như muốn bảo rằng thiệt sự thì nó cũng có hiểu thầy N'Trang Long muốn gì ở tụi nó khi chỉ dẫn lấp la lấp lửng như vậy.

- Để trưa về em hỏi ba em. – K'Tub chen ngang bằng giọng điệu quả quyết đến mức có thể tin là nó đang tìm cách lập công – Em nghĩ ba em thế nào cũng biết.

K'Tub có vẻ rất tin tưởng vào ba nó hoặc ít ra thì nó cũng cố tỏ ra như vậy. Và tụi bạn không có cách nào khác hơn là đành phải coi niềm tin mong manh của K'Tub như một thứ mồi lửa để nhen lên chút hi vọng ấm áp trong lòng, mặc dù trong thâm tâm đứa nào cũng dám cá mười ăn một rằng nếu pháp sư K'Tul mà biết được núi Lưng Chùng ở đâu thì tụi nó sẵn sàng đi đầu xuống đất nguyên cả đám.

Bữa trưa hôm nay có vẻ thịnh soạn hơn thường ngày, chưa ngồi vào bàn ăn Kăply đã khoái chí nhận ra ngay cái điều đó. Bên cạnh những món quen thuộc như món thịt khoanh sinh vật nguyên thủy, món xà lách trộn và các món cạnh đựng trong những cái đĩa bạc lớn có chân hoặc trong những cái tô làm bằng chất liệu giống như đá mã não chạm trổ cầu kỳ là hai cái khay to đựng chất giòn ngon thứ ngó từa tựa như sợi mì.

Nhưng sự hớn hờ của Kăply lập tức tắt ngóm khi nó vừa đặt mông xuống ghế đã giật bắn người khi cả đám mì sợi đột ngột vươn lên khỏi chiếc khay và uốn éo như một bầy rắn con.

- Úy! Cái gì vậy?

Kăply ngả cả người ra sau, ré lên hoảng hốt. Cùng lúc, tiếng thằng Nguyên thét be be bên cạnh khiến cả bàn ăn bỗng chốc náo loạn như thể có một xác chết dưới gầm bàn.

- Cá pha lê đó.

Kăply hơi tỉnh hồn một chút khi nghe tiếng thằng Đam Pao vừa cười khúc khích vừa thì thầm sau lưng.

- Trời đất, cá pha lê mà anh không biết hả? – K'Tub trợn mắt lên nhìn Kăply nhưng ngay lập tức nó thu lại vẻ sững sốt, lăm bằm - Ờ, mà quên nữa.

K'Tub chọc chọc cái nĩa vào bọn cá pha lê đang ngoe nguẩy, giảng giải:

- Cá này đắt tiền lắm đó. Bỏ cực kỳ. Tại tụi nó khỏe phi thường. Anh nhìn kỹ đi, tụi nó được nấu chín rồi, nói chung là ngum bày đời rồi mà vẫn nhúc nhích y như lúc còn sống. Khiếp chưa?

- Ờ... ờ...

Ở bên cạnh, Nguyên loay hoay gỡ một con cá pha lê đang hăm hờ quấn chặt cổ tay nó,

mặt nhăn nhó về ghê tởm.

- Ăn đi, tội con! – Bà Êmô vui vẻ cất tiếng từ đầu bàn bên kia, cạnh chỗ ngồi của pháp sư K'Tul – Hôm nay ta muốn tội con ăn ngon một tý, coi như mừng K'Brăk thoát nạn. – Ánh mắt ấm áp của bà lướt qua mặt Kăply, Êmê và K'Tub như một làn gió mùa hè – Cả các con nữa. Các con cũng không đũa nào gặp chuyện gì. Thiệt là đáng mừng.

Bài diễn văn của bà Êmô ngắn ngủi, nếu như có thể gọi đó là một bài diễn văn, nhưng rất chân thành và cảm động. Nói xong, bà vội vã giơ chiếc nĩa lên ngang mặt như chuẩn bị xúc thức ăn nhưng thực ra là để che đôi mắt đang ngân ngấn nước.

- Vậy thì ăn nha!

K'Tub cố đánh tan cái không khí ủy mị chạy quanh bàn ăn bằng cách vừa nói vừa sục cái nĩa vào đám cá pha lê lúc nhúc trước mặt, dích nguyên một nùi ngo ngoe tọng vào miệng, nhai chóp nhép trông ngon lành hết sức.

Ông K'Tul nãy giờ vẫn rúc sau tờ Lang Biang hằng ngày, e hèm một tiếng, buông tờ báo xuống và cầm lên chiếc thìa cán dài quen thuộc.

Ông hươ hươ chiếc thìa vào khoảng không, không phải để lấy trớn đập xuống tô canh mà để phụ họa cho lời nhận xét về tờ báo ông vừa đọc:

- Lạ thiệt đó nha! Một sự kiện chấn động như vụ Baltalon mà hổng có lấy một dòng tin nhỏ trên báo. Hổng biết mấy cha trong ban biên tập làm ăn cái kiểu gì!

Ông cúi kính chúc cái thì đánh tồm vô tô canh làm bắn tung lên một mớ nước, giọng bực dọc:

- Ngày mai dứt khoát phải đặt mua thêm tờ Tin nhanh N, S & D, di Êmô à.

- Nghe nói tờ đó khoái đưa ba cái tin giật gân để bán báo, có gì hay ho đâu, anh K'Tul. – Bà Êmô liếc bộ mặt cau có của ông K'Tul, cố giữ giọng thiệt dễ nghe.

- Nhưng ít ra mình cũng thu lượm được ít nhiều thông tin đằng sau những cái loa ba hoa kia. – Bộ ria con kiến của ông K'Tul cựa quậy một cách nóng nảy – Còn hơn là đối diện với bức tường câm nín của tờ Lang Biang hằng ngày.

Nguyên quay sang Êmê, ngạc nhiên hỏi:

- N, S & D là tên của địa phương nào vậy?

Êmê chưa kịp đáp, thằng K'Tub đã ngửa ngáy vội miệng, vẫn đang nhồm nhoàm một đồng cá pha lê.

- N, S & D là Nóng, Sốt và Dẻo đó anh K'Brăk.

Bà Êmô có vẻ muốn chấm dứt đề tài báo chí bằng cách đưa tay chỉ mấy cái chai lùn lùn

dán nhãn hiệu Saydimi để cạnh mấy đĩa thức ăn:

- Bữa nay coi như phá lệ một bữa. Ta nghĩ các con có thể uống một chút bia.

K'Tub rình rập mấy chia Saydimi từ nãy giờ, không đợi bà Êmô nói câu thứ hai, vồ ngay lấy chai bia gần nhất vung tay một cái, hét "bay lên" làm cái nắp chai bắn tuốt lên cành cây trên đầu, mắc kẹt luôn trên đó không chịu rơi xuống, rồi không thèm đợi Đam Pao và Choleng đem ly ra, nó dốc ngược chai bia vô miệng, nốc ừng ực trước cái lắc đầu âu yếm của bà Êmô.

Kăply tò mò nhìn K'Tub khi thẳng này nhấc cổ chai ra khỏi miệng:

- Ngon không, K'Tub?

K'Tub liếm mép, vẻ thỏa mãn hiện rõ trên mặt:

- Tuyệt cú mèo. Bia Saydimi mà nhậu với cá pha lê thì không chê vô đâu được, anh K'Brêt à.

Như để chứng minh, K'Tub kéo vào người một chai bia khác, bật nắp đánh "bụp" y như mở nắp sâm banh rồi nhét vô tay Kăply:

- Anh làm một chai đi. Em nhớ hồi trước anh và anh K'Brăk hay uống trộm thứ này lắm mà.

Kăply thận trọng rót cái thức nước đục ngầu trong chai ra chiếc ly thẳng Đam Pao vừa đặt xuống trước mặt rồi cũng với một sự thận trọng như thế, nó dè dặt nâng ly lên và rón rén nhúng môi vào thứ chất lỏng khá nghi ngờ.

Bia Saydimi có vị ngọt ngọt, chua chua y như nước trái cây lên men, nói chung cũng dễ uống. Lúc đầu Kăply còn từ tốn nhấp từng ngụm một, nhưng sau khi thử được một phần ba ly, và đặc biệt là khi thấy Nguyên và Êmê đang cụng ly tưng bừng bên cạnh, nó bắt chước thẳng K'Tub bùng ly lên nốc một hơi hết sạch.

Bọn trẻ vừa ăn vừa uống, cười cười nói nói, âm thanh mỗi lúc một lớn, bầu không khí chẳng mấy chốc bị nung nóng lên như trong lò rèn.

Thằng K'Tub quất đến chai bia thứ ba, người đã phùng phùng và bắt đầu nhó đến nhiệm vụ quan trọng của mình.

- Ba ơi, - Nó cất giọng chưa hẳn đã lè nhè nhưng hoàn toàn không còn giống cái giọng của nó thường ngày – bà có biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu không ba?

- Núi Lưng Chùng hả? – Pháp sư K'Tul trợn mắt, suýt nữa đã mắc nghẹn nếu ông không kịp ho một cái và phun tung tóe nguyên một bầu cá pha lê chen chúc trong cổ - Con hỏi núi

Lưng Chưng chi vậy? Hồng lẽ con định đi đến đó?

- Đến đó thì sao hả ba? – K'Tub hỏi lại bằng giọng quàu quàu, rõ ràng là nó không khoái thái độ của ba nó chút nào.

Như tránh ánh mắt của thằng con, ông K'Tul nhìn vu vơ đi đâu đó phía trên đầu, tay vờ rìu mép:

- Ba nghĩ tốt nhất là con nên từ bỏ ý định ngông cuồng đó đi, K'Tub à.

- Sao lại ngông cuồng? – K'Tub ré lên mặt đỏ gay không rõ do men rượu, do tức giận hay là do cả hai – Bộ ba không muốn phục hồi trí nhớ cho anh K'Brăk và anh K'Brêt sao?

- Tất nhiên là ta muốn rồi, con trai à. – Ông K'Tul cố bắt giọng mình dịu xuống, ông khẽ liếc K'Tub một cái rồi lại vội vã nhìn đi chỗ khác – Nhưng núi Lưng Chưng không phải là nơi muốn là có thể đến được.

- Con sẽ tìm ra cách, - K'Tub bóp chặt chai Saydimi trong tay, có cảm tưởng nó chỉ quàu thêm một chút là chai bìa vỡ nát – Chỉ cần ba nói cho biết núi Lưng Chưng ở đâu.

- Ôi, phải chi ta có thể biết hòn núi đó ở đâu. – Ông K'Tul thở dài, dáng người cao lóng khồng của ông như xẹp xuống – Thiết tình thì xưa nay ta cũng chỉ nghe nói đến nó thôi.

Ông K'Tul chép miệng và câu nói tiếp theo của ông rất giống như thay cho lời kết thúc:

- Mà ta e rằng khắp xứ Lang Biang này chẳng có người nào biết núi Lưng Chưng ở đâu.

Lúc bình thường có lẽ thằng K'Tub sẽ cố bình tâm để ngẫm nghĩ về điều ba nó nói.

Nhưng sau khi nốc đến ba chai Saydimi, nó chỉ có thể làm được mỗi một chuyện là gân cổ tru tréo:

- Vô lý! Thiết là vô lý hết sức!

- Ba con nói đúng đó, K'Tub à. – Bà Êmô can thiệp bằng giọng ôn tồn – Theo truyền thuyết, núi Lưng Chưng là ngọn núi không tùy ý muốn cho nên ta nghĩ rằng nó không tọa lạc ở một địa điểm cố định. Đâu phải tự nhiên mà xưa nay chỉ có mỗi một Đại tiện ông Mackeno là đến được nơi đó.

- Rồi dì coi. Dù thế nào thì tụi con cũng sẽ đến được nơi đó. – K'Tub tức tối nói – Đối với K'Brăk và anh K'Brêt bây giờ không chỉ là chuyện phục hồi trí nhớ. Nếu không hái được mấy quả táo vàng...

K'Tub đang phun ào ào bỗng thấy hai chân đau nhói. Nó giật mình ngó xuống, thấy Nguyên một bên Kăply một bên hai đứa nó đồng loạt đưa chân ra đạp lên chân nó.

Nó liếc mắt qua trái qua phải, tỉnh rượu ngay lập tức khi bắt gặp cái nháy mắt kín đáo của Nguyên và Kăply. Mặc dù không hiểu tại sao hai đứa này không muốn mình nói huych

toẹt mọi thứ trước mặt ông K'Tul và bà Êmô, K'Tub vẫn lật đặt tọng thêm một nùi cá pha lê vô hòng để tự bịt miệng mình lại.

Buổi chiều, Păng Ting mò đến phòng Nguyên và Kăply đã thấy K'Tub và Êmô ngồi tùm tùm ở trống.

Nguyên ngồi tựa lưng vô thành giường, có vẻ đang phân trần dang dở một chuyện gì đó.

- Nếu ba em và dì Êmô biết thì càng tốt chứ sao, anh K'Brăk. – K'Tub vừa nói vừa cầm tay Nguyên lay lay như bắt thảng này phải trả lời ngay thắc mắc của nó.

- Không nên, K'Tub à. – Nguyên từ tốn giải thích – Thiệt sự mà nói, ba em và dì Êmô không phải là đối thủ của các sứ giả dưới trường Bastu. Em cũng thấy rõ cách đây mấy ngày cả hai đã bị bọn Baltalon làm cho hết nhúc nhích một cách dễ dàng như thế nào rồi. Chưa kể lần này sự việc xảy ra trong khuôn viên nhà trường, ba em và dì Êmô có muốn can thiệp cũng chẳng làm gì được. Nói tóm lại, họ biết chỉ tổ thêm lo lắng...

K'Tub dán mắt vô mặt Nguyên, miệng há hốc như nuốt từng lời, cảm thấy chuyện Nguyên và Kăply ngăn không cho mình xì tùm lum ra trong bữa ăn là chuyện quá hiển nhiên. Cả K'Tub lẫn Êmô hoàn toàn không hay biết chút gì về những hành tung khả nghi của pháp sư K'Tul và bà Êmô nên dĩ nhiên cũng không hiểu được lý do thật sự đằng sau cú đập của Nguyên và Kăply tại bàn ăn. Trong khi đó, mặc dù tin rằng pháp sư K'Tul và bà Êmô dĩ nhiên cũng không hiểu được lý do thật sự đằng sau cú đập của Nguyên và Kăply tại bàn ăn. Trong khi đó, mặc dù tin rằng pháp sư K'Tul là người đã lừa được Baltalon vào tròng, Nguyên và Kăply vẫn không thể bắt mình làm như không nhớ tới những gì tụi nó đã nghe thấy trong nhà kho bữa trước, vì vậy cho đến chừng nào chưa khám phá được nhiệm vụ bí mật của pháp sư K'Tul, tụi nó luôn cảm thấy mối nghi ngờ đè nặng trong lòng và ông K'Tul trong mắt tụi nó giống y chang một dấu hỏi bự chẳng.

Sự xuất hiện của Păng Ting lập tức khiến câu chuyện kết thúc nhanh hơn, nhất là khi vừa đùn đầu qua khỏi cửa, Păng Ting bô bô:

- Em đã hỏi bà em rồi, anh K'Brăk. Và bà em cũng nói giống như thầy N'Trang Long. Rằng núi Lưng Chùng xưa nay vẫn nằm ở lưng chừng. Chán thiệt tình!

Đôi mắt Êmô chột lóe lên:

- Tại sao mình không đi hỏi Đại tiên ông Mackeno há? Ngài đã một lần đến đó rồi, chắc chắn là ngài sẽ...

- Chẳng chắc chắn chút nào hết, chị Êmô à. – K'Tub phản ứng ngay, cứ như thể Êmô vừa cù vào nách nó – Chỉ chắc chắn một điều là Đại tiên ông Mackeno không trẻ hơn thầy

N'Trang Long và Phù thủy thượng đẳng Păng Sur chút xíu nào. Mà mấy người già nói chuyện như thế nào thì chị cũng biết rồi đó. Hừm, lúc nào cũng ra vẻ ta đây bí mật đùm đề, úp úp mở mở. Nghe mà sôi máu!

- K'Tub câu tiết làm một lèo, nó nói năng như thể Păng Ting là một thứ bàn ghế vô tri gì đó, đại khái là không biết nhột khi nghe người khác nói động đến bà mình.

Êmê nhìn K'Tub qua khoe mắt:

- Nói như em là chúng ta đành bó tay à?

K'Tub trả lời bà chị bằng cách thò tay vào túi rút ra một cái ống màu sắc lòe loẹt. Bọn nhóc nhận ngay ra đó là cái ống Siêu cảm ứng, một trong những sản phẩm đặc ý của Suku.

- Ừ, phải rồi đó! – Kăply reo lên khoái chí – Em gọi Saku tới đi.

Êmê chép miệng:

- Nhớ đừng gọi lộn con khỉ Chacha đó nha...

Êmê trêu chưa dứt câu, K'Tub đã chõ miệng vào cái ống hét tên thằng bạn nó ầm ĩ.

Một tiếng “bụp” vang lên làm khói xịt tứ tung và trước những cặp mắt hồi hộp của bọn trẻ, thằng Suku hiện ra, miệng cười toe toét.

Nhưng nó chưa kịp lên tiếng chào, đã lập tức ngã oách một cái, đầu động xuống nền nhà một cú quá mạng. Cả bọn hoảng hồn xô lại, thấy một bàn chân Suku còn kẹt trong cái ống Siêu cảm ứng lúc này đã tuột khỏi tay K'Tub.

Suốt cả chục phút, Suku nằm ngửa mặt lên trần nhà, chân giãy đành đạch trong khi tụi bạn xúm lại giữ chặt cái ống cho nó cố rút chân ra.

- Thiệt tình! – K'Tub cần nắn khi Suku cuối cùng đã giải phóng được cái chân và đang ngồi bệt dưới sàn cúi đầu bóp lấy bóp để chỗ đau – Đây là lần đầu tiên tao chui qua cái ống này mà.

- Sao lại là lần đầu tiên? – Kăply ngạc nhiên – Bộ khi chế ra cái ống này em không thử qua sao, Suku?

- Có chứ, anh K'Brê. Nhưng lúc thử thì ngon lành đến lúc làm thiệt hỏng hóc sao lại vương vãi tùm lum.

Suku vừa đáp vừa lồm cồm bò dậy. Nó đảo mắt một vòng, mặt ngẩn ra:

- Ủa, bữa nay có chuyện gì mà...

Kăply cắt ngang sự ngạc nhiên của thằng oát bằng câu hỏi huych toẹt:

- Em có biết núi Lưng Chùng ở đâu không?

- Núi Lưng Chùng á? – Đôi mắt Suku mở to như hai giọt nước nhìn qua kính lúp – Em đâu

có biết. Bộ thầy N'Trang Long kêu hai anh tới đó hả?

- Ừ. – K'Tub nóng nảy chen lời – Chuyện nghiêm trọng lắm rồi, Suku. Mà phải nghĩ cách giúp anh K'Brăk và anh K'Brêt mới được.

Không đợi Suku vặn hỏi, thấy lông mày thẳng này vừa nhướn lên, K'Tub đã nhanh nhẩu thuật lại câu chuyện về cái báo động kẻ, giọng căng thẳng như thể chính nó chứ không phải Nguyên đang bị tay chân của trùm Bastu rình rập.

- Vậy thì phải đi ngay! – Suku nói giọng lo âu. Nó quay nhìn Nguyên và hỏi đúng cái câu hỏi sáng Păng Ting vừa hỏi Kăply – Thầy N'Trang Long kêu tụi anh tới đó, hổng lẽ ổng không nói cho tụi anh biết núi Lưng Chùng nằm ở đâu?

- Ổng chỉ nói núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời thôi. K'Tub lại láu táu giành đáp – Bà của Păng Ting cũng nói y chang như vậy. Mà nếu mày hỏi ông mày chắc ông mày cũng hổng chịu nói rõ ràng hơn, phải không Suku?

Suku như không nghe thấy K'Tub. Nó nhìn lên trần nhà, làm như bản đồ chỉ dẫn nằm đâu trên đó, miệng lầm bầm:

- Lơ lửng... lơ lửng...

Như thường lệ, khi thẳng Suku bắt đầu có vẻ tưng tưng, tụi bạn nó đều tự giác giữ yên lặng và hau háu nhìn nó như thể chờ xem một cái đầu thứ hai sắp mọc ra.

Trong bọn, chỉ có K'Tub là sốt ruột. Thấy Suku trầm ngâm lâu lắc, nó không dám lên tiếng nhưng cố ý thúc mạnh vào thành giường làm phát ra những tiếng động lịch kịch.

Như bị đánh thức, ánh mắt của Suku văng ra khỏi trần nhà, rớt thẳng xuống mặt Nguyên và cháy bừng lên:

- Em nghĩ ra cách rồi, anh K'Brăk. Chúng ta phải kiếm vài cây chổi bay.

- Chổi bay? – Nguyên ngần ngại.

- Ừ, phải có chổi bay mới được. Nếu núi Lưng Chùng nằm lơ lửng giữa trời, mình cỡi chổi bay lòng vòng thế nào cũng gặp.

- Nhưng anh đâu có biết cỡi chổi. – Nguyên lo lắng nói.

- Em cũng đâu có biết. – Suku cười khì khì – Thằng K'Tub cũng không biết luôn. Tại nó mới học lớp Sơ cấp 2. Nhưng ở đây Păng Ting và Êmê lái chổi rất xịn. Môn bay đã được dạy rất kỹ ở lớp Trung cấp 1 rồi mà.

Kăply xì ra thắc mắc cổ nén nãy giờ:

- Nhưng ở ngoài đường anh có thấy ai đi lại bằng chổi đâu.

Suku vén mấy lọn tóc sắp chọc vào mắt, khịt khịt mũi:

- Ở, tại dân ở đây không thích xài chổi bay. Họ khoái độn thổ hơn. Khi cần, họ độn thổ, vừa nhanh vừa độc đáo. Lại an toàn nữa. Cách đây mấy năm, hồi loại chổi Wind 95 mới ra, còn bán giá khuyến mãi, thiên hạ cời chổi bay rợp trời, không ngày nào là không xảy ra tai nạn. Sau khi một trăm lẻ tám người bị chột mắt, gãy mũi, què tay vẹo chân và bốn mươi sáu người chết ngắc vì bị cán chổi lụi vô mắt hoặc bị rớt thê thảm từ trên mây xuống đất, người ta đâm ngán, chẳng dám xài chổi bay nữa.

- Hơn nữa, giá một cây chổi bay đắt lắm, anh K'Brêt à. – Êmê lắc lắc mái tóc vàng, bổ sung.

- Ở, càng ngày càng đắt. – Suku thở đánh thượt, mặt xệ xuống như một tay lái buôn đang lúc làm ăn thua lỗ - Hồi chổi bay được sản xuất đại trà, giá còn rẻ. Hồi đó một cây Wind 95 giá khoảng 15.000 năpken. Còn bây giờ, sức tiêu thụ giảm, giá tự nhiên cao vọt. Cây Wind XP mới ra, giá gần 100.000 năpken. Cây Wind 2000 cũng đã 80.000 năpken. Ngay cả loại chổi Wind 286 cũ xì, sút cán gãy gọng, chỉ thích hợp để quét cứt chuột, bữa trước em đọc trên mục rao vặt của tờ Lang Biang hằng ngày, thấy lão K'Pui khùng điên nào đó cũng hét giá tới 30.000 năpken. Thiệt hết biết!

- Mà làm ơn phát biểu cho phần khởi chút đi, Suku. – K'Tub hừ giọng, đã bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn trước bảng giá Suku liệt kê – Nói như mày hồng lè cái chuyện chổi bay chỉ là chuyện nói cho vui!

- Yên chí đi - Suku vui vẻ đong đưa đôi mắt sáng – Lát nữa, tao và mày sẽ đi thuê. Cửa tiệm BAY LÊN NÀO của cụ Kibo không loại chổi nào là không có. Giá của cụ không thể nói là rẻ, nhưng dù sao cũng không vượt quá khả năng của tụi mình.

- Khả năng của tụi mày thì đúng hơn. – K'Tub nhăn mũi – Tao đâu có đồng xu teng nào. Suku đáp trả câu nói của K'Tub bằng một cái nhún vai rồi vội vàng nắm tay thẳng này kéo ra cửa:

- Đi!

Kăply nghệt mặt nhìn theo Suku và K'Tub. Khi hai đứa vừa khuất sau cửa phòng, như người ngủ mê bừng tỉnh, nó đột ngột hét ầm, vừa hét vừa quỳnh quít co cẳng chạy theo, nhanh tới mức cái chộp của Nguyên chỉ chạm vào chéo áo nó:

- Anh đi nữa!

Kibo là một cụ phù thủy dơ dáy kinh khủng. Mặt cụ giống hệt quả dưa khô, ngó nhăn nhoe tàn héo hết biết, răng vàng khè như hồng bao giờ biết đến bàn chải. Chiếc áo trắng

trên người mù y như thể nhặt từ hố rác lên, vừa ngả màu đất vừa lộn cợn những vệt đen đen tựa tựa cứt gián hay cứt chuột.

Khi Suku, K'Tub và Kăply ló đầu vào cửa tiệm BAY LÊN NÀO, mù Kibo đang đứng quay lưng ra ngoài, bấm môi quơ chiếc chổi khắc rành rành nhãn hiệu Wind 286 quét bụi trên mấy chiếc kệ chất ngổn ngang đủ loại chổi bay.

Nghe tiếng động, mù giật đánh thót một cái và quay phắt lại.

- À, các con trai đi đâu đây? – Mù cười niềm nở hiện ra trên mặt mù cùng lúc với câu hỏi – Chắc là muốn thuê vài cây chổi để đi du lịch dã ngoại phải không?

- Vâng ạ. – Suku lễ phép – Tụi con muốn thuê lại chổi nào bay cao nhất và xa nhất ấy.

Mù Kibo vung cây chổi te tua trên tay lên trước mặt làm bọn trẻ ho sặc sụa vì bụi xộc vào mũi:

- Đây, cây này! Giá 1.000 năpken một ngày. Quá rẻ, phải không tụi con?

Thấy bọn trẻ nhăn mặt vẻ nghi ngờ, mù lại rung rung cán chổi:

- Ngó vậy chứ xịn lắm đó. Đã được thử thách qua 10.000 giờ bay, vẫn còn cực tốt!

Mù quay ngược cây chổi, chìa cán vào tay Suku:

- Con không tin thì cứ bay thử vài vòng là biết. Ta quảng cáo như vậy là còn quá khiêm tốn đó.

Bây giờ Suku mới nhớ ra không đứa nào trong ba đứa tụi nó biết lái chổi.

- Bà cứ bay thử cho tụi con xem là được rồi. – Suku nói, cố làm ra vẻ thản nhiên.

Mù Kibo nhún vai một cái rồi quay người đi thẳng lại chỗ cửa sau, buông gọn lỏn:

- Theo ta.

Mù Kibo dẫn bọn trẻ chui qua hai lớp cửa trước khi lọt ra một khoảng sân lát đá rộng mênh mông ở đằng sau nhà, có vẻ là nơi để khách hàng thử chổi.

Không thềm ngó ngang gì đến bọn trẻ, mù kẹp cây Wind 286 vào giữa hai chân, hùng dũng quát:

- Lên mau!

Cây chổi mang mù Kibo vọt lên như pháo thăng thiên, và bọn Kăply nghe rõ cái giọng đắc ý của mù vọng xuống từ trên cao:

- Thấy chưa! Ta đã nói...

Mù Kibo chắc còn huênh hoang thêm một chập nếu câu nói của mù không bị tiếng “xì...xì...” phát ra từ đôi chổi nhấn chìm.

Cây Wind 286 không ngớt phun ra thứ âm thanh của lốp xe bị thủng vừa quay vòng vòng

như máy bay bị hỏng động cơ.

Trong khi cụ Kibo có vẻ như đang vật lộn bằng cả tay lẫn chân với cây chổi giữa lưng chừng trời thì Kăply, Suku và K'Tub ngóc cổ ngó lên, mặt mày tái ngắt, mắt mở trừng trừng như chờ xem chừng nào thì cụ văng ra khỏi cây chổi và té động đầu xuống đất.

Nhưng cụ Kibo đã chứng tỏ mình là tay cỡi chổi kỳ tài. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng cụ cũng khống chế được cây chổi và từ từ dìm nó đáp xuống.

- Cụ này chắc vừa đẻ ra đã là tay bủn xỉn. – K'Tub thì thảo và tai Suku và Kăply – Loại chổi vứt đi này mà cũng đem cho thuê.

- Cụ chỉ khôn vật! – Suku lầm bầm – Cho thuê ba thứ rác rưởi này, khách hàng té gãy cổ là cụ đi tù.

Vừa đặt chân xuống đất, cụ Kibo quay sang bọn trẻ, thở hổn hển, gượng cười:

- Thiệt ra thì cây chổi này hơi tã một chút. Ta chỉ lấy các con 500 năpken một ngày thôi. Giảm giá 50% lận đó.

Suku lắc đầu, giọng dứt khoát:

- Không, tụi con không lấy cây này. Bà còn cây nào tốt hơn không?

Cụ Kibo quơ tay một cái vào khoảng không. Trong tích tắc, cây Wind 286 trong tay cụ biến mất, thay vào đó là một cây chổi khác, dài hơn với những túm lông sặc sỡ - là cây chổi mà bọn Kăply đã thấy trên kệ khi nãy:

- Cây này vậy. Wind 95. Hai ngàn năpken một ngày.

Suku nhún vai:

- Bà có loại Wind XP không?

- Tụi bay xài sang quá há. – Cụ Kibo nheo nheo mắt không buồn gọi bọn trẻ bằng cái từ các con trriu mến nữa – Wind XP giá tới 3.500 năpken một ngày lận đó, tụi bay thuê nổi không?

Suku vỗ tay lên túi quần:

- Tụi con có tiền đủ thuê hai cây mà.

- Tụi bay còn phải đặt cọc nữa. – Cụ Kibo nhếch mép, bộ mặt của cụ lúc này trông khó ưa kinh khủng – Lấy cây Wind 286 chỉ phải đặt cọc 15.000 năpken. Nhưng muốn thuê cây Wind XP phải đặt cọc tới 50.000 năpken. Thuê hai cây vị chi là 100.000 năpken. Tụi bay có đủ tiền không?

Một trăm ngàn năpken là 100 vohen, ngang giá một cây Wind XP mới kít và gần bằng gia tài của một phù thủy hạng xoàng. Trước số tiền khổng lồ đó, Suku, K'Tub và Kăply không

thể không đưa mắt ngó nhau.

Vẻ bối rối của bọn trẻ không qua được mắt mụ Kibo. Mụ nhìn ba đứa nhóc như nhìn ba món đồ thiêu, bộ răng vàng khè nhe ra:

- Thế nào? Không kham nổi phải không?

- Dạ, tụi con không đủ tiền. – Suku lí nhí, mặt bắt đầu chuyển màu cà chua chín.

- Ta biết ngay mà! – Mụ Kibo hừ mũi, giọng trở nên chanh chua khủng khiếp – Vừa nhìn thấy mặt tụi bay, ta đã nghi rồi. Hừm, cây 286 quền cũng không thuê nổi mà bày đặt đòi lại XP. Ta thiệt mất thì giờ với tụi lôm côm này quá!

Nói xong, mụ Kibo phẩy tay một cái như xua một lũ nhặng, rồi te te bỏ vô nhà.

Mặt mày tiu nghỉu, Suku, K'Tub và Kăply lẻo đẻo lê gót đi theo, cảm thấy quãng đường từ cửa sau ra tới cửa trước sao mà dài thê thảm.

- Con mụ đó đúng là chỉ giỏi làm tàng! – Suku càu nhàu khi đã ra khỏi cửa tiệm BAY LÊN NÀO một quãng.

Thái độ phách lối của mụ Kibo làm K'Tub lộn tiết nãy giờ nhưng nó cố nén. Nghe Suku cất tiếng, cơn giận của nó lập tức bùng lên.

- Đồ keo kiệt! Đồ trùn sò!

K'Tub chửi toáng, mặt đỏ gay. Như chưa đã, nó quay sang túm cổ áo Suku, gí mặt vào sát mặt thẳng này, phun ào ào:

- Cũng tại mày mà ra hết! Ai kêu mày dẫn tụi tao đến chỗ mụ phù thủy thối này hả?

- Ơ... ơ... - Suku lấp bắp, nó chỉ tay vào mặt K'Tub – Mày... mày... mới nốc bia hả?

- Tao nốc bia hay không đâu có liên quan gì đến cái câu tao đang hỏi mày! – K'Tub gầm gừ.

Suku lại hỏi, không để ý đến vẻ đằng đẵng sát khí của bạn:

- Mày uống bia gì vậy?

- Bia gì kệ tao! – K'Tub cười khẩy, tay vẫn túm chặt cổ áo Suku.

- Hồi trưa tụi anh uống bai Saydimi. – Kăply mỉm cười nói.

Saydimi thì không ăn thua! – Suku gạt tay K'Tub ra, nó nói mà mắt sáng trưng – Em nghĩ ra cách rồi, anh K'Brêt. Bây giờ chúng ta đi uống bia Concop.

- Đi uống bia? – Kăply thô lỗ mắt, rõ ràng nó nghi thẳng Suku đang bắt đầu khùng khùng ra khi bị mụ Kibo làm cho bẽ mặt.

- Ừ, uống bia! – Suku vuốt vuốt cổ áo, hào hứng lặp lại – Bia Concop đang khuyến mãi.

Giải đặc biệt là một cây Wind XP. Đợt này hãng Concop tung ra 5 cây tất cả. Tụi mình chỉ

cần vớ được hai cây là có quyền chẳng cần thêm nhìn mặt mụ Kibo khó ưa kia nữa.

Mười phút sau, bọn trẻ đã ngồi chễm chệ trong tiệm CÁI CỐC VÀNG của vợ chồng lão Bebet nằm ngay ngã tư chỗ đường Chifichoreo cắt ngang đại lộ Brabun, với một két bia Concop để dưới chân và hơn một chục chai khác sắp hàng chỉnh tề trước mặt, ngay ngắn như đang chuẩn bị duyệt binh.

Kăply ngó sang K'Tub và Suku, và bắt chước hai đứa này, nó khoái chí xài thần chú Bay lên để nắp chai Concop bật lên lớp bốp.

Ba đứa khui một lúc chín chai, và cái việc đầu tiên của tụi nó là lật đặt mở lớp keo dán bên dưới nắp chai, hăm hở chúi mắt dòm.

Cái việc thứ hai là cả ba cái miệng cùng thi nhau thở dài. K'Tub mặt quạu đeo, cất tiếng rửa lăm bằm:

- Chẳng ra cái ôn gì hết! Toàn là “Nắp không trúng thưởng, xin mời quý khách thử vận lần sau”! Rõ là lừa bịp!

Tám nắp chai trật lất, chỉ có cái nắp cuối cùng của Suku may mắn trúng được lô an ủi: một miếng giẻ dùng để lau chổi.

Suku vung tay ném cái nắp chai bắn “bộp” vào vách, bữu môi “xì” một tiếng:

- Ai thèm lấy ba cái thứ vứt đi này!

Nó cúi kính dốc bia vô cái cốc bự chẳng làm cái cốc sủi bọt xèo xèo, nước tràn cả ra ngoài bàn rồi nâng lên:

- Thôi, cụng một cái xả xui đi!

K'Tub và Kăply lập tức làm theo. Kăply ủi cái cốc trên tay vào hai cái cốc kia kêu đánh “cốp” một cái, tìm cách xoa dịu:

- Bình tĩnh đi! Biết đâu cây Wind XP đang nằm ở mấy chai bia trong két.

Bia Concop màu đỏ nhạt, như nước dâu pha loãng, uống vô miệng có vị giống như bia Saydimi nhưng đậm đà hơn. Kăply nốc một hơi hết nửa cốc, liếm mép gật gù:

- Cũng ngon quá chứ hả?

- Ủ, - K'Tub hòa theo – Chỉ hơi đắng đắng một chút.

- Đắng mới ngon! – Kăply nói bằng giọng hứng thú, và một khi đã ra vẻ ta đây là bợm nhậu chính hiệu nó không thể cưỡng lại được ý định nâng cốc bia uống dorr lên, làm một hơi cạn queo trước ánh mắt thán phục của hai đứa bạn.

Suku trở mắt dòm Kăply, trầm trồ:

- Khá quá, anh K'Brê!

Kăply đáp lại lời khen của Suku bằng cách khoái trá cầm lên chai Concop thứ hai, nheo mắt hỏi:

- Nữa chứ hả?

- Nữa chứ!

K'Tub hào hứng nói và hăm hờ nhắc chai bia trước mặt lên.

Trong vòng hơn chục phút, chín chai Concop trên bàn chỉ còn lại chín cái vỏ rỗng. Lúc đầu ba ông nhóc uống vì bức dọc, vì để xả xui, sau đó vì vui vẻ và cuối cùng là vì ngăm thi nhau xem ai uống khỏe hơn ai và trong những cuộc thi thố được sự tiếp sức của hơi men như thế này tất nhiên quyết không đứa nào chịu thua đứa nào.

Thêm ba chai nữa, chiếc chổi XP vẫn chẳng thấy đâu, ngược lại mặt mũi bọn trẻ đã đỏ gay như ba con gà chọi.

K'Tub cúi người xuống, thò tay kéo thùng bia lại gần, giọng bắt đầu nhừa nhựa:

- Nữa... chứ... hả?

- Nữa ...chứ!

Kăply cũng nhừa nhựa đáp, lưỡi quíu lại.

Suku mắt nhắm mắt mở, chìa tay ngay thùng bia, lè nhè quát:

- Bay lên!

Ngay tức khắc, người nó là bay lên khỏi ghế, cứ thế bốc dần lên cao và nếu không có cái trần nhà cản lại, chẳng biết nó còn bay tới tận đâu, trong khi đó cái thùng bia vẫn nằm ỉ xì chỗ cũ.

- Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi mà, Suku. – K'Tub ngược cặp mắt đỏ kè nhìn thẳng Suku đang dính toong teng chỗ ô cửa thông gió, lắc đầu nói – Là mày đừng có bao giờ giở ba cái thứ bùa phép lôm côm của mày ra...

- Kéo tao xuống lẹ đi! – Suku nhăn nhó giục, người nó nhấp nhô và cọ sần sạt vào trần nhà như một quả bóng bay – Lái nhái hoài!

- Được thôi! – K'Tub loạng choạng đứng dậy, huơ tay lên đầu – Lộn mèo một cái coi nào!

Như một vận động viên nhảy cầu chính hiệu, Suku đột ngột lộn bồng một cách ngoạn mục và xoay đủ bốn vòng trước khi đập một cú muồn đập mỏ vào cạnh bàn khiến cả đồng vỏ chai nảy tung tung như muồn nhào lăn xuống đất.

CHƯƠNG III: ALIBABA

Hôm đó, Suku, K'Tub và Kăply bị bà Êmô giũa te tua khi cuối buổi chiều, sau một thời gian dài ngóng đến gãy cổ, Êmê sốt ruột đi lòng vòng quanh tòa lâu đài và bất ngờ phát hiện ra tụi nó đang nằm ngáy khò khò ở phía sau cổng rào, mặt mũi phờ phạc, áo quần xốc xếch và mồm đưa nào đưa nấy hơi men nồng nặc y chang ba vò rượu mở nắp.

- Thiệt hư đồn quá sức! – Bà Êmô lắc lắc đầu, chiếc mũi hếch của bà khịt khịt như đánh hơi – Tụi con uống bao nhiêu bia mà người ngợm mềm oặt thế hả?

- Dạ có một hai chai thôi, dì. – K'Tub hấp háy đôi mắt mở hoai không lên.

- Hừm, có một hai chai mà biến thành những miếng giẻ rách như thế này! – Bà Êmô thở đánh thượt một cái, lại lắc lắc đầu, giọng áy náy – Biết vậy hồi trưa ta không cho tụi con uống. Mới nhúng môi vào bia có một tí, lại lén đi uống tiếp rồi. Đúng là một lũ bợm!

Đối diện với bà Êmô, bọn Kăply trưng ra bộ mặt ủ rũ trông rất chi là hối lỗi về cái tội say sưa của mình nhưng khi bà vừa đi khuất, tụi nó hăm hở phun ra toàn bộ sự thật với Êmê.

-Chị biết không, chị Êmê. – K'Tub nghiêng răng trèo treo – Cái mụ Kibo thiệt y chang một còn quạ già. Mặt mày mụ dơ dáy như cục cứt chuột mà mụ làm tàng kinh khủng...

- Thôi, được rồi! – Êmê nóng nảy cắt ngang – Tóm lại là em có thuê được cây chổi nào không?

- Nếu được thì tụi em đã chẳng bết nhè như thế này! K'Tub quạu quọ đáp.

- Lại nói linh tinh rồi! – Êmê bĩu môi – Hai chuyện đó đâu có ăn nhập gì với nhau.

- Có đấy, Êmê. – Kăply hăng giọng, có vẻ đã bắt đầu đuổi được hơi men ra khỏi người – Tụi anh kéo vô tiệm CÁI CỐC VÀNG uống bia chỉ để hi vọng vớ được vài cây chổi Wind XP thôi.

- Hăng bia Concop đang khuyến mãi chổi bay mà, chị Êmê. – Suku vội vàng giải thích cho rõ hơn – Nhưng anh K'Brêt, thằng K'Tub và em uống hơn một thùng Concop rồi cuộc chỉ vớ được mấy miếng giẻ lau chổi thôi hà.

- Đúng là làm chuyện mò kim đáy bể! Thiệt tình! – Êmê lúc lắc mái tóc vàng và nhìn bọn Suku bằng ánh mắt thương hại như nhìn một lũ dở hơi.

- Nhưng em kịp nghĩ lại rồi. – Làm như không trông thấy vẻ mặt của Êmê, Suku hăng hái trình bày kế hoạch – Chúng ta tất cả là sáu người, có kiếm được hai cây chổi Wind XP cũng đâu có ngồi đủ. Sáng mai em sẽ tới chỗ lão Alibaba...

- Hay lắm, Suku. Tự nhiên tao quên mất lão này. – K'Tub vỗ tay bôm bốp, mặt rạng rỡ

như thể núi Lưng Chùng mọc ngay trong nhà lão Alibaba – Thảm bay của lão chất cả chục người cũng còn rộng rãi chán.

K'Tub hào hứng là thế nhưng sáng hôm sau, nó không dám bỏ học ngang, đành phải ầm ức theo chân Êmê và Păng Ting đến trường. Rốt cuộc chỉ có Nguyên, Kăply cùng đi với Suku đến nhà lão Alibaba, phải nói là hai đứa vô cùng sung sướng khi nhớ ra ngày hôm đó không đụng nhằm giờ Thần chú chiến đấu của thầy Haifai.

Hóa ra tìm nhà lão Alibaba cũng khó ngang ngửa với tìm đường đến núi Lưng Chùng. Lão dò nhà xoành xoạch. Cứ mỗi lần mò tới một địa chỉ mới, bọn trẻ lại thất vọng nghe hàng xóm bảo lão vừa dọn đi.

- Cái lão này mắc chứng gì vậy hả? – Suku lăm bầm khi bước ra khỏi ngôi nhà thứ tư. – Làm gì mà lão cứ chạy nhăng lên thế không biết.

- Hay là chúng ta về quách! – Kăply xịu mặt, giọng rất giống van xin – Cặp giò anh muốn rụng rồi, Suku.

- Cố thêm lần nữa đi, anh K'Brét. – Suku nói như dỗ dành, chuyện đó thiệt ngược đời khi nó nhỏ hơn Kăply tới ba tuổi – Chỉ có tấm thảm bay của lão, may ra chúng ta mới đến được núi Lưng Chùng.

Suku nói xong, vội vượt lên trước, cốt để tránh xa những lời than vãn rất dễ làm xiêu lòng của Kăply. Lần này, bọn trẻ đi xuyên qua không biết bao nhiêu là ngõ ngách và xét theo cái bát quái trận đồ quanh quố khúc khuỷu mà tụi nó đang sa vào, có thể tin rằng lão Alibaba đang nợ ngập đầu và cái lối liên tục di chuyển chỗ ở của lão rõ ràng có một cái vẻ không thể nhầm lẫn được của một kẻ đang trốn nợ.

Cuối cùng, sau khi ngoặt phải tám lần và ngoặt trái mười hai lần, Suku, Nguyên và Kăply ngỡ ngác nhận ra tụi nó đang đứng trước một căn nhà lụp xụp cửa đóng kín mít và qua kẽ hở giữa các tấm ván xù xì của bức vách, có thể thấy bên trong tối om om như một hang động thời tiền sử.

- Đúng là nhà này không, Suku? – Nguyên hỏi giọng nghi ngờ - Sao anh thấy chẳng giống một cửa tiệm chút xíu nào.

- Đúng là đây rồi. – Suku vuốt tóc, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa xập xệ - Chỉ cầu trời cho lão chưa kịp dời đi nơi khác.

Kăply sốt ruột lao tới bên cánh cửa, đưa tay gõ lộc cộc.

Thoạt đầu Kăply gõ nhẹ nhẹ, nhưng mãi chẳng thấy ai ra mở cửa, nó bắt đầu nện mạnh

hơn, cuối cùng không nhịn được nó nghiêng rằng động rầm rầm bằng cả hai nắm đấm.

Bọn trẻ ngạc nhiên thấy cánh cửa rung bần bật như sắp bung ra nhưng trong nhà vẫn im ru bà rù. Cứ như thể chẳng có ai ở trong.

- Hay lão lại dọn đi rồi? – Nguyên nhìn Suku qua khóe mắt, thở đánh thượt một cái.

Mặt Suku ứng lên sau câu nói của Nguyên. Nó bước tới cạnh Kăply, bắt hai tay lên miệng làm loa, chĩa vào cánh cửa, kêu lớn:

- Lão Alibaba ơi! Lão có nhà không vậy?

Tiếng kêu lờng lộng của Suku đến kẻ ngủ mê cũng giật mình nháy nhồm, nhưng bên trong vẫn là một sự im lặng kéo dài. Khẽ liếc bộ mặt ngán ngấm của hai đứa bạn, nó lại quay vào trong gân cổ gào tiếp:

- Lão Alibaba, lão mở cửa đi! Tôi là Suku đây mà.

Suku gào rất to nhưng Nguyên và Kăply vẫn nhận ra sự tuyệt vọng trong âm sắc của nó.

Đúng vào lúc bọn trẻ đã tiêu nhẵn tới gam nhẵn nại cuối cùng và chuẩn bị bỏ đi thì trong nhà bất thần vang lên những tiếng động lịch kịch. Cả ba đứa vội vàng cầm mắt vào cánh cửa đang từ từ mở hé từng chút một, chỉ ngừng lại khi đủ rộng cho một bộ râu quai nón rậm rạp thò ra.

Lão Alibaba đưa tay chỉnh lại chiếc khăn chít ngang đầu, thở phì:

- Đúng là Suku thật. Thế nào, ông cậu có khỏe không?

Mặt lão tươi dần lên theo câu nói.

- Lão thừa biết là cả mấy trăm năm nay ông tôi lúc nào cũng khỏe mà. – Suku cau mày đáp, nó nóng nảy phẩy tay – Lão làm gì mà nấp nấp lén lén vậy? Mở rộng cửa cho tụi tôi vào đi chứ.

Lão Alibaba mở rộng cửa ra thêm một chút nhưng vẫn án ngữ hay chính giữa.

- Hai cậu này là...

Ánh mắt lão quét qua Nguyên và Kăply, giọng cảnh giác.

- Bạn tôi đó. – Suku xẵng giọng, có vẻ đã muốn nổi khùng lắm rồi – K’Brăk và K’Brêt nhà K’Rahlan.

- Trời đất! – Lão Alibaba hét lên đầy phấn khích, miệng ngoác tới mang tai – Toàn phe ta cả. Nào, xin lỗi nhé. Mời vào, mời vào!

Vừa nói lão vừa đẩy mạnh hai cánh cửa và nép người sang một bên, nhường đường cho bọn trẻ.

Nguyên, Kăply và Suku vừa định ngồi xuống mấy chiếc ghế dơ hầy kê ngay giữa nhà, đã

thấy lão Alibaba xua tay lia lịa:

- Đừng ngồi đó. Mấy cậu đi theo tôi.

Lão Alibaba dẫn bọn trẻ đi xuyên qua một hành lang tối thui, quanh quanh quẹo quẹo và dài dằng dặc, y chang con đường rối rắm dẫn vào nhà lão.

Cho tới khi đến được cái phòng khách nằm tuốt luốt ở cuối cuộc hành quân thì Kăply nhận ra là mình đã muốn khụy xuống lấm rồi.

- Chắc lão nợ nần nhiều quá nên mới dờn nhà liên tục và bây giờ chui vào cái xó này để người ta khỏi tóm lấy râu của lão phải không? – Vừa đặt người xuống ghế, Suku đã “xì” ngay ra một tràng, chẳng thềm nể nang gì hết.

- Cậu đừng có nghĩ oan cho tôi! – Lão Alibaba nghiêm nghị đáp, vừa nói lão vừa dè dặt liếc về phía Nguyên và Kăply – Vợ chồng pháp sư K’Rahlan – Ka Ming mà bị phe Hắc Âm hãm hại thì tôi phải xác bác xang bang thôi.

- Làm gì lão sợ trùm Bastu dữ vậy? – Suku hừ mũi, đôi mắt sáng của nó xoáy vào mặt lão già tôi nghiệp.

- Bộ cậu quên tuyên bố của hắc rồi sao? – Lão Alibaba ngoảnh cổ dòm dáo dác, giọng thấp xuống như sợ ai nghe lỏm – Ngay từ hồi chủ nhân lâu đài K’Rahlan còn sống, trùm Bastu đã đe rồi. Hắc bảo cái ngày mà hắc thống trị được xứ Lang Biang thì việc đầu tiên hắc làm là tổng cái thứ dân nhập cư như tôi vô trại tập trung hết ráo.

Trong khi Nguyên và Kăply tò mò ngắm khuôn mặt ngăm ngăm của lão Alibaba, thấy nó quả thật không có chút gì bà con với nước da trắng bóc của dân Lang Biang thì Suku buột ra tiếng cười khẩy:

- Hắc nói khoác vậy thôi, chứ hắc đã thống trị được xứ Lang Biang đâu.

- Ai mà biết được. – Da mặt lão Alibaba càng lúc càng rúm lại – Thế nào rồi cũng tới cái ngày đen tối đó, cậu Suku à. Vợ chồng K’Rahlan chết rồi thì ai mà chặn tay hắc chứ.

Suku định phun ra cái tên của ông nó nhưng rồi nó kềm lại được. Mackeno, Pi Năng Súp, Păng Sur thì già trẻ lớn bé gì cũng đều trọng vọng nhưng ai cũng biết rằng không thể trông mong gì ở họ. Có lúc nó định trấn an lão Alibaba bằng cách khoe khoang hai chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang đang ngồi chình ình trước mặt lão, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng dẹp bỏ ngay sự cao hứng đó. Nó biết một khi K’Brăk và K’Brêt còn chưa ăn được những quả táo ở núi Lung Chừng thì nó có quảng cáo đến sùi bọt mép cũng chẳng ai tin.

Suku đưa mắt nhìn quanh, mắt tối lại như thể nó đang nghĩ căn phòng khách toen hoén

có mấy mét vuông của lão Alibaba là một thứ xó xỉnh hôi hám gì đó:

- Lão chui nhủ vô cái hốc bà tó này thì khách hàng làm sao biết mà mò đến?

- Bây giờ tôi chỉ tiếp khách quen như cậu thôi, cậu Suku à. – Lão Alibaba nhún vai, giọng cam chịu – Công việc làm ăn nói chung cũng không đến nỗi bệ rạc, nhưng dĩ nhiên là không bằng hồi trước được.

Như sự nhớ ra, lão dán mắt vào mặt thẳng nhóc:

- Ủa, hôm nay cậu tới đây có việc gì vậy?

- Tụi tôi muốn thuê một tấm thảm bay. Chừng một hai ngày thôi.

Lão Alibaba gật đầu:

- Được thôi. Cậu thì khỏi cần đặt cọc. – Đang nói, mày lão bỗng nhủ lại – Nhưng có ai trong ba cậu có bằng lái không?

- Bằng lái á?

- Lái chổi thì khỏi cần. Nhưng lái thảm bay nếu không có bằng, mấy cậu sẽ bị bọn phù thủy tuần tra phạt cho méo mặt đấy.

Suku lúc lắc đầu làm cho mấy lọn tóc trước trán lăn qua lăn lại:

- Nói thiệt với lão là chưa có đứa nào trong tụi tôi học tới lớp Hướng nghiệp hết. Cho nên tụi tôi không những không có bằng lái mà ngay đến lái cũng hông biết luôn.

- Không có vấn đề gì. – Lão Alibaba khoát tay, dễ dãi – Tôi sẽ cho cậu thuê luôn tài xế.

Chừng nào các cậu bắt đầu khởi hành?

- Ờ, chắc là ... chiều nay.

Lúc tiễn bọn trẻ ra cửa, lão Alibaba ân cần nói thêm:

- Chiều nay các cậu ở đâu, tôi sẽ kêu tài xế lái thảm tới đón.

- Khỏi, khỏi. – Suku rối rít xua tay – Cảm ơn lão. Lão cứ bảo tài xế ở đây đợi, tụi tôi sẽ tự đến.

Từ khi bước vô nhà lão Alibaba cho tới lúc quay trở ra, Nguyên và Kăply tịnh không hề hỏi lấy một tiếng, mặc cho Suku đối đáp. Nhưng trên đường về nhà thì Nguyên không cách gì giữ cho cái đầu bình tĩnh được nữa. Nó rít qua quai hàm nghiến chặt:

- Thiệt là cái thứ chẳng ra gì!

- Mình phải thông cảm cho lão, anh K'Brăk à. – Suku lên tiếng phân trần – Tình cảnh của lão nói chung là rất tội nghiệp. Từ ngày ba mẹ anh bị hại, lão hoảng sợ đến nỗi bắt lũ con nghỉ học luôn. Lão sợ chúng đi láng cháng ngoài đường, nhớ gặp...

- Anh không nói lão Alibaba! – Nguyên quạu quọ cắt ngang lời thẳng nhóc – Anh đang nói

đến trùm Bastu. Hừm, hẳn dựa vào cái gì mà ngang ngược vậy chứ?

- Ờ, - Kăply cất giọng cảm khái – Ngó căn nhà của lão Alibaba giống y chang cái hang chuột, thấy tội cho lão ghê.

- Tại mấy anh chưa đọc cuốn Thế giới thuộc về một người của Macketa. – Suku nói giọng rầu rầu – Cuốn này được coi là sách gối đầu giường của các lãnh tụ phe Hắc Ám. Macketa không những kêu gọi tẩy chay người ngoại quốc mà còn đưa ra nhiều đề nghị rất quái gở. Hồng biết căn cứ vào đâu, hẳn khơi khơi chia thế giới ra làm hai loại: chủng tộc thượng đẳng và chủng tộc hạ đẳng. Hẳn chủ trương gom hết loại người mà hẳn cho là chủng tộc hạ đẳng vào một chỗ như chúng ta gom rác rồi cho banh ta lông hết. Hẳn bảo phải làm như vậy thì xứ Lang Biang mới còn lại toàn loại người ưu tú.

- Đúng là hẳn điên rồi!

Nguyên cau mày lăm lăm, rồi như muốn cho qua phút cái đề tài tồi tệ này, nó lảng sang chuyện khác:

- Suku nè, cái lớp Hướng nghiệp em nói khi nãy là cái lớp gì vậy? Hôm trước tụi anh có nghe thầy Haifai nhắc tới một lần nhưng hồng biết nó là thứ quái quỷ gì.

- Đó là lớp dành cho học sinh đã học xong lớp Cao cấp 2. Lớp Cao cấp 2 là lớp cao nhất ở trường Đămri. Nhưng trước khi tốt nghiệp ra trường, học sinh bắt buộc phải qua lớp Hướng nghiệp. Chà, lên tới lớp này là thành sinh viên rồi, oai lăm đó, anh K’Brăk và anh K’Brêt ráng lên đi!

- Chắc đây là lớp dạy nghề chứ gì? – Kăply ra vẻ hiểu biết, thỉnh thoảng nó vẫn muốn khác cục gạch chút xíu.

- Anh đoán đúng đó, anh K’Brêt. – Suku gật đầu- Lớp Hướng nghiệp dạy đủ mọi ngành nghề. Ai muốn làm thầy lang thì học ngành y, ai muốn trở thành thầy cúng, thầy mo thì học ngành cúng tế, còn ai muốn sau này về dạy ở trường Đămri thì học sư phạm. Ngoài ra còn có các ngành lịch sử, kiến trúc, xây dựng, báo chí, luật pháp... Lớp này còn dạy cả kỹ năng lái thảm bay, gò hàn các loại vạc, sản xuất bia, làm bánh kẹo...

- Nhưng cái lớp này nằm ở đâu sao anh hồng thấy? – Nguyên cắt ngang sự liệt kê của thằng nhóc.

- Nó nằm ở cuối khu rừng thưa phía bắc. Chẳng qua thầy N’Trang Long không muốn sinh viên lớp Hướng nghiệp bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn của bọn học trò nhóc tì. Ngay cả các giáo sư dạy lớp này cũng không phải là giáo sư trong trường mà tất cả đều là giáo sư thỉnh

giảng. Toàn là nhà báo, luật gia, thầy thuốc, kiến trúc sư uy tín của xứ Lang Biang cả đấy.

Kăply nhìn Suku bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Em chưa được đi học ngày nào sao có vẻ rành trường Đămri quá vậy?

Suku thần nhiên:

- Tất cả những điều đó đều có ghi trong cuốn Kỷ yếu giáo dục và cuốn Trường Đămri qua các thời kỳ. Thậm chí em còn biết thầy N'Trang Long là người duy nhất làm hiệu trưởng Đămri tới hai lần nữa đó.

Suku nói tới đây thì Kăply không thể không tin. Hôm qua, chính tai nó đã nghe thầy N'Trang Long đã động đến chi tiết này, mặc dù thầy chỉ nói phớt qua với cái vẻ rất chi là lơ đãng.

Từ lúc đó cho đến khi về tới lâu đài K'Rahlan, Nguyên và Kăply hầu như không đưa nào nói thêm tiếng nào nữa. Mặc dù chuyện thăm bay đã được giải quyết ổn thỏa, tụi nó vẫn chẳng thấy vui vẻ lên chút nào, ngược lại ngực cứ nặng chình chịch mỗi khi nghĩ đến cuộc sống lén lút và quanh năm ngập trong sợ hãi của lão Alibaba. Hình ảnh một lão già khốn khổ rón rén hé cửa, rón rén dẫn tụi nó luồn sâu vào cái hang của lão rồi rón rén trò chuyện ngay trong chính nhà mình khiến tụi nó cảm thấy một cách rõ rệt số phận của lão y chang một con giun đang bị trùm Bastu ghim chặt xuống đất, không làm sao cựa quậy được.

Nguyên càng nhận ra ngày hôm nay không phải là ngày thanh toán dành cho mình khi vừa lê bước về đến nhà, nó đã chạm ngay bộ mặt chằm chằm của Êmê.

- Anh nói thiệt đi, anh K'Brăk! – Êmê như rình ngay sau cổng rào, chặn Nguyên lại bằng một tràng chua như giấm – Anh đã bắt đầu thích con nhỏ Bolobala rồi phải không?

Nguyên đáp trả câu chất vấn của cô bạn bằng cách trở mặt lên, bật ra một tiếng “ơ” theo cái kiểu của người bị nhét giẻ vào miệng.

- Anh đừng có làm bộ ta đây không có gì đó nha. - Êmê gầm gừ, chiếc mũi hếch chìa ngay mặt Nguyên lúc này trông giống một khẩu súng ngắn kinh khủng.

- Anh không có gì thật mà. – Nguyên nhăn nhó và thò tay dứt mạnh một sợi tóc.

Môi Êmê dài ra, nếu nó kêu càm cạp vài tiếng thì y chang một con ngỗng:

- Không có gì sao hôm qua anh cặp kè với nó thân mật dữ vậy? Đã vậy, sáng nay con nhỏ vô duyên đó cứ xoắn lấy em hỏi tùm lum mấy thứ về anh, còn đòi về đây chơi nữa.

- Trời đất.

Nguyên lại kêu lên và lại nhổ thêm một cọng tóc khiến Kăply đứng cạnh thấp thỏm không yên, nó sợ Êmê hoành hợ thêm vài chục câu nữa cái đầu thẳng bần nó sẽ trở thành

đối thủ xứng đáng với cái đầu loe hoe tóc của thầy Haifai mất.

- Lạ thiệt à nha. – Có tiếng cười híc híc phía sau lưng Êmê, nghe rõ là tiếng thằng K'Tub mặc dù không ai nhận ra nó xuất hiện từ lúc nào – Hôm trước có người vô có hằm hè với chị Mua, bữa nay lại sùng sộ với chị Bolobala, mày ráng nhớ xem mày có làm rớt lá bùa gây gỗ nào ở quanh đây không, Suku.

- Im đi, K'Tub! – Êmê ngoảnh đầu nạt thằng nhóc, màu đỏ trên mặt lan ra tới cổ.

- Em hiểu lầm rồi, Êmê. – Kăply mỉm cười nói, cổ lấy giọng êm như ru – Bolobala chỉ ngưỡng mộ K'Brăk thôi. Em cũng biết rồi đó, một người từng thoát chết dưới tay Buriăk, tiếp theo lại đánh bại Baltalon, ai mà chẳng khâm phục và lân la muốn làm quen. Thậm chí thằng Hailibata lớp anh còn đề nghị tặng huân chương Hiệp sĩ Lang Biang cho K'Brăk nữa đó.

- Em không tin! – Êmê hét lên, ngưng một chút để ngẫm nghĩ rồi hét tiếp – Không tin, không tin, không tin!

Vừa hét Êmê vừa lắc mái tóc vàng như để đánh nhịp cho tràng tru tréo mà theo Kăply thì nghe rất giống nhạc rap.

- Ở trên trường, đâu chỉ có mỗi Bolobala ái mộ anh, - Êmê dán đôi mắt đen láy đã bắt đầu ngân ngấn nước vào mặt Nguyên, sục sục hỏi – nhưng tại sao chỉ có con nhỏ đó là cứ lăm le xán lại bên anh?

Nguyên lo lắng nhìn Êmê, có cảm giác chiếc áo của nhỏ bạn phồng lên sau mỗi câu hỏi, vẻ như sẵn sàng phát nổ bất cứ lúc nào. Nhưng khổ nỗi là nó cũng không biết làm sao trả lời cho trôi chảy những thắc mắc càng lúc càng hóc búa của Êmê, mặc dù nó rất muốn làm cho Êmê dịu xuống càng nhanh càng tốt.

Trong khi cả bọn phát hoảng trước bộ mặt nhão nhẽ nhão nhoẹt của Êmê thì tiếng bà Êmô từ bên trong vọng ra cực kỳ đúng lúc, và đối với một kẻ đang ở trong tâm trạng rối bời như Nguyên thì cái giọng nói đó lọt vào tai nghe du dương không có thứ âm nhạc nào bằng.

Vào ăn cơm đi tụi con. Làm gì cứ xớ rớ mãi ngoài đó thế.

Cho đến lúc cả sáu đứa chất lên tấm thảm bay cũ mềm nhưng nom sắc sỡ như một tấm thảm treo tường và gã Mustafa ra lệnh cho tấm thảm bay lên không khiến cả bọn bất ngờ ngã dúi vào nhau thì Êmê dường như đã quên bẵng, hoặc ít ra là chẳng còn tâm trí đâu để đề cập tới Bolobala, và điều đó quả tình khiến Nguyên thấy cuộc sống thiệt là dễ chịu.

Gió thổi lồng lộng, mát rượi hai bên má, cảnh vật lao vùn vụt và nhanh chóng mất hút dưới tầm mắt, tất cả những chuyện đó đối với Nguyên và Kăply y như thể trong mơ. Trong một tâm trạng vừa phấn khích vừa sợ sệt, tụi nó nhào người ra mép thảm cúi đầu ngó xuống khoái chí thấy nhà cửa, phố xá, làng mạc, núi đồi đang từ từ bé lại như vừa lãnh đủ lời nguyên Không tha thứ của Baltalon.

- Đi hướng nào đây, các bạn trẻ? – Mustafa cất tiếng hỏi, lúc này đã ngồi xếp bằng ngay ở đầu tấm thảm, với cái vẻ nghiêm trang của một tài xế đang ngồi trong buồn lái.

Suku liếc nước da ngăm đen, bộ râu quai nón và chiếc khăn chít ngang đầu của Mustafa, thấy gã y chang một phiên bản của lão Alibala tội nghiệp

- Ờ, chú bay về... hướng Bắc.

Suku ấp úng đáp bừa, thắc mắc không biết hồi trước, Đại tiên ông Mackeno đã làm cái quái gì để có thể gặp được núi Lưng Chùng.

Với một tiếng rì rào khe khẽ, Mustafa đột ngột đổi hướng bay khiến tấm thảm tụt xuống một quãng y như máy bay chui vào vùng không khí loãng nhưng rồi nó nhanh chóng lấy lại độ cao và hăm hở lướt về phía trước.

Trong suốt một lúc lâu tấm thảm lặng lẽ lao đi với vẻ kiên trì đáng phục.

- Tấm thảm này ngó cũ xì mà bay êm ghê há? – Kăply tìm cách gợi chuyện tài xế.

- Cậu không nên đánh giá sự vật qua vẻ bề ngoài. – Gã Mustafa hắng giọng, mắt vẫn nhìn tới trước, và Kăply giật mình thấy cái câu gã nói giống hệt câu mà thầy N'Trang Long vẫn dùng để xài xế nó.

Gã tài xế vỗ tay lên tấm thảm, nói tiếp với vẻ tự hào:

- Tôi đã lái tấm thảm này từ hồi nó được sản xuất. Cũng cả trăm năm rồi. Nói thiệt, trông nó cũ kỹ, thô kệch nhưng có lẽ không tấm thảm đời mới nào hơn được nó.

Gã Mustafa lướt những đầu ngón tay lên tấm thảm theo cái cách mà người ta vuốt ve một con mèo, giọng đã bắt đầu giống thằng Suku lúc quảng cáo sản phẩm:

- Đây là loại thảm dùng để bay trong mọi khí hậu, mọi thời tiết. Nó có thể bay xuyên tâm bão mà chẳng hề hấn gì. Tiếc là sau này thiên hạ chuộng các loại thảm cầu kỳ, trông thì đẹp nhưng chỉ cần gặp một cơn giông nhỏ là lật gọng ngay.

Trong lúc Kăply trò chuyện với lão Mustafa, những đũa còn lại thấp thỏm đưa mắt nhìn quanh. Nhưng sau một hồi ngoảnh tới ngoảnh lui muốn sái cổ, bọn trẻ vô cùng thất vọng khi chẳng thấy phát hiện ra thứ gì tựa tựa như một hòn núi, ngoài những cánh chim chao liệng xa xa.

Păng Ting ngược nhìn lên đám mây lơ lửng trên đầu:

- Có bao giờ nó ở tuốt trên kia không há?

- Ờ, đám lắm à. – Êmê quay nhìn Suku, phụ họa bằng giọng không được quả quyết lắm.

Bắt gặp ánh mắt như ra lệnh của Êmê, Suku gân cổ:

- Chú Mustafa ơi, chú cho tắm tắm bay cao lên nữa được không? Lên trên đám mây ấy.

- Chuyện nhỏ! – Mustafa đáp, không ngoảnh cổ lại – Nhưng tôi nói trước, trên đó lạnh lắm à nha.

Gần như cùng lúc với câu trả lời của gã tài xế, tắm tắm từ từ cất lên cao. Trong một lúc, Nguyên và Kăply như ngộp trong một cảm giác rạo rực kỳ lạ khi cả bọn chui vào đám mây trắng xốp, mờ mờ như sương và lạnh buốt da. Đám mây dày đến mức tắm tắm cất mình một lúc lâu vẫn chưa ra khỏi vùng trắng đục đang vây phủ tầng tầng lớp lớp chung quanh. Mọi người lúc này hầu như không nhìn thấy nhau.

- Thôi, xuống đi chú Mustafa. – K'Tub run rẩy cất tiếng, răng va vào nhau lập cập. – Hồng có gì trên này đâu.

- Các cô các cậu tìm thứ gì mà lên tuốt trên này vậy? – Thắc mắc của gã Mustafa vọng ra từ chỗ nào đó trong màn sương, nghe xa vắng.

- Tụi tôi đi tìm núi Lưng Chùng. – K'Tub vọt miệng nhanh đến mức chẳng đứa nào kịp ngăn lại.

- Quay về đi. Chẳng ai gốc đến mức đi tìm núi Lưng Chùng bằng tắm bay.

- Sao cơ? – K'Tub ngạc nhiên.

- Muốn đến núi Lưng Chùng, chỉ có cách duy nhất là tìm cho bằng được Tam phù thủy.

Tiết lộ của Mustafa khiến bọn trẻ há hốc miệng. Điều vừa xảy ra kỳ quái đến mức ngay cả “nhà thông thái” Suku cũng không thể tin bất cứ cái tai nào của mình. Làm sao mà một gã tài xế quèn như Mustafa lại có thể biết được cái điều mà cả xứ Lang Biang đều mù tịt?

Cho đến khi tắm tắm đã hạ độ cao và ra khỏi đám mây, bọn trẻ vẫn chưa ra khỏi sự sửng sốt vừa ập đến mặc dù chung quanh lập tức sáng bừng lên, và tụi nó hoàn toàn có thể đọc thấy điều đó trong các bộ mặt đang ngệt ra dưới ánh nắng chói chang.

- Chú nói thật đó hả, chú Mustafa? – Suku rọi cặp mắt sáng trưng vào gã tài xế, bàng hoàng hỏi.

- Nói thật chuyện gì, cậu Suku? – Gã tài xế hỏi lại, vẫn quay lưng về phía bọn trẻ.

- Chuyện về Tam phù thủy đó. – Suku liếm đôi môi khô rang – Chú vừa nói muốn đến núi Lưng Chùng phải tìm gặp Tam phù thủy mà?

Có cả đồng vành tai vểnh lên sau câu hỏi của Suku. Cả bọn như ngừng thở, mười ánh mắt hau háu dán vào người Mustafa như thể những con bạc đang chờ nhà cái giở bài trong trò chơi xóc đĩa.

- Khi này tôi có nói gì đâu, cậu Suku. – Gã Mustafa đáp, lần này thì lão xoay hẳn người lại đối diện với bọn trẻ.

Câu trả lời của gã tài xế lạnh lùng đến mức phải mất mấy giây sau ý nghĩa của câu nói mới ngấm được vào đầu Suku, và khi hiểu ra gã vừa nói gì, nó giật bắn người lên như tằm thắm vừa bốc cháy dưới móng:

- Cái gì? Mấy câu vừa rồi không phải do chú thốt ra sao?

- Tôi chỉ hỏi các cậu đi đâu mà đòi lên tuốt trên mây thôi. – Gã Mustafa ngo ngoe nói – Còn những câu đối đáp sau đó, tôi tưởng các cậu trò chuyện với nhau chứ.

- Chú không hề nói về núi Lưng Chùng?

- Không.

- Cũng không nói gì đến Tam phù thủy?

- Không.

- Thế ai đã nói mấy câu đó?

Suku ré lên và quay đầu nhìn quanh, thấy tụi bạn cũng đang trở mắt ra nhìn nó với vẻ hoang mang cực độ.

- Không phải chị đâu, nhóc. – Păng Ting nhăn nhó nói, có vẻ như nó đang ước ao giá mà nó đừng qua lại với bọn Tam phù thủy để khỏi bị Suku soi mói như lúc này.

Êmê lúc lắc những lọn tóc vàng:

- Trong màn sương dày đặc và ẩm ướt như vừa rồi, giọng nói bị biến đổi, rất khó nhận ra.

Nhưng chị có thể khẳng định là không ai trong chúng ta nói những câu đó, Suku à.

K'Tub đột nhiên hạ giọng:

- Em có cảm tưởng giọng nói này quen quen.

Nó lăm lét đánh mắt sang Nguyên:

- Nghe giọng giống giọng ...anh K'Brăk.

- Làm sao là anh được, K'Tub. – Nguyên mếu xệch miệng – Nếu là anh, chẳng việc gì anh phải làm ra vẻ thần bí như thế.

- Hồng lẽ gã Mustafa cố ý trêu bọn mình.

Kăply vừa thì thầm vừa liếc về phía sau. Nhưng gã tài xế rõ ràng không chú ý gì đến bọn nhóc. Lúc này, gã ngồi thẳng lưng, nhướn cao cổ và đưa tay lên che trán như đang theo dõi

một vật gì ở tít đằng xa.

Kăply ngoảnh theo hướng nhìn của Mustafa, thẳng thốt kêu lên:

- Chối bay! Một chiếc chối bay!

Gần như đồng thời với tiếng hô hoán của Kăply, những đứa kia cũng kịp nhìn thấy một người đang cưỡi chối phóng hết tốc lực, với cái vẻ không thể nhầm được của một kẻ đang chạy trốn, chiếc áo chùng bọc gió từ xa trông như một tấm vàng nhạt lướt vun vút trong mây. Có lẽ không chiếc chối nào trên đời bay nhanh được như thế: kẻ khả nghi lấp loáng trong nắng như sao xẹt, chớp mắt đã mất hút ở cuối chân trời.

- Ai thế, chú Mustafa? – Suku chột dạ hỏi.

- Tôi không biết. Nhưng có lẽ chính hắn là người đã thốt lên những câu nói mà chúng ta nghe được. Khi nãy, lợi dụng màn sương dày đặc, hắn đã lảng lảng bay bên cạnh chúng ta...

Như sức nghĩ ra điều gì, gã Mustafa chột rúm người lại, mặt tái nhợt, câu nói đột ngột bị rơi mất khúc sau.

Lời phỏng đoán của Mustafa rõ ràng nặng ngang một nhát búa. Bọn trẻ như bị đóng đinh vào nỗi khiếp đảm choáng váng nhìn nhau, quai hàm cứng như gỗ, hoàn toàn mất hết cảm giác.

Bụng quặn lên, Suku cố mãi mới rặn được ba tiếng ngắn ngủn, giọng lạc đi và thiết tình thì lúc này trông nó rất giống một kẻ mắc tật cà lăm:

- Về... về... đi... thôi... ôi!

CHƯƠNG IV: BÙA ẾM HÌNH NHÂN

Suku không thuê thám bay của lão Alibaba nữa. Sau khi phát giác ra tụi nó bị kẻ lạ mặt bám theo, cả bọn sợ hết vía và hoàn toàn không muốn lang thang trên không một lần nữa chút chút nào.

Hôm qua trên đường về, gần như không ai nói với ai một câu, cứ như thể những cái lưới thụt đi đâu mất. Cả bọn phấp phồng ngồi túm tụm vào chính giữa tấm thảm và vật lộn một cách khổ sở với cảm giác đang bị những cặp mắt vô hình rình rập. Câu chuyện về cái báo động kể lại có dịp ngân vang trong những cái đầu vốn không cần nhớ lại những gì thầy N'Trang Long nói cũng đủ tê liệt hết chỗ nói rồi.

Gã Mustafa từ khi phát hiện ra chiếc chổi bay cho đến lúc lái tấm thảm chúi xuống khu vườn um tùm đằng sau nhà lão Alibaba (hấp tấp đến nỗi va đánh sầm vào thân cây bụi nhất làm bọn Suku văng tung tóe mỗi đứa một nơi), chỉ lầm rầm niệm chú hay cầu nguyện gì đó, không hề nói một tiếng nào, và hoàn toàn ngược lại với bộ mặt dềnh dàng lúc ra đi, suốt quãng đường về dài dằng dặc gã chỉ cố làm sao rút người nhỏ lại và phải nói là gã làm chuyện đó trông thiệt là vất vả.

Kăply liếc bộ mặt mất hết thần sắc của Mustafa, thấp thỏm nhủ bụng: Chắc chỉ có sự giả của trùm Bastu mới khiến gã sợ đến sồn ra quần như vậy thôi. Có lúc Kăply định lên tiếng gạn hỏi nhưng rồi nó biết có cạy miệng, gã cũng chẳng nói và thực sự thì nó thấy điều đó cũng chẳng cần thiết khi thái độ chết nhát của Mustafa đã tự tố cáo tất cả những gì gã đang nghĩ trong đầu rồi.

Bây giờ nhớ lại cái lúc cả bọn lóp ngóp bò dậy sau cú ngã quá mạng và tìm mãi không thấy gã Mustafa lẫn vợ chồng con cái lão Alibaba đâu, Kăply không khỏi phì cười mặc dù không thể bảo là lòng nó đang vui sướng. Trong trí nhớ của nó lúc này đang tái diễn ra cái cảnh thằng Suku ôm mớ tiền vàng trên tay, sục sạo khắp cái hang chuột chũi của lão Alibaba một cách vô vọng, cuối cùng đành đứng giữa nhà chửi om một hồi rồi đặt tiền lên bàn, lủi thủi ra về.

- Cười chuyện gì vậy, anh K'Brê?

K'Tub tò mò dán mắt vào mặt Kăply, lúc này cả bọn đang ở trên đại lộ Brabun với cặp sách lủng lẳng trên tay.

- Chuyện hôm qua ấy mà.

- Chuyện hôm qua theo tao chẳng có gì đáng cười. – Nguyên nhếch mép, giọng đại ca.

Kăply khẽ nhãn mặt, nó khịt khịt mũi như thể Nguyên vừa nhét một hạt táo vào trong đó:

- Đến bây giờ tao vẫn không hiểu lúc đó đám người của lão Alibaba chui đi đâu.
- Chắc chắn là bọn họ đã độn thổ trốn vô rừng. – Êmê tặc lưỡi.
- Diên thiết tình! – K'Tub bình luận kèm theo cái nhún vai.
- Họ không diên đâu, K'Tub. – Nguyên thở phì một tiếng – Chẳng qua họ quá khiếp đảm trước thể lực của Bastu. Họ sợ sứ giả của trùm Hắc Ám bí mật bám theo Mustafa để lần ra chỗ cư ngụ của họ.
- Bộ anh tin cái tên lén lén lút lút hôm qua là người của trùm Bastu thật hả?

K'Tub giương mắt nhìn Nguyên và hỏi một câu kỳ cục đến mức Nguyên phải giương mắt chòng chọc nhìn lại nó:

- Chứ chẳng lẽ không phải?

Cái nhìn như xoi thủng cả gỗ của Nguyên khiến K'Tub lúng túng đưa tay gãi đầu.

- Hôm qua em cũng nghĩ như anh. – Nó bối rối đáp – Nhưng sáng nay em bỗng ngờ ngợ.

Nếu là người của phe Hắc Ám tại sao hẳn lại bảo mình đi gặp Tam phù thủy. Anh và anh K'Brêt mà tìm ra được núi Lưng Chùng thì bọn chúng chỉ có khóc.

- Không cần phải thông thái mới biết được đó là đánh lạc hướng, K'Tub à. – Păng Ting ngoay đầu trong chiếc áo chùng, nóng nảy kêu lên, bữa nay nó lại nhuộm tóc đen khiến Nguyên và Kăply cứ nhìn sững – Chị không tin Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân biết đường đến núi Lưng Chùng, thậm chí chị nghĩ chưa chắc bọn họ đã biết hòn núi đó nằm ở đâu.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tán thưởng.

- Hiện nay người của Trùm Bastu đang theo mình rất sát và chắc chắn đã biết tổng ý định của tụi mình. Rõ ràng bọn chúng đang lo lắng tìm đủ mọi cách để làm mình hoang mang... Êmê không bỏ lỡ cơ hội hòa theo Nguyên, giọng hớn hờ chưa từng thấy:
- Thầy N'Trang Long đã khẳng định thế nào anh K'Brêt và anh K'Brăk cũng tìm ra núi Lưng Chùng. Trùm Bastu có lẽ đã đánh hơi được điều này nên... nên...

Đang thao thao, Êmê đột nhiên ngắc ngứ như đang nghẹn một đồng cá pha lê trong họng khiến cả bọn ngạc nhiên ngược lên và nhận ra tụi nó đang chui qua mái che trước cổng trường.

Thằng Steng! Kăply bật kêu khổ thầm, nhưng sau khi dáo dác nhìn quanh nó chẳng thấy bộ mặt lấm tấm mụn nào ở gần đó. Ủa, thế sao Êmê... Nhưng Kăply không có đủ thì giờ nói hết cái câu tự hỏi trong đầu vì ngay lúc đó nó kịp nhìn thấy cái gì đang chen ngang cổ Êmê:

Tít đằng xa, Bolobala đang chạy như bay về phía tụi nó, vừa chạy vừa vung vẩy tay, và trông cái vẻ mặt tươi hơn hớn của con nhỏ khi nhìn thấy Nguyên, Kăply không thể cưỡng được một cái liếc mắt hồi hộp về phía Êmê.

- Chào K'Brăk.

Bolobala vui vẻ kêu lớn, và cái bộ dạng mừng rỡ quá trớn của nó khiến Nguyên đỏ bừng mặt.

- Chào Bolobala.

Nguyên đáp giọng ỉu xìu, trong bụng ao ước phải chi người đang đứng trước mặt nó lúc này là thằng Steng quách cho rồi.

Bolobala cầm tay Nguyên lắc lắc:

- Hôm nay có giờ Thần chú chiến đấu, tôi biết thế nào bạn cũng đến mà.

Nói xong, nó toét miệng cười, khuôn mặt bầu bĩnh của nó nở ra như được những trong niềm vui khôn xiết.

Trong khi Êmê hằm hằm dán mắt vào bàn tay Bolobala lúc này vẫn đang nắm cứng tay Nguyên thì những đứa còn lại chăm chăm dán mắt vào mặt nó, với cái vẻ lo âu của những người đang rình một quả mìn vừa bị châm ngòi.

Bolobala như không nhìn thấy vẻ căng thẳng trên mặt tụi bạn, lại lắc lắc tay Nguyên và kêu lên bằng giọng hân hoan lộ liễu:

- Đi! Tụi mình vô lớp đi!

Vừa nói nó vừa kéo Nguyên về phía lớp Cao cấp 2 trong khi thằng này có vẻ như đang ra sức ghì lại.

- Buông tay ra, Bolobala. – Tới nước này thì Êmê không thể tiếp tục làm ra vẻ mình là quả mìn thối, nó rít lên như con ngỗng mái bị bắt mất con – Bạn không nghĩ là anh K'Brăk không thể tự mình đi đứng đó chứ?

- Ờ, ờ, mình quên! – Bolobala ngoảnh lại nhìn Êmê buông tay Nguyên và đáp bằng cái giọng hơn hớn như muốn nói chẳng có gì đáng để làm ầm lên như thế.

Vẻ tỉnh queo của Bolobala càng làm Êmê tức uất. Nó hít vào một hơi thật dài, như chuẩn bị phun lửa qua chiếc mũi hếch. Nhưng nó chưa kịp gầm lên thì Nguyên đã ngoái cổ lại, vẩy tay:

- Tụi anh vô lớp trước nhé.

Chỉ đợi có vậy, Kăply co cẳng lật đật chạy theo Nguyên và Bolobala. Cũng như Păng Ting và K'Tub, nó vô cùng nhẹ nhõm vì trận tử chiến giữa Êmê và Bolobala đã không có cơ hội

xảy ra trước khi tụi nó kịp tách ra làm hai nhóm.

“Chào K’Brê! Trò và trò K’Brăk dạo này vẫn khỏe chứ hả?”. Giọng nói quen thuộc của thầy Hailixiro vang lên ong óng trong đầu khiến Kăply sực nhận ra nó đang đi ngang qua lớp Cao cấp 1. Kăply ngoảnh nhìn vào trong cổ tìm xem Mua đang ở đâu nhưng nó chỉ bắt gặp gương mặt trong quay của thầy Hailixiro đang tươi cười nhìn nó. Thầy vẫn nặng nhọc chôn khối thịt nung núc của thầy trong chiếc ghế bành với tấm áo chùng đỏ quấn quanh người, cái hình ảnh mà Kăply có cảm giác suốt cả ngàn năm nữa chắc cũng không thay đổi. Chỉ có chiếc đầu hói của thầy là Kăply không thấy đâu, chắc vì mới vào lớp nên thầy chưa kịp gỡ chiếc nón chóp ngù vàng vốn chưa bao giờ làm thầy thấy thoải mái, nhất là nó quá chật so với chiếc đầu bự chẳng của thầy.

Kăply mấp má môi “Chào thầy”, hi vọng thầy Hailixiro đọc được sự lễ phép của nó qua cử động của đôi môi. “Ta nghĩ các trò phải cẩn thận trong những ngày sắp tới”. Nụ cười trên mặt thầy Hailixiro thoát biến mất, thầy nghiêm nghị nói tiếp, vẫn bằng cái lối thần giao cách cảm mà Kăply cực kỳ ngao ngán. “Gần đây ta cảm thấy có một hiểm họa vô hình nào đó đang lơ lửng trong trường”.

Kăply nghe tim đập bình bình, hoàn toàn bất ngờ trước lời dăn dò của thầy Hailixiro. Như vậy, hóa ra không chỉ có thầy N’Trang Long và thầy Haifai biết được mối nguy hiểm đang tiềm phục trong trường.

Kăply gật gật đầu với thầy Hailixiro qua cánh cửa mở rộng, ý nói là nó và K’Brăk đã biết chuyện đó rồi. Nhưng thầy Hailixiro lại hiểu cái cử chỉ của Kăply theo nghĩa khác, nên giọng nói của thầy lại cất lên trong đầu Kăply lần này không giấu vẻ hài lòng “Ta rất vui khi các trò biết nghe lời ta. Các trò phải biết là ta rất lo cho sự an nguy của các trò”. Thầy Hailixiro kết thúc cuộc đàm thoại một chiều bằng cách quay mặt xuống lớp, giải phóng Kăply ra khỏi cái lối trò chuyện bằng ngôn ngữ của người câm khiến nó rầu chết đi được.

Kăply đuổi kịp Nguyên và Bolobala chỗ cửa lớp Cao cấp 2. Nó khều vai bạn, hớn hể thông báo:

- Thầy Hailixiro vừa nói chuyện với tao. Ông bảo ông cảm thấy có một khối hiểm họa đang lơ lửng đâu đó...

Nguyên đánh mắt sang Bolobala và đưa tay lên miệng “suyt” khế. Y chang raido bị mất sóng, câu nói nửa chừng của Kăply đột ngột tắt lịm. Nhưng Bolobala đã kịp cất giọng tò mò, như thể chứng minh là không phải tự nhiên mà trông nó rất giống mèo:

- Thầy Hailixiro nói gì với bạn thế, K’Brê?

- Ờ, ờ, không có gì. – Kăply ấp úng cố xoay chuyển ý nghĩ - Ờ, ổng chỉ nói là ổng rất khoái tụi này. Ổng bảo nếu tụi này cảm thấy không theo kịp chương trình của lớp Cao cấp 2 thì quay về học với ổng.

Bolobala bày tỏ sự ngờ vực bằng một cái nhún vai, không phải nội dung câu trả lời mà chính vẻ mặt thoát xanh thoát đỏ của Kăply khiến nó tin rằng cái điều thầy Hailixiro vừa nói chắc chắn có nội dung quan trọng hơn nhiều. Lúc đó nếu không nhắc thấy Haifai đang đứng nhe nanh trước bảng và đập đập hai tay vào nhau làm phát ra những tràng lộp bộp như pháo nổ để đập tắt tiếng rì rầm dưới các dãy bàn, Bolobala đã gắng hỏi Kăply tới nơi tới chốn rồi.

Nguyên và Kăply dĩ nhiên cũng nhìn ra cơ may đó nên tụi nó nhanh nhẹn chộp lấy bằng cách lập tức vù ngay xuống chỗ ngồi, luống cuống như đang trong một cuộc tháo chạy đến nỗi cái thằng ít nói nhất trên đời là Tam cũng phải tròn mắt lấp bắp:

- Ai... ai rượt tụi mày vậy?

Thoát khỏi Bolobala không có nghĩa là tránh xa được mọi rắc rối. Một lát sau, Kăply đau khổ tóm được cái chân lý đó khi đang mải ngẫm nghĩ và phân tích thầy Haifai, loay hoay đoán xem thầy có bao nhiêu phần trăm khả năng là người của trùm Bastu, hoàn toàn vứt bỏ những lời giảng ra khỏi đầu óc, thì thành linh nó nghe tên mình nhảy ra khỏi mớ răng lỏm chỏm của thầy:

- K'Brê, Lung, lên bảng!

Kăply giật bắn như thể nghe một phát đạn sượt qua đầu. Người chết điếng, hoàn toàn không nhận ra là mình đã di chuyển như thế nào, một lát sau Kăply thấy mình đang đứng nhấp nhúm trước đôi tai chuột của thằng Lung với nỗi hoang mang chạy nhộn nhạo trong đầu. Hồng lẽ thầy Haifai biết mình đang xem xét ổng nên ổng tìm cách làm cho mình khốn khổ chơi?

- Thần chú chiến đấu số 7 là thần chú Sụm bà chè. Các trò đã biết cách thực hành rồi chứ hả? – Tiếng nói ồm ồm của thầy Haifai phát ra từ đâu đó rồi ở khoảng giữa của chiếc mũi gãy và đôi môi đỏ chót.

- Dạ biết ạ.

Thằng Lung rống lên với vẻ hào hứng làm Kăply phải vội vàng mấp máy môi theo và dĩ nhiên là không phả ra một chút hơi nào.

- Vậy thì bắt đầu đi!

Thầy Haifai ra lệnh bằng giọng điệu khoái trá như thể thầy biết trước người sụm bà chề hiển nhiên là Kăply và nếu điều đó mà không xảy ra thì thầy sẵn sàng để cho trời sập ngay chóc xuống đầu cho rồi.

Trước hàng chục cặp mắt thô lỗ chĩa lên từ dưới lớp, Kăply và Lung đồng loạt chĩa tay vào nhau, miệng lầm bầm gần như cùng một lúc. Và cũng gần như cùng lúc, cả hai nên mông đánh rầm xuống đất, mạnh đến mức có cảm tưởng tụi nó không có mục tiêu nào to tát hơn là làm thùng quách cái nền nhà đi cho bõ ghét.

- Hay lắm, K'Brêt.

Nguyên không kèm được tiếng reo, cảm thấy bất ngờ một cách sung sướng khi trước đó ngó khuôn mặt đang héo đi từng phút một của Kăply, nó chắc mẩm thằng bạn mình sẽ chẳng làm được trò trống gì.

- Chẳng hay ho gì trong chuyện này hết!

Thầy Haifai giận giữ nói. Rồi chĩa cái trán dô về phía Kăply thay cho ngón tay, thầy khịt khịt mũi đầy đe dọa:

- Trò đứng lên đi!

Kăply vịn vẹo người cố nhô mông lên khỏi mặt đất nhưng hoàn toàn vô vọng, cứ như thể nó đang ngồi trên một lớp keo dính thượng hảo hạng.

Như không trông thấy cái nhìn cầu cứu của Kăply, thầy Haifai tỉnh bơ quay cái trán dô sang Lung:

- Trò cũng đứng lên đi!

Khắc hẳn với tình trạng của Kăply, Lung chỏi tay một cái là đứng dậy được ngay, gần như chẳng cần phải cố sức khiến cả lớp bật ra tiếng “Ồ” sùng sốt.

- Sao lạ vậy thầy? – Thằng Amara cất tiếng oang oang – Có phải cái mông bạn Lung trơn hơn cái mông của bạn K'Brêt không hả thầy?

Cái lối cợt nhả không đúng lúc của thằng Amara làm đôi mắt tối om om của thầy Haifai vụt lóe lên thứ ánh sáng rờn rợn nhưng chỉ thoáng qua một giây là tắt phụt ngay và đưa nào cũng biết sở dĩ thầy thành linh nguội ngay như vậy chẳng qua là do thầy chợt nhớ ra đưa học trò mất dạy này vốn là đệ tử ruột của vợ thầy.

- Tụi bay chống tai lên mà nghe nè! – Thầy Haifai cúi kính động tay vô bảng rầm rầm, không làm gì được thằng Amara thầy có vẻ như muốn xả cơn giận lên đầu nguyên cả lớp – Ta đã nói khô nước miếng với tụi bay những gì từ hồi đầu năm đến giờ hả? Rằng thì là

Thần chú chiến đấu không phải là thứ để giỡn chơi. Chẳng may có đứa khốn nạn nào đó của phe bên kia muốn ăn thịt tụi bay, tụi bay phải dùng thần chú Sụm bà chè đánh cho hẳn lết mông luôn.

Thầy chỉ tay vô Kăply lúc này đang tiếp tục đau khổ ịn cái mông xuống đất:

- Tụi bay thấy chưa. Thế mới gọi là Thần chú chiến đấu. Chiến đấu cái con khỉ gì mà đối phương vừa ngã đã bật ngay dậy như cái lò xo dưới mông. Cái đó là trò con nít.

Thầy quắc mắt nhìn Kăply, thứ ánh sáng chết chóc khi nãy lại bùng lên trong hốc mắt và câu hỏi của thầy nghe rin rít như phát ra từ chiếc cối xay:

- Vừa rồi trò đâu có xài thần chú Sụm bà chè, đúng không?

Trước mấy chục cái miệng há hốc của lũ bạn, Kăply gục đầu lí nhí:

- Dạ.

- Hừm, trò tưởng không có chuyện gì trên đời dễ hơn là qua mắt ta hả? Trò làm to rồi, K'Brê! – Tóc trên đầu dựng ngược, thầy Haifai nắm chặt hai tay như cổ để đừng xông vào bóp cổ tên học trò láo toét đang ngồi rùm người dưới đất – Nói thiệt với trò, thứ thần chú Té xuống mà trò vừa đem ra xài là thần chú phổ thông, thứ thần chú loại bét dành cho con nít mới biết mặc quần. Ta nghĩ ở vào địa vị một thành viên nhà K'Rahlan, lẽ ra trò nên có ý thức học hành tử tế hơn mới phải. Trò khai thiệt đi, trò học ba thứ mảnh khõe bất lương này từ trò Tam phải không?

Thầy Haifai nói sùì bọt mép, và khi nhắc đến tên Tam, nước miếng thầy bắt đầu vung tùm lum. Trong một lúc, Kăply bỗng thấy mình giống thằng Tam thiệt. Nó phát giác ra mình ớn thầy Haifai đến nỗi nước miếng thầy văng tá lả trên đầu trên cổ nó cũng chẳng dám lấy tay chùi và nhất là tự nhiên nó nghe mình lắp bắp bằng cái giọng của thằng Tam lúc sắp sồn ra quần:

- Thừa thầy... con không có...

- Trò về chỗ đi!

Thầy Haifai phất tay một cái, dựng Kăply dậy.

Trong khi Kăply gằm đầu lê bước về chỗ, ánh mắt vẫn còn tức tối của thầy xẹt ngang xẹt dọc khắp lớp như muốn đổ đũa nào mở miệng chọc tức thầy. Và khi thấy lũ học trò im thít một cách ngoan ngoãn, thầy lại càng muốn nổi điên.

- Tụi bay đúng là một lũ ngu! – Thầy quài tay ra sau động vô tấm bảng đánh “rầm” một cái nữa, cất tiếng chửi-Thần chú Sụm bà chè và thần chú Té xuống khác nhau như mặt trời với

mặt trắng mà chẳng có cái đầu bã mía nào nhận ra. Tụi bay học hành kiểu gì vậy hả?

Thầy ngừng lại để thở, mắng áo chùng trước ngực phùng lên dẹp xuống đầy kích động như có một con mèo đang cựa quậy ở trong. Và bọn học trò lại giật thót khi thấy thầy một lần nữa nhe răng ra. Nhưng cả đồng cái miệng đang nín thở liền xì ra nhẹ nhõm khi nhận ra đó là giọng của vợ thầy:

- Thôi, đủ rồi, ông ơi. Tiếp tục kêu tụi nhỏ lên thực tập đi!

- Đúng rồi đó, cô! – Thầy Amara hân hoan phụ họa, có vẻ như cổ kèm một tiếng reo –
Thầy dạy tụi con không bao nhiêu mà chửi tụi con quá trời, cô ơi!

- Được lắm Amara! – Thầy Haifai chọc ngón tay đang run về phía thầy nhóc, nói qua hàm răng nghiến chặt – Vậy thì trò bước lên đây đi!

Amara hùng dũng bước lên bâng, cổ tình không nhìn thấy mối ác cảm đang hiện lồ lộ trên mặt thầy.

Ngón tay màu mè của thầy Haifai rê lòng vòng quanh các dãy bàn như nòng đại liên rồi thình lình chĩa ngay khuôn mặt bầu bình của Bolobala:

- Trò!

Thầy Amara giãy nảy khi thấy thầy Bolobala bước ra khỏi chỗ ngồi:

- Đổi đũa khác đi thầy! Đánh thắng tụi con gái chẳng vinh dự gì hết, nhất là với một người sau này sẽ là một Đại phủ thủy lừng danh và là kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang...

- Im đi, Amara. – Thầy Haifai sầm mặt nạt ngang- Cái đó là bà nói chứ không phải ta nói .
Trò sau này sẽ thành cái thứ gì kệ trò, bây giờ trò phải đấu với Bolobala đã.

Kăply chưa bao giờ nghe thầy Haifai nói với Amara bằng giọng điệu xài xể như vậy. Nó sương rêm người, cảm thấy thầy bót giống tay chân của trùm Bastu một chút.

- Ông ăn nói càng lúc càng chẳng ra sao. – Tiếng vợ thầy Haifai tức rít lên, tưởng như có một quả đạn pháo đang bay trong phòng- Cái trò nói xấu đồng nghiệp như vậy thiệt tiểu nhân hết chỗ nói. Ông có muốn tôi nhổ ông không còn một cọng tóc không hả?

Không rõ vì chợt nhận ra mình phát biểu hơi quá trớn hay vì sợ lời hăm dọa đầy bạo lực của bà vợ mà thầy Haifai nín thinh. Chỉ khi Amara và Bolobala đứng đối diện nhau, thầy mới khe khẽ nói, bằng cái giọng lí nhí y như mượn của thầy Tam.

- Bắt đầu đi!

Cả hai cánh tay cùng nhanh nhẹn vung về phía trước và Amara vừa nhúc nhích môi chưa kịp đọc hết câu thần chú đã bất thần bị té ngã ra sau, động đầu xuống đất một cái “cộp”.

Phải nói là một cú té rất ngoạn mục mặc dù trông hổng giống chút xíu nào với kiểu té té tét mông của người bị trúng thần chú Sụm bà chè.

Trong khi cả lớp đang trở mắt lên chưa hiểu điều gì vừa xảy ra thì cả hai vợ chồng thầy Haifai gần như cũng ré lên một lượt bằng thứ giọng pha trộn rất kỳ cục:

- Tam!

- Thừa thầy... con không có...

Tam run bắn. Trông nó hoảng tới mức chưa kịp đứng lên, câu nói đã run rẩy phun ra trước.

- Trò có hay không ta không cần biết. – Thầy Haifai gầm lên điên cuồng, trông thầy giận đến mức có cảm tưởng sự gắt gỏng của thầy dành cho Amara một phút trước chỉ đáng là cơn hắt hơi nho nhỏ và nếu như lúc này thầy có đột ngột nổ tung lên ngay giữa lớp thì cũng chẳng có ai ngạc nhiên – Ta đã nghe những lời xảo trá của trò quá nhiều rồi. Tóm lại, trưa mai sau khi chùi cầu tiêu, trò phải ở lại đây đến tối để lau cho sạch hết mọi thứ từ cửa nẻo, bàn ghế cho tới sàn nhà, nhớ chưa?

- Dạ, nhớ ạ!

Kăply tò mò liếc Tam qua khoeo mắt, thấy thằng này yếu ớt đáp và rũ người xuống ghế, nom mềm oặt như một thỏi cao su bị hơ lửa. Dù đang buồn nẫu ruột vì mới bị thầy Haifai chửi te tua, Kăply cũng rất muốn phá ra cười. Nó nhớ lại lời nguyên bí mật vọng vào tai nó trước khi Amara té lật gọng, thậm chí công nhận thằng Tam đóng kịch siêu đẳng thiệt. Tam không những giỏi vờ vịt mà phải nói là cực kỳ lì lợm. Cứ nhằm giờ dạy của vợ chồng thầy Haifai mà giờ trò đều cáng, trừ quái nhân Tam có lẽ không đứa học trò nào trong trường Đămbri dám thử làm, dù chỉ là thử một lần cho biết.

Trong khi lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply xảy ra đủ thứ chuyện nhăng nhít thì ở lớp Trung cấp 2 cách đó mấy căn, Êmê đang dăm dăm dán mắt lên bảng, say sưa rình từng lời giảng của thầy Đi Pri trong tiết Luyện bùa.

Lúc bình thường, Êmê chỉ thích học các môn mà tính hiếu kỳ bị kích thích dữ dội như Quái vật học hay Các loại quỷ. Nó không khoái môn Luyện bùa lắm, mặc dù gần đây cái vạc phế thải mà ông K'Tul quẳng trong nhà kho thường xuyên được nó lôi ra để rang hết hòn đá này đến hòn đá khác hoặc nấu tùm lum các loại dược thảo cho Nguyên lặn theo người đề phòng bắt trắc.

Hôm nay cũng vậy, ngay từ đầu giờ, Êmê chẳng để tâm lắm vào bài học, nhất là từ khi

con nhỏ Bolobala xuất hiện, thân mật với Nguyên một cách trắng trợn, sau đó lôi Nguyên và Kăply đi tuốt, tâm trí của Êmê như tan ra, những ý nghĩ trong đầu cứ đứt rời từng khúc không làm sao nối lại được.

Suốt một lúc lâu, Êmê ngồi trong lớp như ngồi giữa màn sương, thấy hình ảnh chung quanh nhòa đi, chập chờn như ảo ảnh.

Êmê chỉ bừng tỉnh khi đập vào tai nó loáng thoáng một điều gì đó, một điều mà bằng trực giác Êmê biết là số phận đã ưu ái tặng cho nó.

Nó lúc lắc mái tóc vàng, màn sương trước mặt lập tức tan biến. Và ngay khi vừa thoát ra ngoài rìa của cơn mê, nó nghe như có một luồng điện chạy qua người khi nhận ra thầy Đi Pri đang hướng dẫn học trò cách Ếm bùa bằng hình nộm.

Có thể nói chưa bao giờ Êmê chí thú nghe giảng đến thế, vừa nghe vừa sốt sắng ghi chép, cảm giác đây là bài giảng thầy Đi Pri dành riêng cho nó, ngồi viết chạy kinh hoàng trên giấy:

- Đây là các loại bùa được du nhập từ xứ Mũi Lỗ. Thông thường các hình nộm được làm bằng sáp hoặc đất sét trông lẫn với móng tay của nạn nhân, tẽ lăm cũng phải trộn được vài sợi tóc. Chôn hình nộm dưới gốc cây cải hương vào lúc nửa đêm. Đúng 24 tiếng đồng hồ sau, người bị ếm sẽ biến mất khỏi mặt đất...

Păng Ting ngồi bên cạnh, ngạc nhiên thấy Êmê đột nhiên biến thành đứa mê ghi chép, cái hình ảnh nó chưa từng thấy trước đây, một trạng thái báo trước Êmê nếu không sắp thành một nhà bác học thì chắc chắn là sắp phát điên.

- Chị Êmê....

Păng Ting kêu khẽ và được đáp lại bằng một cái khoát tay trông rất khùng khùng của Êmê.

Chỉ đến khi tiếng chuông tan học vang lên và thầy Đi Pri cùng mái tóc bóng mượt biến mất ngoài hành lang, Êmê mới tổng sách tập vào cặp, lấy tay chùi mồ hôi trán và bắt đầu bắt giống một bệnh nhân vừa trốn ra khỏi viện tâm thần.

Păng Ting cố che giấu tâm trạng lo lắng bằng một lời bông đùa:

- Chị không định đứng đầu lớp tháng này chứ hả, chị Êmê?

Păng Ting vừa hỏi vừa nhìn sâu vào đáy mắt của Êmê, kín đáo thở phào khi không phát hiện ra dấu hiệu gì khác lạ.

Nhưng Păng Ting chỉ yên tâm được chừng mười phút hay hơn một chút gì đó. Vì khi gặp đám học trò lớp Cao cấp 2 ủa ra, Êmê kéo Păng Ting chạy xô lại với một vẻ hoan hỉ đáng

ngại. Nhìn bộ mặt tươi tỉnh của nó có cảm tưởng sáng nay chẳng có cuộc chạm trán căng thẳng nào xảy ra chỗ sân trường.

- Anh K'Brăk! Anh K'Brêt!

Êmê vui vẻ kêu, rồi trước ánh mắt sửng sốt của một người, nó quay sang quàng vai Bolobala, một cử chỉ mà không ai nghĩ nó có thể làm, giọng niềm nở:

- Bữa nay lớp bạn học tới câu thần chú gì rồi há?

- Thần chú Sụm bà chè.

Bolobala ngờ ngác đáp, chân như khuỵu xuống, có vẻ rất muốn sụm bà chè trước sự thân mật khó tin của Êmê.

Bất chấp cái cách lũ bạn đang nhìn mình, toàn là những cái nhìn kỳ cục, Êmê tiếp tục bày tỏ tình cảm bằng cách đập đập tay lên vai Bolobala:

- Có chỗ nào anh K'Brăk và anh K'Brêt không hiểu, bạn nhớ chỉ giùm nha.

- Dĩ nhiên rồi, Êmê à. Cái đó thì bạn khỏi cần dặn.

Vừa đáp Bolobala vừa sượng sùng đưa tay lên gỡ gỡ chỗ ngứa trên đầu, bụng băn khoăn: Hồng lẽ bữa nay đầu mình tự nhiên có chí?

Không ai nhìn thấy Êmê đang len lén thả sợi tóc vừa bứt trộm được vào cái túi áo chùng, cho nên dĩ nhiên là cũng không ai hình dung được một tai họa khủng khiếp sắp sửa chụp xuống đầu Bolobala.

Ngay cả nạn nhân Bolobala cũng không ngờ vực một chút xíu nào. Nó chỉ hơi ngỡ ngàng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Êmê nhưng liền sau đó nó hân hoan đón nhận sự thân thiết bất ngờ mà Êmê mang lại với sự cảm kích của một con mèo thích được vuốt ve.

Bolobala không nhớ ra Êmê đã thả tay khỏi vai nó từ lúc nào nhưng điều đó đối với nó chẳng có gì quan trọng khi mà nó sung sướng nhận ra ngọn lửa tình bạn thực sự tỏa ấm hơn nhiều so với một cái choàng vai.

Nhìn Êmê và Bolobala cặp kè bên nhau, cái hình ảnh mà trước đó mười phút không ai có thể tưởng tượng ra, Nguyên cảm nhận một cách rõ rệt nó đang trải qua một khoảng khắc êm đềm kỳ lạ, cái khoảng khắc mà nó tưởng là mình sẽ đắm chìm trong đó mãi mãi nếu không có tiếng quát giật của K'Tub động vô tai:

- Xéo đi, Steng! Báo cho tụi mày một tin buồn là chưa có ai trong tụi tao sẵn sàng qua đời đâu!

CHƯƠNG V: BOLOBALA MẤT TÍCH

Có nên triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm về núi Lưng Chùng hay không là đề tài mà bọn nhóc lâu đài K'Rahlan và Păng Ting, Suku tranh cãi đến sủi bọt mép hầu như suốt cả buổi chiều hôm đó. Có thể thấy trừ K'Tub, tất cả những đứa còn lại, kể cả Nguyên và Kăplyl đều bác bỏ ý định gặp Tam phù thủy, và lý do mà phe chống đối đưa ra phải nói là có sức mạnh không kém gì núi Lưng Chùng, nếu thật sự một hòn núi lơ lửng giữa trời vẫn có sức nặng: “Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa xác định được kẻ bí mật lén lút bay cạnh chiếc thảm bay bữa đó là ai hay thuộc về phe nào. Nếu là người thân thiện không ai lại đưa ra lời khuyên theo cái cách hắc ám và cực kỳ đáng ngờ như vậy”.

Thậm chí Kăply còn đưa ra một phỏng đoán rùng rợn đến nỗi cả đám đều nổi da gà:

- Biết đâu hắc chính là kẻ tiềm phục ở trong trường.
- Không thể như thế được, anh K'Brêt. – K'Tub lắc đầu quây quây – Theo như em biết, nếu không có nhiệm vụ đặc biệt do đích thân thầy N'Trang Long giao phó, không giáo sư nào của trường Đămbri được phép đi ra ngoài.

Suku vuốt mớ tóc xanh rêu, hắng giọng:

- Khó nói lắm, K'Tub. Nếu hắc đúng là một trong những sứ giả của trùm Bastu, tao nghĩ hắc vẫn có cách đánh lừa thầy N'Trang Long.
- Nhưng nếu đúng như mày nói thì việc gì hắc phải mất công lừa tụi mình tới gặp Tam phù thủy. – K'Tub đưa tay bút muốn sút cả tai, nóng nảy ré lên, trông nó như muốn nhảy xổ vào Suku – Trong màn sương dày đặc như thế, hắc chỉ cần nhấc tay một cái, anh K'Brăk có mười cái mạng cũng đừng hòng giữ nổi..

Như để tránh làm cho K'Tub kích động hơn nữa, Suku quay mặt đi chỗ khác, hạ giọng làu bàu:

- Ai mà biết được cái bọn chết tiệt đó nghĩ gì trong đầu...

Trong bọn, đứa phản đối chuyện triệu tập Tam phù thủy quyết liệt nhất là Păng Ting, đơn giản là nó không muốn mất tiền vào một chuyện mà nó không biết là có thu được lợi ích gì hay không.

- Chúng ta nên nhớ, - Păng Ting khuyến cáo bằng giọng của nhà cổ vấn mua bán cổ phiếu – chi phí cho một phút xuất hiện của Hắc tinh tinh hay Bạch kỳ lân là 50 năpken...
- Thôi đi, bà chị keo kiệt ơi. – K'Tub quay bộ mặt đỏ gay sang Păng Ting, kéo dài giọng như sẵn sàng châm ngòi cho cuộc gây gổ mới - Có cả đồng tai họa sắp rớt

trúng đầu anh K'Brăk mà bà chị ở đó so đo từng đồng.

- Không phải là chuyện so đo, K'Tub à. – Păng Ting nhăn mặt như thể vừa bị K'Tub tọng cho một đồng cá pha lê vô hòng – Vấn đề là Tam phù thủy không phải là những người có khả năng đưa ra những giải pháp thông thái. Nghề của họ là đánh thuê và họ nhận tiền để đối phó với kẻ thù của thân chủ chứ không phải để chỉ ra ngọn núi nào hay con sông nào nằm ở đâu trên xứ Lang Biang.

- Chị Êmê! – Thấy mình bị rơi vào thế một mình chống lại cả đám, K'Tub tức tối nhảy tung tung, vừa nhảy nó vừa ngoác miệng hét om sòm – Chị ủng hộ em đi chứ. Chị là người quan tâm...

Nhưng cái giọng la làng của K'Tub bỗng tắt ngang khi nó sực nhận ra Êmê đã biến mất từ lúc nào.

Bốn cái đầu còn lại lập tức ngoảnh theo cái đầu của K'Tub.

Chị Êmê ơi! – Păng Ting kêu lớn.

Nhưng rõ ràng là Êmê đã không còn ở trong phòng.

- Lạ thật. – Nguyên cau mày – Như vậy là Êmê đã ra ngoài khá lâu rồi mà chúng ta không biết.

- Đi! – K'Tub vẫy tay, rõ ràng nó đã quên bằng cuộc tranh cãi nóng hôi hổi vừa rồi – Chúng ta đi xem chị Êmê đang làm gì.

Cả bọn kéo nhau ra cửa, men theo hành lang về phía cầu thang xoắn. Tới căn phòng cuối cùng bên tay mặt, K'Tub khoát tay ra hiệu cho cả bọn dán miệng lại.

Kăply hồi hộp nhìn K'Tub kê vai vào cửa, đến hôm nay thì nó đã biết đây là phòng của Êmê, cũng như căn phòng đối diện là phòng của K'Tub. Cánh cửa lặng lẽ nhích dần từng chút một theo đà đẩy của K'Tub và qua khe cửa mở hé, cả bọn nhìn thấy Êmê đang ngồi đằng bàn, lưng quay ra ngoài.

Êmê không phát hiện ra lũ bạn thập thò phía sau, một tay chống cằm, tay kia đang làm cái điều mà qua vai nó, tụi Suku thấy rõ là đag chạm rãi ngắt từng cánh hoa bạc hà miêu tim tím trong chiếc lọ trước ămts.

Chỉ nhìn thoáng qua, K'Tub lập tức quay ra sau chành miệng thật rộng, nửa như muốn cười nửa như cố nén nên không nó giống như con ngáo ộp, rồi từ từ đóng cửa lại.

Đến khi cả bọn quay trở lại phòng Nguyên và Kăply, K'Tub mới lăn người trên giường, phá ra cười sặc sụa.

- Cười cái con khỉ! – Suku sầm mặt – Chị Êmê đang chơi trò gì kỳ cục vậy, nói cho tụi tao

biết đi.

K'Tub quấy người ngồi dậy, đưa tay chùi nước mắt:

- Bói!

- Bói á? – Suku nghệt mặt ra – Theo tao biết thì món Bói toán trong sách giáo khoa đâu có cái vụ này?

- Anh biết rồi, K'Tub! – Kăply mỉm cười nói, nó sực nhớ tụi nhãi làng Ke cũng rất khoái cái trò na ná như vậy – Cái này gọi là bói tình duyên. Yêu? Không yêu? Yêu? Không yêu? Cứ như thế cho đến cánh hoa cuối cùng, đúng không?

K'Tub liếc Nguyên, cố tỏ ra nghiêm nghị nhưng tiếng hì hì vẫn phát ra từng cơn

- Đúng hay không chỉ có anh K'Brăk mới trả lời được.

Nói cho chính xác thì Kăply chỉ đoán đúng có một phần. Lúc tụi bạn đứng ngoài cửa phóng lén quan sát nó thì thực ra Êmê đang phân vân tự hỏi: Ếm? Không ếem? Ếm? Không ếem? và suốt một hồi lâu, nó cảm thấy mệt mỏi khi phải vật lộn với những ý nghĩ trái ngược trong đầu mà vẫn không quyết định được có nên làm cho con nhỏ Bolobala đáng ghét kia biến mất khỏi cõi đời hay không?

Hồi trưa, vừa về đến nhà, Êmê hấp tấp chui ngay vào phòng. Liệng “xạch” cặp sách lên bàn, nó lao vào các góc ngách mò mẫm và cuối cùng cũng vớ được một cây nến cháy dở dưới gầm giường tối om om. Sau khi hơi nóng cho sáp chảy ra, nó nhét sợi tóc của Bolobala và bắt đầu nặn hình người cho đến khi bà Êmê thò đầu vào kêu nó đi ăn cơm.

Bây giờ thì Êmê vừa thì thầm vừa hồi hộp nhìn bông hoa bạc hà miêu đang rụng dần từng cánh, bụng bất giác giận sôi khi nhớ đến thái độ thách thức của Bolobala hồi sáng khi con nhỏ xán lại bên Nguyên với cái vẻ hí hửng của con mèo thấy mỡ, chẳng coi sự có mặt của nó ra cái đỉnh gì. Nhưng có lúc, Êmê lại cảm thấy đòn trừng phạt mà nó dự định dành cho Bolobala hơi quá đáng, nhất là nó không quên con nỏ này dù dao cũng từng sát cánh bên tụi nó trong cái ngày đụng độ với Balaton.

Êmê nghĩ và nghĩ, mím môi, chau mày, véo mặt mình một cái rồi thả ra rồi véo tiếp một cái nữa, rồi thở phì phì, vừa muốn moi tượng sáp trong ngăn bàn ra bẻ đôi và vứt quách vào thùng rác vừa không muốn tiếp tục đau đớn chứng kiến cảnh Bolobala cặp kè với Nguyên ngay trước mũi mình.

Êmê nhìn bông hoa trong lọ lúc này chỉ còn lơ thơ năm sáu cánh, tặc tặc lưỡi: Chậc, mình sẽ làm theo lời khuyên của cánh hoa cuối cùng, rồi run rẩy ngắt tiếp, cố nghĩ

cánh tay đang đưa ra không phải là tay của mình: Ếm? Không ếem? Ếm? Không ếem?

Khi cánh hoa duy nhất còn lại ứng với chữ ẾM, Êmê không tránh khỏi thất thờ. Nó nhìn sững cánh hoa trong tay một hồi lâu rồi bất thần vò nát. Dù sao đó cũng là phán quyết của định mệnh! Êmê nghiêng răng tự nhủ và nặng nề úp mặt xuống bàn.

Ngày hôm sau trôi qua như mọi ngày với mọi người và không như mọi ngày với Êmê. Mặc dù Ếm bùa bằng hình nộm, thoa như thầy Di Pri cho biết, chỉ có hiệu nghiệm sau 24 tiếng đồng hồ, có nghĩa là nếu như Bolobala thiệt sự biến mất theo hình nhân bằng sáp mà Êmê chôn dưới gốc cây cái hương tối hôm qua thì điều đó cũng chỉ xảy ra trong vòng gần 20 giờ nữa, Êmê vẫn cảm thấy con nhỏ Bolobala đang cười cười nói nói trước mặt kia đã hầu như không còn tồn tại.

Êmê cảm thấy mình vừa gây nên một tội lỗi tày đình và ý nghĩ đó cứ lalmf nó day dứt suốt từ sáng đến tối, đến mức ngó bộ mặt héo úa bất thường của nó, tội bạn không khỏi băn khoăn.

- Em ồm à, Êmê? – Nguyên ngồi cạnh Êmê trong bữa ăn tối, ái ngại hỏi, không cố tách ra xa như mọi lần để tỏ sự quan tâm.

- Không.

Êmê lắc đầu đáp, liếc nhanh sang Nguyên một cái rồi gặm đầu xuống, như thể đôi giày của nó hôm nay bỗng đột ngột trở nên đầy cuốn hút.

- Em thấy chị bữa nay lạ lắm đó, chị Êmê. – K'Tub hòa theo, cố che giấu sự thắc thỏm bằng giọng bông phèng – Có vẻ như chị đang trau chuốt một vẻ đẹp tiêu tụy. Cái mốt này hơi cầu kỳ đó nha.

Êmê phì cười trước câu nói của thằng oắt, cảm thấy nhẹ người được một chút và khi Kăply cất tiếng hỏi thì đầu óc nó được dịp lãng đi:

- Hồi trưa, lúc ra về em có thấy thằng Tam đâu không, Êmê?

- Không thấy, anh K'Brê.

- Như vậy là nó lãnh đủ thiệt rồi. – Kăply nhún vai – Bữa nay chính là ngày thầy Haifai phạt nó ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh mà.

Vừa nói Kăply vừa cho một nĩa thịt khoanh vào miệng nhưng sức nhớ đến cái vụ chùi cầu tiêu nó lật đặt quay đầu ra sau phun phèo phèo.

- Ảnh làm gì mà bị thầy Haifai ghét dữ vậy, anh K'Brê? – K'Tub háo hức hỏi, coi đó là tin giật gân đáng kể của trường Đămri.

- Nó là quái nhân mà. – Kăply nói giọng hào hứng – Mà theo anh thì nó là một quái nhân tốt. Bằng có là nó rất ghét thằng Amara. Cho nên nó cứ chơi cái thằng chổng chảnh này lật gọng hoai. Lại chơi ngay trước mũi thầy Haifai làm sao ống không nổi điên lên cho được.

K'Tub nheo mắt:

- Nhưng em nghĩ anh Tam mà giỏi trò thì thầy Haifai hổng có cách gì bắt được quả tang.

- Ống cóc cần quả tang. – Kăply khế nhãn mặt khi nghĩ đến vẻ hần học của thầy Haifai khi nhìn thằng Tam. Hể trong lớp xảy ra bất cứ pha té ngã nào không rõ nguyên nhân là ống cứ lôi thằng Tam ra phạt. Cứ như thế nó phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về chuyện đi đứng của tụi học trò trong lớp.

- Thiệt là lằng xẹt. – K'Tub bình luận với giọng bất bình.

Nguyên nhắc lên cái thìa nãy giờ vẫn bơi trong tô canh, chùi miệng nói:

- Thằng Tam mà bị phạt thì phải nói là chẳng oan chút xíu nào. Nhưng anh sẵn sàng đồng ý với cái ý kiến cho rằng thằng Tam là một quái nhân tốt. Những nạn nhân của nó như thằng Amara hay thằng Steng lẽ ra phải động đầu xuống đất nhiều lần hơn nữa mới đáng đời.

Êmê không tham gia bàn tán. Trên cái nền rì rầm của câu chuyện về quái nhân Tam, nó lặng lẽ cảm nhận vô đĩa xà lách trộn, không phải để ăn mà để bình tĩnh sàng lọc lại mọi cảm xúc và để tự nhắc mình lát nữa phải đi ngủ cho thiệt sớm. Đi ngủ sớm thì không phải mất công trằn trọc rằng nên hay không nên chạy ra gốc cây cải hương sau vườn moi cái hình nộm của Bolobala lên trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn.

Sáng nay thì có vẻ Êmê ốm thật. Trời đã sáng bánh, tụi Nguyên, Kăply, K'Tub đã sửa soạn đầu vào đó xong xuôi mà nó vẫn chưa ra khỏi giường.

- Chị Êmê! – Tiếng K'Tub sốt ruột vọng vào từ ngoài cửa kèm theo tiếng gõ cồm cộp – Chị làm gì ở trong mà lâu lắc vậy?

- Chị ra ngay!

Êmê mệt mỏi đáp, ngạc nhiên nghe giọng mình vang lại từ chốn xa xăm nào. Nó uể oải bước xuống giường, đôi chân trở nên nặng chịch và yếu ớt.

Lúc lê bước vào phòng tắm, Êmê bắt gặp mình do dự. Nó nửa muốn mình ở nhà để khỏi phải sợ hãi chứng kiến lớp Cao cấp 2 của Nguyên và Kăply đột ngột thiếu mất một học sinh, nửa muốn đến trường để tận mắt kiểm tra xem thứ bùa ếm bằng hình nộm có đúng là có tác dụng kinh hồn như thầy Đi Pri nói hay không.

Tiếng động cửa thình thình của K'Tub lại vang lên giúp Êmê dẹp bỏ mọi đắn đo qua một bên. Nó giật phắt chiếc áo choàng trên mắc áo, vội vã tròng vào người.

- Thiệt tình! – K'Tub lắc đầu khi Êmê lộ mặt ra khỏi phòng – Bữa này chị làm sao thế, chị Êmê?

Êmê không đáp, và K'Tub cũng không cần nghe câu trả lời. Vẻ mặt xanh xao của Êmê đã là một sự giải thích quá rõ ràng với nó.

- Hay chị nghỉ học một bữa đi.

K'Tub áy náy nói, và há hốc miệng khi thấy Êmê đáp lời nó bằng cách cắm cúi bước xuống cầu thang xoắn tuôn thẳng ra cổng nơi Nguyên, Kăply và Păng Ting đang mặt nhăn mày nhíu vì sợ bị trễ học.

Dĩ nhiên cái hình ảnh Êmê ngồi một mình trong phòng xoắn xang bút từng cánh hoa bạc hà miêu vẫn còn cực kỳ rõ nét trong đầu của tụi K'Tub nhưng ngó bộ mặt xám xịt của Êmê, từ lúc đó cho đến khi chui qua mái che trước cổng trường không đứa nào nở phun ra một lời trêu chọc, kể cả khi nguyên đám kéo ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH nườm nượp người ra kẻ vào của lão Seradion.

Thậm chí khi lọt vào bên trong sân trường, Nguyên, Kăply, K'Tub và Păng Ting gần như đồng loạt nhắm chặt mắt như sợ phải nhìn thấy con nhỏ Bolobala bất thần chạy vù ra xoắn xuýt lấy Nguyên như bữa trước, vì tụi nó tin tưởng một cách chắc nụi rằng không gì có thể làm cho bệnh nhân Êmê sụm bà chè nhanh hơn bằng cách tái diễn lại cái cảnh thân mật hôm nọ.

Êmê cũng nhắm mắt lại gần như cùng lúc với các bạn, tất nhiên vì một nguyên nhân phức tạp hơn nhiều vì trước khi mở mắt ra, nó vẫn không biết chắc là mình muốn hay không muốn nhìn thấy Bolobala hiện ra trước mặt.

Cho nên khi không có đứa nào giống như một con mèo khoác áo chùng phi tới, hoàn toàn ngược lại với sự hân hoan nhẹ nhõm của lũ bạn, Êmê bỗng lão đảo như người bước hụt, bụng đột nhiên thắt lại.

- Gì thế, Êmê? – Nguyên chụp cánh tay Êmê, hoảng hốt kêu lên.

- Không có gì, anh K'Brăk. Em chỉ hơi mệt chút thôi.

Êmê mấp máy môi và trước ánh mắt kinh ngạc của tụi bạn, nó bất ngờ làm cái chuyện không mơ thấy; nổi là cúi xuống gỡ tay Nguyên ra, rồi trong bộ dạng không thể lẫn lộn được của; một kẻ mất hồn, nó quay gót thất thểu bỏ đi, có vẻ hoàn toàn không hay biết Păng Ting đang hấp tấp bám theo bên cạnh.

Nguyên, Kăply và K'Tub gần người nhìn theo Êmê, bụng thắt mắc không hiểu con nhỏ này ăn trứng thứ chi mà hai hôm nay trông lạ lùng hết biết.

- Tại anh đó, anh K'Brăk. – K'Tub đột ngột nói.

- Tại anh á? – Nguyên nhìn thẳng oắt qua khóe mắt.

- Chứ gì nữa. – K'Tub nhún vai – Anh không đi với chị Bolobala hôm rày cứ như hình với bóng...

- Nhưng anh với Bolobala có gì với nhau đâu. – Nguyên ré lên bằng giọng của người bị kết án oan – Em biết điều đó mà, K'Tub.

- Em biết. Nhưng chị Êmê không phải là em.

Kăply đáp trả bằng giọng rầu rầu rồi không để ý Nguyên phân trần, nó cũng quay lưng bỏ đi nốt.

Nguyên thở hắt ra như muốn tống mọi phiền não ra khỏi lồng ngực và bực bội kéo tay Kăply:

- Vô lớp đi.

Sự vắng mặt của Bolobala ở chỗ ngồi quen thuộc khiến Nguyên ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, mặc dù nó thấy cái sự mừng rỡ của nó thiệt là hèn mọn. Nhưng dù sao đi nữa, khi mà nó vẫn còn bị ám ảnh bởi nét mặt thần thờ của Êmê và trong đầu nó vẫn còn ngân nga không dứt lời trách móc của thằng K'Tub, Nguyên tin rằng Bolobala ốm đau hay vì bận chuyện gì đó tạm thời nghỉ học vài ngày là điều tuyệt nhất.

Bộ mặt quái dị của thầy Haifai xuất hiện chỗ cửa lớp y chang một dấu chấm hết hạ đánh "oạch" xuống những dòng nghĩ ngợi lan man trong đầu Nguyên. Nó sửa lại thế ngồi, tò mò căng mắt xem thầy Haifai có phát giác ra sự vắng mặt của Bolobala không và thầy sẽ phản ứng như thế nào với cái hiện tượng chưa từng xảy ra ở lớp Cao cấp 2 này.

Nhưng Nguyên hoàn toàn thất vọng khi thấy thầy Haifai chẳng tỏ thái độ gì khác lạ trước chuyện lớp học tự dưng thiếu mất một đứa. Thầy quét mắt một vòng khắp lớp, hơi khựng lại một chút ở chỗ ngồi của Bolobala nhưng rồi thầy nhanh chóng lướt mắt qua chỗ khác như thể vừa rồi thầy bị hoa mắt đột xuất nên không thấy gì hết.

Khó mà đoán được tâm trạng trên một gương mặt lồi lõm kỳ cục như gương mặt của thầy Haifai, nhưng Nguyên có cảm giác dường như thầy hơi biến sắc khi nhìn về phía chiếc ghế trống của Bolobala, sự thay đổi nét mặt đó chỉ thoáng qua trong tích tắc nên rất khó nhận ra.

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 13.

Tiếng thầy Haifai vang lên và lần đầu tiên không có tiếng đập tay hay tiếng động bâng rầm rầm đi kèm, nghe lạ hoắc lạ huơ như tiếng ca sĩ hát thô, hổng có dàn nhạc phối âm phối khí gì ráo.

- Thầy bị sao vậy thầy? – Thằng Amara hét lớn – Hôm trước tụi con mới học tới câu thần chú số 7 mà.

- Phải rồi đó thầy. – Hailibato giơ cao cánh tay nung núc, láu táu phụ họa – Bữa nay học câu thần chú số 8 mới đúng chứ, thầy.

- Nếu các trò cứ khoái quyết định giùm ta thì ta sẽ nói thầy hiệu trưởng cho các trò dạy thay ta quách cho rồi. – Thầy Haifai có vẻ rất muốn găm lên như mọi lần nhưng có thể thấy rõ là bữa nay thầy cố kềm chế. Và bọn học trò gần như đứa nào cũng dư sức đọc được sự khó chịu trên mặt thầy khi thầy cố giữ cho giọng nói đừng trượt ra ngoài rìa của sự bình tĩnh – Dạy câu số 8, số 13 hay số 25 là quyền của ta, trò nào không đồng ý với cái quyền hạn hiển nhiên đó thì giờ bàn tay như nhuốc của trò lên coi!

Như mọi lần, Amara không coi lời hăm dọa của thầy Haifai ra cái quái gì hết. Nó giơ cao tay, réo om sòm

- Cô ơi, cô! Thầy dạy lung tung chẳng đâu ra đâu hết mà cô không la thầy một trận hả cô?

- Đồ ngu! – Từ đôi môi đỏ choét của thầy Haifai, một giọng eo éo bực dọc phát ra – Bữa nay ông dạy tụi bay câu thần chú số 13 là đúng chóc rồi, la cái con khỉ khô!

Amara không ngờ bữa nay sự mầu của nó phang nó một đòn quá mạng. Mặt thuôn ra, nó ngo ngác nhìn quanh một vòng như cố tìm hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi ầm ức ngồi phịch người xuống ghế trước vẻ mặt hả hê hết chỗ của tụi bạn.

- Các trò chống tai nghe cho rõ nè: Thần chú số 13 có tên là thần chú Khăn quàng cổ.

Cái tên của câu thần chú làm Kăply phải nghiêng răng để khỏi phá ra cười.

- Các trò đừng tưởng đây là câu thần chú giỡn chơi. – Như đoán được bọn học trò đang nghĩ gì, thầy Haifai khìn khịt mũi, quét cái trán dồ từ phải qua trái rồi từ trái qua phải, cặp mắt sâu hoắm của thầy như đang lục lọi những khuôn mặt xem đứa nào dám phì ra một tiếng cười không đúng lúc – Sau này các trò sẽ phân biệt được câu thần chú số 13 với câu thần chú số 10. Thần chú số 10 là thần chú Siết cổ, nhằm đối phó với kẻ địch. Còn thần chú Khăn quàng cổ có mục đích bảo vệ căn cổ của các trò, không cho bất kỳ một vật nhọn nào đâm thủng...

- Ai mà khùng đến mức đâm vô cổ mình hả thầy? – Amara vọt miệng thắc mắc, cổ tỏ ra cú

đòn vừa rồi chưa đủ sức đánh quy nó – Nếu muốn giết mình, kẻ địch chỉ cần nện một cú vô đầu mình là xong, việc gì phải mò mẫm đâm vô cổ cho mất công.

- Bạn Amara nói đúng đó thầy. – Y Đê, một thằng nhãi nhỏ thó ngồi sau lưng Amara, xưa nay rất ngưỡng mộ kiểu ăn nói bạt mạng của thằng này nhưng chưa lần nào dám thử bắt chước, bữa nay đánh liều hòa theo – Chợt trúng cần cổ khó hơn đập lên đầu chứ, thầy.

- Đã có thần chú số 16 là thần chú bảo vệ đầu, các trò chưa học tới mà cứ bày đặt dạy khôn...

Những tiếng ầm ĩ từ bên ngoài vọng vào cắt ngang câu nói của thầy Haifai. Như chỉ chờ có thế, bọn học trò lập tức lảng đi, mấy chục ánh mắt đều quay phắt ra cửa, háo hức xem thử chuyện động trời gì đang xảy ra, và khi nhác thấy một lão phù thủy tròn ủng, mắt to mày rậm, tướng mạo dữ tợn như một con mèo thành tinh vừa đi xăm xăm vô sân vừa la hét om sòm, bọn học trò nhóc liền nhảy rầm rầm trên ghế, dồn hết về phía cửa sổ và chen nhau thò đầu ra ngoài, những lời giảng về thần chú chiến đấu trong nháy mắt vút hết ra khỏi tâm trí.

Lúc bình thường, nếu lớp học nhốn nháo hỗn loạn chỉ bằng một nửa như thế, chắc chắn tấm bảng sau lưng thầy Haifai sẽ đau khổ tang thương với những cú động điên cuồng của thầy, tụi học trò cũng dừng hòng mà yên thân, bết nhất những đũa ngòi bàn đầu cũng sẽ phải nín thở suốt ba ngày vì hàng loạt lít nước bọt của thầy bắn không thương tiếc vô mặt.

Nhưng lúc này, ngay cả thầy Haifai cũng bị cảnh tượng hoạt náo trước mặt kéo sát ra cửa. Hai bàn tay với những chiếc móng sắc sỡ nắm chặt lại, đầu lắc lư dữ dội, thầy dán mắt chăm chăm vào lão phù thủy quậy, hai chân như cố bám cứng xuống nên nhà để đừng phóng vọt ra bóp cổ kẻ gây rối.

- Con tôi đâu? Con tôi đâu?

Lão phù thủy tiếp tục rải những bước dài làm vạt áo ngắn có diềm sọc sặc sỡ bay tung, tay không ngừng vung vẩy cây gậy ngắn, cứ hét một câu lại đập cây gậy vào không khí một cái “véo”.

Thầy Hailixiro lặn ra từ lớp Cao cấp 1 trong hình dạng một khối tròn tròn đo đỏ, lôi theo cả chiếc ghế bành sau lưng. Trong tình cảnh hiểm nghèo, khối thịt đồ sộ lặn chiếc ghế bự tổ chẳng dường như không hề là một gánh nặng đối với thầy. Thầy phóng chừng năm, bảy bước đã chặn được lão phù thủy mập ú, có thể nói là ngang ngửa với thầy:

- Ông bạn ơi, bình tĩnh đã nào! Có chuyện gì mà ông làm ầm ngay trong trường thế?

Lúc này hai người đã đứng đối mặt, từ xa trông như một quả cầu đỏ và một quả cầu đen đang chuẩn bị húc nhau xem quả nào phát nổ trước.

- Sao? Con tôi học ở trường này cơ mà! – Lão phù thủy trợn đôi mắt to cồ cộ, giọng oang oang – Tôi không làm ầm lên ở đây thì làm ầm ở đâu?

- Con ông là trò nào?

- Nó là nhỏ Bolobala. – Lão phù thủy lại rống lên, miệng sùi bọt – Bolobala lớp Cao cấp 2, thầy nghe rõ chưa? Nhưng rồi nó đi đâu mất. Có nghĩa là sáng hôm qua nó đi học nhưng đến giờ vẫn hồng thấy nó về nhà.

Thầy Hailixiro xoa xoa cái trán hói:

- Ông không nên lo lắng quá mức. Có thể cháu nó đi chơi đâu đó. Ngủ lại nhà bạn bè chẳng hạn.

Lão phù thủy lại thét lên điên cuồng:

- Không bao giờ! Không bao giờ, thầy nghe chưa!

Lão huơ tay một vòng, như muốn nói với vô số những cái đầu lúc này đang chen chúc thò ra từ tất cả các lớp học:

- Từ bé đến giờ, con tôi chưa một lần nào đi đâu mà không xin phép. Chưa một lần!

Lão động cây gậy xuống đất một cách cáu kỉnh, chẳng có vẻ gì là sắp dịu cơn điên:

- Tôi phải làm cho ra lẽ. Nếu cần, tôi sẽ làm đơn gửi lên...

- Chào ông Bolorađam.

Giọng nói trầm ấm của thầy N'Trang Long thành linh vọng tới khiến cả đông cái đầu giật mình ngoảnh phắt về phía ngọn tháp. Từ trong dãy nhà thấp cạnh chân tháp, thầy N'Trang Long tươi cười hiện ra và ung dung rảo bước về phía lão Bolorađam, người quần trong vạt áo chùng tím thẫm không ngừng bay phấp phới, ngó giống như thầy đang trôi giữa một đám mây màu tím.

- Ngài hiệu trưởng! – Lão Bolorađam quạu quọ thở ra, chống cây gậy xuống đất như thể nghỉ mệt sau một hồi la lối khản cổ - Có ngài đây thiệt may quá! Ngài trả lời cho tôi biết đi! Đứa con gái của tôi...

- Ông Bolorađam à. Nói thiệt là tôi có lỗi với ông quá. – Thầy N'Trang Long cất giọng áy náy, hàng ria mép nhúc nhích khe khẽ - Nhưng ông yên tâm đi. Hiện nay trò Bolobala đang phải thực hiện một công tác quan trọng cho nhà trường.

Thầy N'Trang Long bối rối mân mê chòm râu xoắn, “e hèm” một tiếng:

- Lẽ ra tôi phải báo cho ông biết nhưng thiệt sự mà nói thì đây là một công tác cực kỳ bí mật...

- Thiệt tình! – Lão Boloradam lại nhấc cây gậy lên, đập “véo” một cái vào không khí, càu nhàu - Ông nghĩ tôi là người khoái xì tum lum những bí mật của người khác chắc?

Như chưa hả, lão quay đầu nhìn quanh, nói như hét vào từng cái cửa sổ:

- Xưa nay ai mà hổng biết lão Boloradam này kín đáo hơi một cái hũ. Kín như bưng. Kín đến mức không thể nào kín hơn được nữa.

Khi lão phù thủy siêu quậy Boloradam bắt đầu chuyển từ phần nộ sang ba hoa, bọn học trò trường Đămri biết là khối thuốc nổ đã được tháo ngòi, lập tức tỉnh hồn, quay sang bàn tán.

Lung cười khúc khích:

- Con nhỏ Bolobala nom hiền lành mà sao ba nó ngó dữ dần quá sức hả tụi bay!

Y Đê cười khẩy:

- Nếu mày đi hcoj hai ngày liền không về, ba mày cũng vô trường mà quậy tung như vậy thôi.

- Tao thiệt cóc hiểu nổi ông hiệu trường trường này! – Amara nhếch mép, độc địa – Tao không biết ổng mắc chứng gì mà dám giao công tác cho một con mèo ngốc nghếch. Mà trường học thì có cái quái gì đáng gọi là bí mật kia chứ!

Ở ngoài sân, lão Boloradam đã khoác một bộ mặt dễ chịu hơn, chiếc gậy trên tay lão cũng không còn cựa quậy tung bưng như khi nãy.

- Tôi biết, tôi biết, ông Boloradam. – Thầy N’Trang Long đang nói với vị phụ huynh bằng giọng ve vuốt – Xưa nay tôi vẫn thán phục cái biệt tài giữ bí mật của ông mà. Ông quả đúng là một cái hũ đầy nắp.

Lão Boloradam hơi tái mặt trước lời khen không rõ thật lòng hay chứa nhiều ẩn ý của thầy N’Trang Long.

- Thế chừng nào thì con tôi trở về? – Lão thấp thỏm nhìn gương mặt tỉnh queo của thầy hiệu trưởng, ấp úng lảng sang chuyện khác.

- Chừng một tuần, ông Boloradam à. – Thầy N’Trang Long gật gù vằng vặc trấn thông thái, giọng điềm tĩnh – Đến lúc đó tôi đã có thể nói cho ông biết trò Bolobala đã giúp cho nhà trường những công việc quan trọng gì.

Thầy Hailixiro vẫn im thin thít bên cạnh từ lúc thầy N’Trang Long xuất hiện, bỗng cao hứng chen lời:

- Ông chẳng có gì phải lo lắng, ông Boloradam. Lời của ngài hiệu trưởng trường Đămri xưa nay vẫn được coi là những lời vàng ngọc. Nếu một tuần nữa mà con ông không về, ngài sẽ sẵn sàng từ chức, thậm chí sẵn sàng chấp nhận mọi khiêu kiện của ông.

Có thể thấy thầy N'Trang Long không hài lòng chút nào về câu nói hót của thầy Hailixiro. Nhưng thầy chỉ nhún vai quay sang vị giáo sư Cao cấp 1, nhẹ nhàng nói:

- Anh Hailixiro, mọi chuyện đã được giải thích rành rề rồi. Anh có thể vào lớp, để tôi tiễn vị khách quý này ra cổng.

Thấy vở kịch đã hạ màn, mớ đầu cổ lập tức biến mất khỏi khung cửa sổ. Bọn học trò lao về chỗ ngồi cũng ầm ĩ bát nháo như lúc chen nhau ùa ra. Hailibato chạy lạch bạch dưới đất, tay khua khoắng loạn xạ để đẩy những cái mông của tụi bạn đang lướt vùn vụt trên đầu, miệng la ầm:

- Tụi khốn, có chịu leo xuống khỏi ghế hay không? Tao méc thầy Haifai bây giờ.

Nhưng thầy Haifai dường như đã quá mệt mỏi sau khi chứng kiến những gì vừa xảy ra ngoài sân trường, có lẽ vì từ ngày đi dạy học đến nay chưa bao giờ thầy nhìn thấy cái cảnh một phụ huynh xông xộc vào trường và gây náo loạn một cách hiên ngang như vậy.

Thấy lũ học trò nhảy muốn sập ghế, thoát đầu thầy có vẻ như giận sôi lên nhưng ngay sau đó, Kăply thấy rõ là thầy chẳng hề cố gắng đem lớp học trở lại sự trật tự mà thầy vốn rất sùng bái. Sau khi quay vào, thầy ngồi phịch xuống ghế, hai tay chống cằm và nhìn lớp học bằng cặp mắt lờ đờ như đã tắt hết ánh sáng. Chỉ khi lướt ngang chỗ thẳng Tam ngồi, ánh mắt của thầy mới lóe lên rờn rợn và phát hiện đó làm Kăply nghe lạnh toát sống lưng. Thú thật là cho đến bây giờ nó vẫn không rõ tại sao mà thầy Haifai, cả vợ thầy nữa, thù ghét thẳng Tam một cách khó tả như vậy.

Bữa đó, rốt cuộc lớp Cao cấp 2 chẳng học được chữ nào. Khoảng thời gian mà lão Boloradam gây rối chiếm gần hết buổi sáng cho nên khi bọn học trò quay trở vào lớp, mới ngồi tán dóc có chút xíu, tiếng chuông ta học đã vang lên đầy khoái trá.

Nguyên và Kăply vừa ôm cặp ra cửa đã tá hỏa khi thấy Păng Ting, Êmê và K'Tub chặn ngay trước mặt. Trông bộ dạng ba đứa thì giống như Êmê đi hết muốn nổi và Păng Ting và K'Tub đang phải dịu nó.

- Trời đất! Sao vậy nè? – Kăply hoảng hốt kêu.

- Đi! – Nguyên mím môi, nói như ra lệnh – Đưa ngay Êmê đến phòng y tế!

Cả bọn hối hả kéo nhau đi học theo hành lang dẫn về phía phòng y tế, một trong những

căn nhà thấp nằm cạnh chân tháp, tai nghe văng vẳng từ phía sau tiếng cười hô hố của thằng Amara:

- Đúng là đồ con gái yếu bóng vía! Mới thấy lão khùng kia quậy có chút xú mà đã xỉu rồi! Nhưng khi cả bọn dừng trước cửa phòng y tế thì Êmê cương quyết không chịu bước vào.
- Không, anh K'Brăk! – Nó giương cặp mắt đỏ mọng nhìn Nguyên như van lơn – Em muốn lên văn phòng thầy hiệu trưởng cơ.

- Cái gì? – Nguyên giật nảy mình, nó khựng người một thoáng như để cho yêu cầu phi lý của Êmê kịp ngấm vô đầu rồi trợn mắt hỏi dồn – Lên văn phòng hiệu trưởng? Lên đó làm gì? Em đang ốm cơ mà.

- Không. Em không ốm. – Êmê lắc qua lắc lại mái tóc vàng một cách quyết liệt – Nhưng bây giờ em cần phải gặp thầy N'Trang Long. Anh phải đưa em đi gấp. Chuyện này có liên quan đặc biệt đến Bolobala.

Tiết lộ bất ngờ của Êmê hoàn toàn nằm ngoài ý nghĩ của bọn nhóc. Như đôi khi vẫn xảy ra, quai hàm của bọn tự nhiên cứng như đá. Trước đó một phút, Nguyên đã định bất cứ giá nào cũng phải nhét cho bằng được Êmê vào phòng y tế nhưng câu nói sau cùng của cô bạn gái đã làm nó nghẹn họng.

Cả bọn lếch thếch kéo nhau lên những bậc thang gần như không ai nói với ai một tiếng nào và trong khung cảnh im ru bà rù đó cả Nguyên lẫn Kăply đột nhiên gặp lại cảm giác lo lắng của cái lần tụi nó rời khỏi văn phòng hiệu trưởng sau khi chứng kiến cái báo động kẻ giã từng từng trước mối đe dọa vô hình đang rình rập trong trường.

Ai là tay chân của trùm Bastu nhỉ? Nguyên vừa ì ạch leo vừa hoang mang tự hỏi. Liệu âm mưu của hắn với sự việc xảy ra hôm nay có liên quan gì với nhau không? Thực ra thì thầy N'Trang Long đang kêu Bolobala làm chuyện gì mà bí mật dữ vậy? Và có thật là chuyện đó quan trọng tới mức thầy không thể xì ra cho lão Boloradam biết khiến lão phải quậy tung lên như vậy không? Những câu hỏi không lời đáp cứ bay lượn lòng vòng trong đầu Nguyên từ nấc thang đầu tiên cho đến nấc thang cuối cùng và chỉ chịu cụp lại khi chiếc cầu thang trước văn phòng thầy N'Trang Long hiện ra trước mặt sau một quãng đường không hiểu sao cứ mỗi lần đi Nguyên lại thấy hình như nó dài ra thêm một khúc.

- Tới rồi hả, anh K'Brăk? – Trong khi Păng Ting và Êmê ngồi thụp xuống mép máo nắn bóp cặp giò gần như không còn cảm giác, K'Tub quay sang Nguyên hỏi hời hợt khi thấy thằng này thành lĩnh dừng bước, mặc dù nó chẳng thấy một cánh cửa nào quanh đây hết.

Nguyên chỉ tay vô chiếc cầu thang chắn trước cánh cửa bí mật của văn phòng hiệu

trưởng:

- Thầy N'Trang Long ở trong này.

- Ở đằng sau chiếc cầu thang này ư? – K'Tub nhìn sửng chiếc cầu thang bằng đá xanh nằm chình ình trước mặt rồi nhìn lại Nguyên, miệng há hốc - Anh không lộn đó chứ?

- Lộn ra được mà lộn. – Kăply hừ mũi đáp thay bạn – Tụi anh đã tới đây hai lần rồi mà. Đúng là ở chỗ này.

- Thế làm sao để đi vào?

- Làm sao hả? – Kăply tái mặt đưa mắt nhìn Nguyên thấy thẳng bạn đại ca của mình mặt mày trông còn tệ hơn cả mình, bèn thở phì một tiếng – Vụ đó thì tụi anh hông biết.

- Trời đất! – K'Tub ré lên, nếu đôi chân không mỏi nhừ vì phải leo cả trăm bậc cầu thang, chắc nó đã bắn người lên rồi – Sao có chuyện kỳ cục vậy? Tụi anh đã ra vô mấy lần chỗ này rồi kia mà!

- Nhưng những lần trước tụi anh không đi một mình, K'Tub à. – Nguyên gượng gạo nói – Một lần đi với thầy hiệu trưởng, lần khác đi với thầy Haifai.

Mặt K'Tub sụp xuống theo câu nói của Nguyên. Đằng sau chiếc mặt nạ chảy nhão kia, giọng nó cất lên náo nức nghe như một tiếng than:

- Hổng lẽ mình bắt cặp giờ tội nghiệp của mình vất kiệt sức công mình lên đây, giờ lại bắt nó công về mà không thu hoạch được chút xíu kết quả nào?

- Không, không, em không về đâu, anh K'Brăk! – Tiếng Êmê vọng lên từ dưới sàn nhà, mặt nó mếu xệch đi như sắp sửa òa ra khóc – Dứt khoát em phải gặp cho bằng được thầy hiệu trưởng. Nếu không, em nhất định ngồi lì ở đây, không đi đâu hết.

Trong khi cả bọn đang ngó ra trước tuyên bố rõ ràng không phải là hù dọa của Êmê, lúng túng chưa biết phải xoay xở cách nào thì giọng nói quen thuộc của thầy N'Trang Long đột ngột vọng ra từ bên keo bức vách:

- Các trò có thể vào được rồi đó!

Gần như cùng lúc với tiếng nói, chiếc cầu thang từ từ tự nhắc mình lên, để lộ ra một cánh cửa mà qua đó, bọn trẻ có thể nhìn thấy thầy N'Trang Long đang ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc khá là bừa bãi và ngồi đối diện với thầy trong chiếc ghế bự chẳng là thầy Haifai với bộ mặt phải nói là hằm hằm hết biết.

Thầy N'Trang Long ngược nhìn đám học trò do Nguyên và Kăply dẫn đầu đang rụt rè bước vào và tùm lại lóng ngóng ở góc phòng với ánh mắt chẳng chút ngạc nhiên, dịu dàng nói:

- Các trò ngồi xuống đi!

Ngoài chiếc ghế đằng sau bàn giấy, trong phòng còn một chiếc ghế dài đủ chỗ cho năm đứa đặt người xuống nhưng kệt một nỗi lúc này trên chiếc ghế duy nhất đó thầy Haifai đang chễm chệ ngự ngay chính giữa, mà ngồi cạnh thầy Haifai là chuyện mà Kăply thành thực tin rằng thà ngồi cạnh một bãi mình còn đỡ sợ hơn.

Trong lúc bọn Kăply đang loay hoay chưa biết có nên nhắm mắt làm theo lời thầy hiệu trưởng hay không thì thầy Haifai “hừ” một tiếng và đứng phắt dậy, nói mà không nhìn bọn trẻ:

- Các trò ngồi đây đi.

Thầy sai hai bước đã đến cạnh chiếc bàn làm việc của thầy N'Trang Long, đưa tay phải dút một cái, lập tức một chiếc ghế trong lại hiện ra dưới móng.

Thầy tỉnh bơ ngồi xuống, và chĩa cái trán dô về phía bọn trẻ đang lục tục rải người ra trên chiếc ghế dài, giọng quay đẹo:

- Các trò có biết đi đứng lung tung trong lúc này là chuyện đại ngu không hả?

K'Tub và Păng Ting vờ đưa mắt ngắm nghía các pho tượng đủ hình thù và kích cỡ, các loại hũ lọ màu mè và cả mớ mặt nạ kỳ quái treo đầy rẫy trong văn phòng hiệu trưởng để tránh phải nhìn thẳng vào bộ mặt hắc ám của thầy Haifai, bụng thầm mong sao cho trong suốt cuộc đời này đừng bao giờ bước chân vào lớp Cao cấp 2.

- Anh đừng làm cho bọn trẻ hoảng lên chứ, anh Krazanh.

Thầy N'Trang Long cất giọng hiền hòa, rồi giương đôi mắt lục lạc nhìn thẳng vào bọn trẻ, thầy mỉm cười hỏi?

- Thế nào, các con? Các con tìm ta có chuyện gì vậy?

Nguyên và Kăply giật mình rời mắt khỏi cái báo động kể trên vách mà xa quá nên tụi nó không rõ đang chỉ bao nhiêu độ, bối rối quay nhìn Êmê.

Gương mặt Êmê lúc này đang nhảy loạn xạ từ xanh qua đỏ rồi từ đỏ qua xanh như phân vân không biết nên chọn màu nào cho thích hợp với tâm trạng của nó.

- Thừa thầy... thừa thầy... - Nó ấp úng nói, khổ sở thấy vốn từ rơi đi đâu gần hết.

Thầy N'Trang Long gật đầu, ánh mắt toát ra sự ấm áp như muốn hâm nóng lòng can đảm của cô học trò nhỏ:

- Nếu con đã quyết định đi gặp ta, ta nghĩ chắc con có điều quan trọng muốn thổ lộ. Cứ nói đi con. Ta đang sẵn sàng nghe đây.

Lời động viên của thầy hiệu trưởng như một bàn tay vô hình đặt trái tim Êmê trở lại vị

trí cũ, không để cho nó trôi tuột mất. Cảm giác đã bắt đầu trở lại trên đôi môi, Êmê hít vào một hơi, cổ phát âm thật chậm:

- Thừa thầy, có đúng là bạn Bolobala hiện đang làm một chuyện gì đó cho nhà trường không ạ?

Câu hỏi có ý nghi ngờ của Êmê khiến tất cả những người có mặt đều biến sắc. Thầy Haifai cố giữ cho cái đầu đừng lắc lư, hai nắm tay bóp chặt làm phát ra những tiếng rôm rốp như chồng bánh tráng bị đè bể. Còn tụi Kăply thì trợn mắt lên và bắt đầu nghĩ Êmê bệnh nặng đến mức không còn tỉnh táo và tiếc hùi hụi lúc này đã không quyết tâm tống nó vào phòng y tế cho rồi.

Nhưng câu trả lời tiếp theo của thầy N'Trang Long càng khiến tụi nó kinh ngạc gấp bội.

- Con đoán đúng rồi đó, Êmê. – Thầy N'Trang Long thở dài, hàng rìa đen nhánh trên môi thầy khẽ cựa quậy – Ta nói với lão Boloradam như vậy là để hoãn binh thôi. Chứ thiệt ra, Bolobala chẳng có công tác quan trọng gì ráo.

Trong khi tụi bạn nó chưa tỉnh hồn về những tiết lộ tày trời quanh Bolobala, Êmê thỉnh thoảng òa ra khóc.

- Thầy ơi, chính con đã làm bạn Bolobala ra nông nổi này đó thầy! – Êmê gập người xuống, hai tay ôm mặt nhưng tiếng nức nở vẫn tuôn ra như suối từ những kẽ tay nó – Chính con đã gây ra tai họa. Thầy cố tìm cách cứu lấy bạn Bolobala rồi sau đó thầy trừng phạt con thế nào cũng được.

Êmê không ngừng khóc hu hu. Bên cạnh nó, tụi Kăply cứng người như đang rớt vào một hố băng, đầu óc đột ngột tê liệt, hoàn toàn không hiểu những gì vừa xảy ra, thậm chí không nghe thấy cả tiếng rôm rốp phát ra từ hai nắm tay của thầy Haifai đang ngày một lớn.

Nhưng trong văn phòng hiệu trưởng lúc này, không chỉ có bọn nhóc rơi vào chốn mù mờ. Thầy N'Trang Long dường như cũng rơi vào cùng một chỗ với tụi nó. Thầy dăm dăm nhìn Êmê, ngón tay xoắn lấy một lọn râu dưới cằm:

- Ta vẫn chưa hiểu con nói gì, Êmê à. Làm sao mà con có thể gây ra tai họa cho Bolobala được?

- Con đã dùng bùa ếm bằng hình nộm, thưa thầy. – Êmê thả tay ra, ngẩng bộ mặt sưng húp nhìn thầy hiệu trưởng, cố nói thật rõ như lau từng tiếng – Con đã lén bứt một sợi tóc của bạn Bolobala để trộn vào pho tượng sáp và tối hôm kia con đã chôn cái hình nộm đó dưới gốc cây cải hương...

- Ta hiểu rồi. – Thầy N'Trang Long gật gù tiếp lời – Và 24 tiếng đồng hồ sau thì Bolobala

biến mất?

- Như vậy là thầy đã biết rồi đó. – Êmê thút thít trở lại – Con đã không phải với bạn ấy.

Con thiệt là mù quáng...

Rõ ràng thầy N'Trang Long đang cố chồm tới trước như để nhìn Êmê cho rõ hơn. Thầy hỏi, mắt nheo nheo:

- Nhưng tại sao con lại làm như vậy hử Êmê?

- Thừa thầy, tại vì... tại vì...

Êmê lấp ba lấp bắp, và nếu lúc đó nó không cúi gầm mặt chắc nó đã nhìn thấy cái cảnh thẳng Nguyên đang nhắm mắt lại như cầu nguyện cho nó bị á khẩu quách đi cho rồi.

Một phút lặng ngắt trôi qua và cuối cùng lời giải thích cũng đã vất vả leo ra được khỏi đôi môi gằn gặt của Êmê, nghe ngúc ngoắc như bánh xe trườn qua ổ gà:

- Tại vì bạn Bolobala gần đây... ngày nào cũng... cũng... kiếm cách để thân mật với... với... anh K'Brăk ạ.

Nếu không phải đang rơi vào một tình cảnh quá căng thẳng và nếu những người có mặt trong phòng không phải là thầy Haifai và thầy hiệu trưởng, Kăply và K'Tub chắc chắn đã phá ra cười trước lời thú nhận thành khẩn hết chỗ chê của Êmê rồi.

Trong khi thầy N'Trang Long nhìn Êmê bằng ánh mắt phải nói là hết sức thông cảm thì thầy Haifai nhe nanh “hừm” một tiếng:

- Thiệt là nhảm nhí. Nếu như trò có thể ếm cho một ai đó biến mất khỏi mặt đất, ta sẽ đề nghị Bộ thanh niên trao bằng chứng nhận Nhà sáng tạo trẻ cho trò ngay lập tức và chắc chắn thầy N'Trang Long cũng sẽ không ngại ngần gì mà không đề bạt trò thế chỗ thầy Đi Pri để dạy môn Luyện bùa quách cho rồi.

- Là sao ạ? – Êmê ngơ ngác nhìn thầy Haifai, sự ngạc nhiên hằn rõ trên gương mặt vẫn còn ràn rụa nước mắt của nó – Ý thầy muốn nói là con không thể là cho bạn Bolobala biến mất được ư?

Thầy Haifai nhấn một ngón tay lên chiếc mũi gầy như để ép cho lời nhạo báng bay qua lỗ mũi:

- Ta thiệt chưa thấy ai ngu như trò. Nếu quả thực có một thứ bùa phép độc địa như thế, phe Hắc Ám đã luyện từ đời tám hoánh và bọn ta làm gì con trên đời mà ngồi nghe trò nói chuyện tào lao này giờ.

- Thầy Haifai nói đúng đó, Êmê. – Thầy N'Trang Long vuốt vuốt cổ ái chùng, “e hèm” một tiếng – Bolobala thiệt ra không hề biến đi đâu hết, con yêm tâm đi. Và chuyện trục trặc mà

Bolobala đang gặp phải cũng hồng có chút xúu nào liên quan đến con.

Lời khẳng định của thầy hiệu trưởng như ngọn gió cuối cùng thổi tắt nỗi hoài nghi còn sót lại trong lòng cô gái nhỏ. Sắc hồng dần dần trở về trên gương mặt của Êmê, chứng tỏ sự can rứt về số phận của Bolobala đang từ từ rời bỏ nó.

Nhưng sắc hồng không hề dừng lại như lẽ ra nó phải dừng, mà mỗi lúc một rực lên, chẳng mấy chốc biến thành đỏ tía, hiện tượng đó chứng tỏ thêm điều thứ hai khi nỗi ân hận vừa được rũ bỏ khỏi đầu óc thì Êmê lại đủ tinh táo để xấu hổ về những gì nó vừa thú nhận trước mặt cả đồng người.

CHƯƠNG VI: CỬA HIỆU THẤT TÌNH

Păng Ting lắc đầu và ném cho Êmê một cái nhìn ngao ngán, khi cả bọn chui ra khỏi cổng trường vắng ngắt:

- Chị thiệt là điên, chị Êmê à. Thầy Đi Pri đã nói rõ ràng cái chuyện ếm bùa cho đối phương biến mất là một trong những truyền thuyết lếu láo nhất mà một bộ óc hài hước có thể nghĩ ra, bộ chị không nghe gì hết hay sao?

- Ờ, bữa đó đầu óc chị đang để ở đâu đâu. – Êmê đưa tay xoa xoa gáy, ngượng ngập đáp – Đến lúc thầy Đi Pri giảng về cái vụ này thì chị mới bắt đầu chú ý...

- Như vậy là chị không nghe đoạn trước. – Păng Ting bật cười – Ngoài vụ ếm bùa bằng hình nộm, thầy Đi Pri còn kể ra cả mớ những kiểu ếm bùa ba xạo khác, như ếm bùa bại liệt bằng hai nửa quả bí, ếm cho bạn gái ôm hôn mình bằng cách nhúng hoa hồng vào hũ dưa cà thối rồi ngậm trong miệng suốt 90 ngày... Hèn gì bữa đó thầy cả lớp đưa nào cũng vênh tai nghe chơi cho biết, chỉ có chị là cầm cúi ghi ghi chép chép, em hồng hiểu chị làm cái trò gì.

Nghe K'Tub cười híc híc, Nguyên khẽ liếc Êmê, thấy mặt nó bắt đầu ửng màu cà chua chín, liền lật đật kéo câu chuyện ra xa khu vực bùa ngải:

- Không hiểu Bolobala đang gặp phải tai họa gì vậy há?

K'Tub giương mắt nhìn Nguyên, nụ cười tuột đi đâu mất:

- Hình như lúc nãy anh có hỏi thầy N'Trang Long mà anh K'Brăk.

- Ờ, nhưng ông hồng chịu hé ra chút gì hết. Ông chỉ nói cái báo động kể mấy hôm nay đã vọt lên tới 90o và kêu tụi anh liệu mà tới núi Lưng Chùng cho sớm.

- A, K'Tub sực nhớ ra – anh có nói cho thầy N'Trang Long biết chuyện chúng ta bị kẻ bí mật theo dõi không?

- Chắc, anh quên mất. – Nguyên đưa tay dứt mạnh một sợi tóc, có vẻ tiếc là đã bỏ sót mất một chuyện quan trọng; như vậy – Lúc nãy thiệt khó mà bình tĩnh để nhớ được một điều gì.

Êmê nhún vai nói, cố vượt qua cảm giác nhột nhạt do lời than vãn của Nguyên mang lại:

- Nếu mức nguy hiểm trong cái báo động kể gia tăng đột ngột như vậy thì tai họa mà Bolobala đang gặp phải chắc chắn có liên quan đến âm mưu của kẻ đang mai phục trong trường, anh K'Brăk à.

Cặp lông mày của Nguyên lập tức sắp thành một đường thẳng sau nhận xét của Êmê. Ý

nghĩ này đã từng thoáng qua trong óc nó nhưng nó vẫn chưa xâu chuỗi hai sự kiện này lại với nhau được. Răng trên của Nguyên cắn vào môi dưới:

- Nếu đó là hành vi của phe Hắc Ám thì nạn nhân phải là anh hoặc Kăply mới đúng chứ. Vì lẽ gì mà bọn chúng nhắm vào Bolobala>

- Chuyện này khó nói lắm. – Êmê đưa tay lên định vò đầu nhưng chợt sợ làm hỏng mái tóc đẹp, nó lại buông tay xuống – Có thể vì bọn chúng chưa tiếp cận anh và anh K’Brêt được. Cũng có thể bọn chúng đã có lúc đến gần tụi anh nhưng lúc đó lại không thuận tiện để ra tay. Nhưng nói chung thì hcungs ta không nên xét hành động của trùm Bastu và đồng bọn theo quy luật thông thường.

- Chị Êmê nói đúng đó, anh K’Brăk. – K’Tub đập đập hai tay vào nhau một cách lo lắng – Những tính toán của bọn chúng bao giờ cũng hiểm độc và đầy bất ngờ. Em nghĩ tụi anh phải đề cao cảnh giác từng phút một mới được.

Lẽ ra Nguyên đã phì cười trước bộ dạng nghiêm trọng của K’Tub nếu ngay lúc đó không có một bóng người thấp thoáng chỗ ngã tư Brabun – Chifichoreo làm cho nó mím môi lại.

- Thằng Tam! – Nguyên bật kêu khẽ, chiếc áo chùng đồng phục khoác bên ngoài thân hình dong dỏng giúp Nguyên nhận ngay ra Tam, dù nhìn từ phía sau.

Kăply cũng kịp nhìn thấy Tam, ngạc nhiên lắm bầm:

- Sao giờ này nó còn lảng vảng ở đây nhỉ? Hồng lẽ nó tính chui vào tiệm Cái Cốc Vàng lên uống vài cốc bia?

- Nguy rồi, anh K’Brăk! – Êmê chợt nhú mày – Có phải anh nói là hôm qua Tam bị phạt ở lại lớp từ trưa đến tối để làm vệ sinh không?

- Ờ. Có chuyện gì vậy, Êmê?

Êmê đáp nhanh, có thể thấy rõ ngực áo nó đang phập phồng dữ dội:

- Bolobala cũng gặp nạn vào hôm qua. Liệu đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên không? Sự suy luận của Êmê trát lên mặt bọn nhóc một màu xám xịt. Cả bọn bất giác đưa mắt nhìn nhau, hoang mang và lo lắng.

Păng Tìng nói qua vành môi run run:

- Nếu tai họa của Bolobala đã không do Êmê gây ra thì dứt khoát là do Tam rồi. Tất cả chúng ta đều biết một quái nhân bẩm sinh trở thành tay chân của trùm Hắc Ám là điều rất dễ xảy ra mà.

- Rùng rợn thiệt đó. – K’Tub rút cổ vào giữa hai vai, lắp bắp – Không hiểu anh Tam đã làm gì chị Bolobala rồi há. Năng lực nguyên rửa thậm là một cái thứ quý quái gì đó phải nói

là rất khủng khiếp. Hồng biết chừng bây giờ chị Bolobala nghèo rồi cũng nên.

Kăply nghe một cảm giác khó chịu trào lên trong ngực. Từ ngày đặt chân vào lớp Cao cấp 2 đến nay, tuy hai bên trò chuyện với nhau không được mấy câu do Tam là đứa kỳ cục ít nói, Kăply vẫn nhận ra mình có cảm tình đặc biệt với thằng này. Đôi lúc Kăply còn thấy tội tội nữa, mặc dù nó biết tổng cái bộ mặt vờ vịt nhằm đánh lừa vợ chồng thầy Haifai. Nó chỉ ghét thằng Tam mỗi một lần duy nhất là hần thằng này rửa cho Bolobala té chống gọng hôm đựng Baltalon ở phía sau lâu đài K'Rahlan. Nhưng nói chung thì dưới mắt nó, cũng như dưới cặp mắt chắc là rất tinh tường của thằng bạn đại ca của nó, Tam tóm lại là một quái nhân đáng yêu.

Dĩ nhiên Tam chỉ đáng yêu đến chừng nào nó chưa đầu nhập vào dưới trướng của trùm Bastu. Kăply có cảm giác trái tim mình như tan ra khi nghĩ đến điều đen tối đó.

- Nếu thằng Tam thực sự là thủ phạm ám hại Bolobala, không đời nào thầy N'Trang Long để cho nó đi lại ung dung như thế. – Kăply hăng giọng nói, cố bào chữa cho Tam, cũng là bào chữa cho niềm tin mà nó đã lỡ đặt vào thằng này:

- Biết đâu thầy N'Trang Long cố tình làm như vậy. Thầy vờ như không biết gì hết để bí mật theo dõi nhằm tìm xem nó còn đồng bọn nào nữa không.

Êmê phản đối bằng một lập luận chắc như tường đồng đến nỗi Kăply phải tìm cách húc đầu vào chỗ khác:

- Nhưng các bạn đừng quên khi Tam bắt đầu làm vệ sinh thì lúc đó Bolobala đã ra về cũng những đứa khác rồi.

Lần này thì bức tường đồng do chính Kăply dựng lên. Êmê chỉ còn cách đưa mắt nhìn sang Păng Ting. Păng Ting nhìn K'Tub. K'Tub nhìn sang Nguyên. Nguyên nhìn theo thằng Tam lúc này chỉ còn là một chấm nhỏ trên đường Chifichoreo.

- Cách hay nhất là chúng ta cứ hỏi thẳng nơi Tam. – Nguyên gục gặc đầu, nghiêm giọng phán, ngón tay đưa lên cầm định xoắn lấy một lọn râu cho giống thầy N'Trang Long nhưng sự nhớ ra nó phải chờ thêmбет nhất cả chục năm nữa mới có râu để rờ rẫm bèn lỏn lỏn bỏ tay xuống.

- Cách đó không ổn đâu, anh K'Brăk. – K'Tub nhăn nhó nó – Nếu anh Tam thiệt sự là thủ phạm thì đời nào anh chịu nhận.

- Chúng ta không cần Tam thừa nhận. – Nguyên nhướn mắt – Nhưng qua thái độ và phản ứng của nó, chúng ta có thể biết chắc nó có phải là người của trùm Bastu hay không.

Cả bọn hối hả đuổi theo Tam sau quyết định chắc nịch của Nguyên, bất chấp mặt trời

đang thả từng bọng nóng xuống trên đầu.

- Hai anh độn thổ đi trước đi! – K'Tub lo lắng giục Nguyên và Kăply khi thấy bóng Tam mỗi lúc một xa – Đừng chờ tụi em!

- Độn thổ cái con khỉ! – Kăply cười khẩy – Tụi anh có được học môn này giờ nào đâu mà độn với chẳng độn!

- Ờ há. – K'Tub sực nhớ ra, và đưa tay sửa lại cái nón chóp – Vậy thì chúng ta ráng chạy nhanh lên.

Nói xong, nó hăm hở co giò chạy trước, tay vẫn giữ chặt cái nón.

Kăply “ợ” một tiếng dài, một âm thanh hiểu là phản đối cũng được mà hiểu là đồng tình cũng được, rồi cầm cổ rượt theo.

Mười phút sau, bọn Kăply bắt kịp Tam lúc nó sắp sửa rẽ qua đường Ea Nop.

- Tam!

Nguyên cất tiếng gọi làm Tam giật bắn mình. Nó ngoảnh lại, mặt tái đi khi nhận ra cả đồng lứa đang chạy tới gần.

- Tụi mày... tụi mày...

Tam ấp úng mấp máy môi mãi vẫn không thốt thêm được tiếng nào, khuôn mặt thanh tú của nó không ngừng trắng bệch ra.

- Ê, bạn không được giở trò với tụi này đó nha! – Êmê xua tay rối rít, mắt lom dom dán chặt vào miệng Tam với vẻ cảnh giác lộ liễu.

- Tụi tao chỉ muốn chúc mừng mày thôi. – Nguyên cười nói, cổ khóa lấp thía độ căng thẳng của Êmê.

- Chúc mừng tao á? – Tam ngơ ngác – Chúc mừng chuyện gì?

- Về cái chuyện mày đã vượt qua được hình phạt của thầy Haifai một cách ngon lành ấy mà.

- Ờ... có gì đâu...

Tam lý nhí và đưa tay quẹt mũi một cái không cần thiết, mắt vẫn lăm lét nhìn từng khuôn mặt khả nghi của lũ bạn.

- Sáng nay phải công nhận là lớp học cực kỳ sạch sẽ, thơm tho và tươm tất. – Nguyên tiếp tục vòng vo – Mày chăm chỉ thật đấy.

Trước lời tăng bốc của Nguyên, Tam đứng yên không nói gì, mặt cũng chẳng có chút gì vui sướng, thậm chí trông nó có vẻ bồn chồn trước cái lối ngợ ca đáng ngờ của Nguyên.

- Một mình mày lau chùi lớp học từ trưa đến tối thật đấy chứ? – Nguyên nhìn chòng chọc

vào mặt Tam, bất thần hỏi.

- Không... tao không có...

Tam xao xuyến đáp, cảm thấy sự việc sắp sửa đến hồi quan trọng.

- Mà nói gì thế, Tam? – Nguyên nhếch mép – Tao có phải là thầy Haifai đâu mà mà nói năng ngọng nghịu thế.

- Không... tao không có... - Tam nhìn Nguyên trân trân, lúng búng lặp lại câu vừa rồi, có cảm giác chính nó cũng không biết nó nói gì.

- Ờ, tao hiểu ý mày rồi. – Nguyên gật gù, tinh quái – Như vậy là hôm qua mày không có lau chùi một mình, đúng không?

- Ờ... tao không...

Thái độ của Tam khiến cả bọn dậy lên mối nghi ngờ.

- Tao biết. – Ánh mắt Nguyên vẫn bám cứng lấy khuôn mặt lo âu của Tam – Đích thị là con nhỏ Bolobala đã ở lại giúp mày một tay. Tao nói đúng chứ hả?

- Tao không hãm hại Bolobala...

Tam chớp mắt lia lịa như có một hạt bụi vừa bay vô mắt, cố nói thật nhanh, như mong cho chẳng đứa nào nghe kịp.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, tụi Kăply vẫn cảm thấy rúng động trước câu nói của Tam. Nguyên cắn chặt môi, cố giữ cho người đừng run.

- Tụi tao cũng cho rằng chuyện đó không phải do mày. – Nguyên nói thật chậm để có thì giờ cân nhắc từng từ - Nhưng chắc mày biết thủ phạm là ai chứ?

Đám Kăply nín thở nhìn Tam, hồi hộp như thể những người thợ săn trong giây phút chờ con thú sa bẫy.

- Tao không biết. Khi tao ra ngoài đổ rác, quay vào đã thấy Bolobala... nằm thẳng cẳng dưới đất rồi.

Tam lắp bắp nói, quay mặt đi chỗ khác như không chịu đựng nổi cái cách tụi bạn đang nhìn nó.

Êmê ré lên:

- Bolobala chết rồi sao?

Như bị một lực đẩy vô hình, Nguyên, Păng Ting, Kăply và K'Tub không hẹn mà cùng nhích tới trước một bước như để nghe cho rõ hơn câu trả lời của Tam.

- Tôi không rõ lắm, Êmê à. – Tam thở phì phò – Lúc đó trời đã tối. Sau khi nghe tôi báo, thầy N'Trang Long đã đến ngay lập tức và vội vàng đem Bolobala đi. Thiệt tình thì tôi

chẳng thấy Bolobala nhúc nhích gì hết.

Bọn Kăply nghe nhói trong ngực một cái như bị kim đâm. Năm cái đầu quay nhìn nhau và cùng thẫn thờ đọc thấy trong mắt nhau lời an ủi: Chắc không đến nỗi nào! Thầy N'Trang Long đã hứa với lão Bolorađam một tuần nữa Bolobala sẽ trở về có nghĩa là thầy đã có cách cứu lấy tính mạng của cô học trò nhỏ.

- Tao đi nhé.

Tam nói, và nhân lúc tụi Kăply đang còn đờ mắt ngó nhau, nó lật đật quay mình chạy vào đường Ea Nop.

Bọn Kăply mãi một lúc mới thoát ra khỏi nỗi sững sờ, nhưng khi đã bình tĩnh, tụi nó lại không quyết định được có nên đuổi theo Tam hay không.

- Phải nó là thủ phạm không nhỉ? – Nguyên nhìn theo tà áo choàng phơ phất của Tam, lẩm bẩm.

- Nó chứ ai. – Păng Ting rít qua kẽ răng – Chỉ có Bolobala với nó ở trong lớp, dễ ra tay quá mà.

Kăply trầm ngâm:

- Nếu Tam là thủ phạm, tại sao nó không tìm cách phi tang mà chạy đi báo với thầy hiệu trưởng?

- Một thủ đoạn siêu đẳng đó, anh K'Brê. – K'Tub nhún vai – Anh Tam làm như vậy thì thầy N'Trang Long đâu có lý do gì nghi ngờ anh.

- Có đấy, nhóc. – Păng Ting nheo mắt nhìn K'Tub, môi dài ra – Bản thân là một quái nhân, tự điều đó đã đủ để nghi ngờ rồi.

- Khó hiểu thật! – Kăply sục năm ngón tay vào mái tóc như muốn bới tung lên – Chẳng lẽ chỉ vì một lời chê trách nhẹ hều bữa trước mà thằng Tam thù Bolobala tới tận bữa nay?

Một bóng người to lớn vụt qua trước mặt khiến bọn Kăply vội vã ngậm miệng.

- Ba của Bolobala.

Êmê tròn mắt nhìn sau lưng người đàn ông, khẽ kêu lên khi nhác thấy cây gậy không ngừng vung vẩy trên tay lão Bolorađam.

- Ông có biết gì về tai họa của Bolobala không há? – K'Tub buột miệng thắc mắc.

- Nếu ông mà biết được thì cái trường Đămri đã tanh bành rồi. – Êmê thở dài nói, rùng mình khi nhớ lại cái cảnh lão Bolorađam quậy tung trong trường khi nãy.

- Ủa, - K'Tub chột la lên – tại sao ông lại đi về cùng hướng với anh Tam há? Hổng lẽ hai người này nhà ở gần nhau?

Phát hiện của K'Tub như một nhát búa gõ trúng đầu Nguyên.

- Không xong rồi! – Nó cuống quýt nói – Chúng ta phải đuổi theo mau. Ba của Bolobala đang truy lùng thẳng Tam đó.

- Hồng lẽ ổng đã đánh hơi được điều gì rồi hả anh K'Brăk/

Câu hỏi của K'Tub rơi tõm vào khoảng không. Vì Nguyên đã vọt đi cách đó một quãng và nhanh chóng trở thành cái tàu kéo theo cái toan cao thấp khác nhau có tên là Kăply, Păng Ting, Êmê và K'Tub lệch thếch phía sau.

Lão Bolorađam đi rất nhanh, chẳng hề có ý giảm tốc độ dù quãng đường lão đi phải nói là xa thiệt là xa. Lão cũng không một lần quay đầu lại phía sau, ngay cả khi rẽ ngoặt ở những khúc quanh. Lúc này Tam đã mất hút nhưng lão Bolorađam vẫn đi một cách hùng hổ và tự tin, như thể lão biết tổng Tam vừa rồi đi theo ngã nào và hiện nay đang ở đâu.

Bọn Kăply vẫn lẳng lặng bám theo, trên đường lúc này lắc đắc người qua lại nên tụi nó không cần phải nấp lánh.

Cả bọn đi đến rã cẳng bỗng giật mình phát giác ra tụi nó đang lê trước trên đường Brabun.

- Cái quái gì thế nhỉ? – K'Tub nghiêng răng ken két – Sao tự dưng tụi mình lại quay về đây?

- Ổng cố tình đi vòng vèo như thế này hẳn là có lý do. Anh nghĩ...

Nguyên chưa nói dứt câu đã há hốc miệng ra. Cả bọn ngược lên, thấy lão Bolorađam đã biến mất như khói.

- Công cốc rồi. – Êmê nói mà mặt méo xẹo.

- Yên tâm đi. – Nguyên chặn tay lên ngực như cổ đề một tiếng kêu kinh ngạc chực thốt ra

- Ổng vừa chui vô CỬA HIỆU THẤT TÌNH của lão Seradion.

- Cái gì? – Êmê trợn trừng mắt, trái tim của nó như vọt lên - Ổng... ổng... vô đó làm chi? Hồng lẽ...

- Ủa, bộ chị tưởng chỉ có chị mới biết thất tình sao, chị Êmê?

K'Tub ngửa miệng phang một câu khiến cả Êmê lẫn Nguyên đều sượng ngắt. Kăply kín đáo dòm sang Êmê nín thở khi thấy nhỏ bạn đang trừng trừng nhìn K'Tub, hay tay nắm chặt như cổ để đừng chồm tới vặn cổ thẳng này.

Păng Ting hắng giọng, cổ phá tan bầu không khí ngưng ngập K'Tub vừa khuấy lên:

- Đi đứng quanh quanh quẹo quẹo kiểu này chắc là ổng thất tình thiệt rồi.

Êmê kéo tay Păng Ting, giọng bức bối:

- Tụi mình về thôi.

- Khoan đã, Êmê. – Nguyên hấp tấp ngăn lại – Ai biết được ông thực sự làm gì ở trong đó. Tốt nhất chúng ta nên vô dò xét xem.

- Vô trong cái cửa hiệu lằng nhằng đó ư? – Mặt Êmê đột nhiên trông rất giống quả táo khô, nói hỏi bằng cái giọng như thể Nguyên vừa xúc phạm nó ghê gớm.

- Tụi mình vô trông cốt để điều tra vụ Bolobala thôi mà. – Nguyên cất giọng năn nỉ, rồi sợ Êmê tiếp tục giãy nảy, nó chép miệng nói thêm – Nói thiệt thì anh hổng tin ông Boloradam vô đó để xả nỗi buồn đâu.

Êmê nghinh mặt:

- Chứ ông vô đó để làm gì?

- Để làm gì thì tụi mình vô trong rồi sẽ biết.

- Đúng rồi đó, chị Êmê. – K'Tub hưởng ứng lời kêu gọi của Nguyên với vẻ khoái trí trắng trợn – Dù sao thì chúng ta cũng nên bước vô cái cửa hiệu của lão Seradion một lần cho biết. Bỏ qua cơ hội này, thiệt là uổng lắm đó.

Chủ tiệm Seradion là một lão già hổng có lấy một cái răng làm thuốc nên trông lão móm xòm. Kăply nhìn lão cười mà không hiểu hằng ngày lão ăn uống bằng cách nào.

Lão đón Nguyên và Kăply ở cửa với nụ cười rộng mở nhưng đến khi những đứa còn lại lần lượt đun đầu vô thì nụ cười trên mặt lão rơi đi đâu mất, thay vào đó là cái miệng há hốc của kẻ lần đầu thấy ma:

- Cả đám tụi bay đều thất tình hết sao?

- Ừ, - K'Tub cười toe toét – tụi tôi thất tình tập thể mà.

- Trời đất, mày mới chừng mười tuổi à, nhóc. – Lão Seradion trợn mắt nhìn K'Tub.

- Đừng giỡn chớ. Năm nay tôi mười hai tuổi rồi đó. – K'Tub vừa đáp vừa cố kiễng chân lên, giọng không giấu vẻ bất bình.

- Mười hai tuổi thì chỉ học đòi thôi chứ yêu đương cái cóc khô gì.

Lối nói năng khinh thị của lão Seradion khiến K'Tub điên tiết:

- Ông già ơi, ông là chủ tiệm hay ông tưởng ông là tôi vậy? Hừm, nói cho ông biết, gì chứ yêu đương là dòng họ nhà tôi phát triển sớm lắm đó...

- Thôi, tao thua cái miệng mày rồi, nhóc. – Lão Seradion khoát tay – Tụi bay vô đi !

Bọn trẻ lục tục kéo vô. Lúc đi ngang lão Seradion, một tia chớp chợt lóe lên trong óc K'Tub. Nó dừng phắt lại, khều tay lão chủ tiệm, cười hề hề:

- Tôi nói nhỏ ông nghe nhé. Ông tôi cũng đang có mặt trong cửa hiệu này đây.

- Xạo đi, nhóc! – Lão nhìn K'Tub bán tín bán nghi.

- Tôi xạo ông làm gì. Ông tôi bực con lắm, không giống như tôi đâu. – K'Tub vừa dang hai tay ra - Ổng bực chừng này nè, lúc nào cũng kè kè bên người cây gậy ngắn...

- À, tao biết rồi! Ổng đang ngồi trong phòng số 8. – Lão cúi xuống K'Tub – Ông của chú mày thiệt đó hả?

- Sao lại không thiệt. – K'Tub nhún vai, tỉnh queo đáp – Nhà tôi từ ông đến cháu ai cũng vướng vào chuyện này hết. Năng khiếu bẩm sinh mà.

Trong khi lão Seradion nhìn theo K'Tub bằng ánh mắt không rõ là chê bai hay ngưỡng mộ, bọn nhóc đã trờ tới trước cửa phòng số 8. Nguyên cố nhìn xuyên qua tấm kính đục nhưng chẳng thấy gì hết, chỉ nghe những tiếng rì rầm mơ hồ văng ra.

- Tụi bay chọn phòng nào?

Lão Seradion leo đẹo đi đằng sau, tay rung rung xâu chìa khóa.

Nguyên chỉ tay vô phòng số 9:

- Phòng này có khách chưa vậy?

- Chưa.

Lão Seradion tra chìa khóa vào ổ, vặn đánh tách một cái, quay đầu hỏi:

- Tụi bay chun vô chung một phòng hả?

- Dĩ nhiên rồi. – Nguyên gật đầu, chân bước lẹ vô phòng để lão chủ tiệm khỏi hỏi han lời thôi.

- Cái cảnh này thiệt tình là tao chưa từng thấy.

Lão Seradion chép miệng nói, và quay mình bỏ đi.

Vừa khép cửa lại, bọn Kăply lập tức vọt người tới bên bức vách giáp với phòng số 8, kê tai nghe ngóng.

Nhưng tụi nó chưa kịp nghe được chút gì, tiếng gõ cửa cồm cộp đã vọng vào khiến tất cả hấp tấp lao ngay về dây ghế sát tường.

Lão Seradion ló đầu vào khi Nguyên vừa hé cửa, tay ôm một đồng thú nhồi bông.

Lão lấy cùi tay hích cho cánh cửa mở toang ra rồi khệnh khạng tiến vào, buông mớ thú trên tay xuống chiếc bàn to đùng ở giữa phòng, quét mắt một vòng qua những khuôn mặt đang chăm chú nhìn lão, toét miệng cười hì hì rồi bằng ngôn ngữ chào hàng lạ hoắc, lão bắt đầu ngân nga:

- Kề thù đây, thưa quý ông quý bà. Quý ông quý bà tha hồ trút cơn phần nộ, có thể chửi bới, ngắt véo, cào cấu tùy thích.

Lão chỉ tay vào kệ dài treo dọc vách, chất lỉnh kỉnh đủ thứ hằm bà lằng, ra rả quảng cáo

bằng một giọng vang và rõ y như thể được phát ra từ một cái miệng còn đầy đủ ba mươi hai cái răng:

- Ở đây có kim để chích, có kềm để kẹp, có búa để gõ và hàng đồng những dụng cụ tra tấn rùng rợn khác mà quý ông quý bà có thể thoải mái sử dụng, vừa để hả giận vừa để dạy cho những kẻ phụ bạc biết thế nào là lễ độ.

Trước ánh mắt trở ra của bọn trẻ, lão Seradion bước lại chỗ chiếc kệ, ôm xuống một chồng sách gỗ cũ mềm bày ra bàn, lấy tay phỉ phỉ từng cuốn, hào hứng tiếp:

- Nếu quý vị là người lịch sự, hòa nhã, xưa nay vẫn ăn nói mềm mỏng, nhẹ nhàng, không quen mắng mỏ, rửa xả ai, nay tình thế dồn tới chỗ bức bách và không biết phải làm thế nào thì đây... - Lão đập đập tay lên mấy cuốn sách, giọng không giấu vẻ kiêu hãnh – chúng tôi có sẵn tài liệu để phục vụ quý vị...

Kăply tò mò liếc xuống bàn, nhắm đọc tên những cuốn sách kỳ quặc của lão chủ tiệm mà thấy gai cả người: Bí quyết để trở thành người thô lỗ, Chửi bới là nghề của tôi, 200 câu rửa thông dụng, Chửi – một kỹ năng để sinh tồn trong tình yêu lộn độn...

Kăply liếc mắt qua bên cạnh, thấy Păng Ting và Êmê đang lấy tay che mặt, Nguyên đang tủm tỉm cười, còn K'Tub thì nhấp nhồm như muốn vồ lấy một cuốn để mở ra coi ngay tức khắc.

- Còn đây là nước giải khát. – Lão Seradion chỉ tay vô các thùng giấy kê ở góc phòng, tỉnh bơ hướng dẫn – Quý ông quý bà có thể dùng nó để thấm giọng sau khi đã chửi mắng, quát thét khô cổ. Bên cạnh là bia Chết quách cho rồi, tuyệt vời hơn ngàn lần so với các loại như bia Saydimi hay bia Concop.

Bọn trẻ rõ ràng là đang muốn chết quách cho rồi nếu lão Seradion còn tiếp tục ở lại trong phòng và luôn miệng lải nhải, nhưng lão hình như chẳng thêm biết đến chuyện đó, cứ thần nhiên bơ bơ:

- Cửa hiệu chúng tôi cũng có sẵn các món ăn thích hợp như Xà lách Quên đời, xúp Khổ tâm hay bánh Hận thù, khi nào đói bụng vì hoạt động quá nhiều, quý vị cứ việc gọi...

Một tiếng “xoảng” vang lên chát chúa, khiến bọn Kăply giật nảy, ngơ ngác nhìn quanh.

- Quý vị yên tâm! Có lẽ một vị khách phòng bên đang nhấm nháp thú vui bạo động. – Lão Seradion xua tay, trấn an bằng giọng cực kỳ hồ hởi, cứ như thể cái tiếng rơi vỡ diếc tai vừa rồi là một loại âm nhạc du dương thượng hạng – Tất cả các bức vách ở đây đều làm bằng kính để mang lại cảm giác tuyệt vời cho quý vị. Khi nào quý vị quá giận, giận hết sức là giận, đấm đá cào xé đến rã tay vẫn chưa hết giận, thì quý vị có quyền ném chai vào vách,

xán li vào tường, không sao hết. Những vách kiếng của cửa hiệu chúng tôi đã được ếm bùa vỡ nát rồi tự liền lại ngay, quý vị không phải bồi thường một xu...

- Chúng tôi biết rồi, biết rồi! – Êmê kêu lên khó chịu – Ông đã nói hết chưa vậy?

- Đừng nôn nóng quá, cô gái. – Lão Seradion ném cho Êmê một cái nhìn láu lỉnh và rút ra từ trong túi áo một chiếc quạt lông chim, tặc tặc lưỡi – còn một chuyện cuối cùng và cũng là chuyện quan trọng nhất đây.

Lão hươu qua hươu lại chiếc quạt trước những con thú nhồi bông nằm ngổn ngang trên bàn, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ từng người trong quý vị mô tả cận kề hình dạng kẻ tình nhân bạc bẽo của mình, tôi sẽ lập tức những con thú này thành...

- Không cần đâu, ông Seradion! – Thấy Êmê có dấu hiệu sắp sửa nổi khùng, Nguyên vội vã ngắt lời lão chủ tiệm – Chỉ như vậy cũng quá tốt với tụi tôi rồi.

- Tôi hiểu, tôi hiểu. – Lão Seradion cười xun xoe, tay nhét chiếc quạt vào lại trong túi – Nếu những con thú này khoác một hình thù giống y chang người yêu của quý vị, quý vị sẽ chùn tay, sẽ không nhẫn tâm hành hạ. Ôi đang thất tình mà vẫn giữ được trái tim nhân hậu như quý vị đây thật là hiếm có, hiếm có.

Những lời thao thao không dứt của lão Seradion có vẻ đã đốt cháy đến gam nhẫn nại cuối cùng của Êmê. Quá ngao ngán, nó đứng phắt lên khỏi ghế, chiếc mũi hếch chìa vào mặt lão chủ tiệm như sẵn sàng ghim lão vào tường, giọng hăm dọa:

- Tụi tôi không nhân hậu như ông tưởng đâu, nhất là nếu ông cứ rề rà mãi ở đây không chịu ra ngoài.

Êmê nói như đấm vào miệng. Nhưng đích thị là lão Seradion không coi vẻ đặng đặng sát khí của Êmê là thứ keo tốt đến mức có thể bịt miệng được lão. Lão xoa hai tay vào nhau, đầu cúi thấp một cách vờ vịt:

- Một câu cuối cùng không thể không nói, xin phép quý vị. Với những tiện nghi được trang bị không chê vào đâu được nhằm phục vụ quý vị thật chu đáo, cửa hiệu chúng tôi xin quý vị 2.000 năpken mỗi giờ thư giãn. Quý vị ở đây có năm người tất cả, như vậy là 10.000 năpken mỗi giờ. Quý vị có thể lưu lại bao lâu tùy thích phí tổn cứ theo đó mà nhân lên. Tiền bạc chúng tôi sẽ thu sau, khi quý vị trả phòng trong tâm trạng thỏa mãn. Chào quý vị. Chúc quý vị hưởng được những giờ phút đẹp nhất đời mình.

Lần này thì lão Seradion nhanh nhẹn biến ra khỏi cửa, không đợi Êmê kịp sử dụng một câu nào trong cuốn sách 200 câu rửa thông dụng mà nó vừa cáu tiết chộp lấy trên bàn

CHƯƠNG VII: BÍ MẬT CỦA TAM

Chân đừng không vững, Êmê gần như tự thả cho mình rơi phịch xuống ghế. Nó lúc lắc mái tóc vàng thật mạnh như muốn xua đuổi những lời quảng cáo linh tinh của lão Seradion ra khỏi đầu óc.

- Chỗ này hay ho thật đấy, K'Tub. – Mãi một lúc, nó mới ngồi thẳng lưng dậy được nhìn K'Tub qua khe mắt, giọng khinh khỉnh, em đã thỏa mãn rồi chứ?

Êmê nhìn lên chiếc kệ lủng trên vách, nhăn mặt vẻ ghê tởm:

- Hừ, kim, kềm, búa, thiệt là nhảm nhí! Chị không hiểu lũ điên nào lại lui tới cửa hiệu gớm ghiếc này.

- Chị ơi, chúng ta vào đây thực ra là để theo dõi ông Boloradam kia mà. – K'Tub chun mũi kêu lên – Hơn nữa, biết được trong cửa hiệu này có những thứ gì cũng tốt chứ sao. Mai mốt ai trong chúng ta thất tình thì biết khôn mà kiếm chỗ khác tử tế hơn.

- Cái lão chủ tiệm này thiệt là gian xảo hết chỗ nói. – Kăply bực bội “xì” một tiếng – Lão bắt tội mình trả 10.000 năpken một giờ nhưng lão nấn ná trong phòng hết bég phân nửa thời gian rồi còn gì.

Nguyên và Păng Ting nãy giờ đứng áp tai vào vách, nhưng chẳng nghe được gì ở phòng bên kia, trong khi tiếng ầm ĩ của tội bạn nó thì động vào tai rõ mồn một.

Và khi nghe rõ những gì Kăply đang cầu nhàu thì Păng Ting nhảy dựng:

- Trời đất, 10.000 năpken! Khi nãy lão Seradion có nói mà mình không để ý.

Nó đâm bổ lại chỗ tội bạn đang ngồi với dáng vẻ giống như xông vào một đám cháy:

- Nguy rồi, nguy rồi! Ở đây có ai đem theo tiền không? Mình nhớ là mình chỉ lặn trong túi có 7.000 năpken à.

Păng Ting hấp tấp lộn trái túi áo chùng trút một đồng tiền vàng ra bàn rồi cúi đầu lính quỳnh đếm:

- 500 nè, 1.000 nè, 2.000 nè... đúng là chỉ có 7.000 năpken thôi hà

Nó ngoảnh đầu nhìn quanh, thấy mặt mày tội bạn méo xẹo, càng hốt hoảng:

- Sao? Chẳng bạn nào đem theo tiền hết ư?

- Tội này đâu có nhiều tiền dữ vậy. – Êmê bối rối đáp, cảm thấy mình giống đồ ăn hại dễ sợ - Hơn nữa, đi học ai mang theo tiền làm gì.

- Thế... thế...

Păng Ting lấp bắp, trông nó chói với như thể vừa rơi xuống nước.

- A, có đây rồi!

Tiếng K'Tub vang lên hùng hồn, cùng lúc nó khoắc tay vào túi trước những ánh mắt bùng lên của tụi bạn. Nhưng khi K'Tub rút tay ra, cả bọn chưng hửng thấy cái nó đang nắm khư khư không phải là những đồng tiền vàng mà là cái ống Siêu cảm ứng sắc sỡ.

- Tưởng sao! – Kăply nheo mắt – Lại cầu cứu Suku chứ gì?

- Trong những lúc như thế này, Pi Năng Suku chính là vị cứu tinh đáng kính nhất, anh K'Brê à.

K'Tub hươ cái ống lồng vòng trên đầu, ba hoa một câu cho sượng miệng rồi mới chịu chồm vào cái ống gân cổ tru tréo:

- Suku... Suku ơi... Suku à...

“Bụp” một tiếng, Suku xuất hiện gần như ngay lập tức từ sau bụng khói tỏa ra từ chiếc ống. Lần này “vị cứu tinh đáng kính” không kẹt chân trong chiếc ống như bữa trước, nhưng mặt mày nhăn nhó, còn hai tay thì đang cuống quýt kéo chiếc quần đang trễ khỏi rốn.

Cả Êmê lẫn Păng Ting cùng ôm mặt ré lên:

- Cha mẹ ơi!

Suku quay bộ mặt đỏ như gấc sang K'Tub, giọng hằm hằm như sắp sửa ăn tươi nuốt sống thằng này:

- Mà chơi cái trò gì vậy hử?

- Thì tao vẫn kêu mày như mọi lần mà – K'Tub thản nhiên đáp, vất vả lắm nó mới giữ được vẻ mặt nghiêm trang mà không phá ra cười.

- Kêu cái con khỉ! – Suku vừa luống cuống cột dây thắt lưng vừa làu bàu – Kêu lúc nào không kêu, nè ngay cái lúc tao đang đi tè lại kêu. Có thằng bạn như mày chắc có ngày tao đứng tim tao chết quá!

- Suku nè. – Nguyên mỉm cười nói, rõ ràng muốn cho qua lẹ cái vụ trục trặc đầy hoạt kê kia cho rồi – Em có mang tiền theo đó không?

- Chi vậy, anh K'Brăk?

Suku ngơ ngác hỏi lại và nhanh nhẹn đảo mắt một vòng, rồi không đợi Nguyên trả lời, nó sừng sốt hỏi tiếp:

- Ủa, bộ tụi anh đang ở trong cửa hiệu của lão Seradion hả?

- Ừ, - Êmê vội vàng lên tiếng như sợ thằng oắt nghĩ vớ nghĩ vẩn – Tụi chị đang theo dõi ba

của Bolobala ở phòng kế bên...

Rồi thấy Suku vẫn giương mắt ếch lên nhìn mình, Êmê đành chép miệng thuật lại những gì xảy ra trong trường Đămri hai ngày nay, dĩ nhiên là giấu biến cái chuyện nó chôn cái hình nộm Bolobala dưới gốc cây cải hương đêm hôm trước.

Suku sờ tay vào túi, lo lắng:

- Nhưng em hông có đồng nào ở đây hết á.

- Vậy mày chạy về nhà lấy đi. – K'Tub thụi vào hông Suku, giọng nóng nảy – Lẹ lẹ lên. Nhớ nhá, 3.000 năpken đó.

Suku không đợi giục đến lần thứ hai, sốt sắng lao ra cửa:

- Chờ nhé.

- Ê, khoan đã. – K'Tub bất thần túm áo Suku và choàng tay qua vai bạn – Để tao đưa mày ra cửa.

Lão Seradion giương mắt nhìn K'Tub dìu Suku ngang mặt lão:

- Bạn mày sao thế, nhóc?

Trong khi Suku cố giữ mặt thật sâu vào vai bạn để lão Seradion không nhận ra, K'Tub đáp lời lão chủ tiệm bằng bộ mặt ra vẻ ngán ngẩm hết biết:

- Nó uống nhiều quá. Tại nó muốn chết quách cho rồi mà.

K'Tub lại buông một tiếng thở dài nảo nuốt khi hai đứa đã xiêu vẹo ra tới cửa:

- Nếu nó thất tình tới lần thứ tư như tôi thì đâu đến nỗi yếu đuối như thế. Đàng này nó mới biết yêu lần đầu. Thiệt khổ ơ là khổ!

Không biết lần thứ mấy trong vòng chưa tới một tiếng đồng hồ, thằng K'Tub làm cho lão Seradion há hốc miệng ra. Lão lắc đầu nhìn theo thằng nhóc, hoang mang hổng biết những gì nó huênh hoang từ nãy giờ có đúng là chuyện thiệt hay không.

Tụi Kăply chồm cả dậy khi K'Tub quay vô.

- Suku đi rồi hả em? – Kăply nhìn thẳng oắt.

- Rồi. – K'Tub cười khoái trá – Lúc em trở vô, lão Seradion hỏi bạn mày đâu rồi, em bảo nó đang ỏi mưa tùm lum ngoài kia, lát nó vô sau. Hì hì, lão tin như sấm. Chà, lão có vẻ nể em lắm. Tại em khoe với lão em thất tình lần này là lần thứ tư mà.

Êmê nguýt thẳng oắt:

- Mồm miệng em lúc này trơn lăm rồi đó, K'Tub. Thiệt chị chẳng biết em học cái thói hư này ở đâu.

- Nè, nè – K'Tub nhảy loi choi – chị đừng có mà ghen tỵ với trí thông minh của em nha.

Nếu em không làm thế, bữa nay đừng hồng qua mắt được lão chủ tiệm.

Chỗ bức vách, Nguyên và Păng Ting vẫn dán người vào tấm kiếng một cách kiên trì và vô vọng. Đập vào tai hai đứa là những tiếng rì rầm không ngớt nhưng suốt một lúc lâu tụi nó vẫn không sao xác định được đó là tiếng hai người trò chuyện với nhau hay chỉ là tiếng lão Boloradam đang nhiech mắng cô tình nhân nào đó vừa ruồng bỏ lão nếu quả thực lão chui vô đây chỉ để xả cơn ầm ức của mình.

Như để đỡ gánh nặng cho Nguyên và Păng Ting, ba đứa còn lại là Êmê, Kăply và K'Tub, sau một hồi nói qua nói lại mỗi miệng, lần lượt chạy tới áp tai vào vách khiến khung cảnh trong phòng lúc này trông rất giống với cái cảnh năm con ốc đang chen nhau bám một tảng đá.

Nhưng cũng như hai đứa kia, đám Êmê hầu như chẳng phân định được gì. Những tiếng nói cứ vang lên đều đều thoát ngưng rồi lại vang lên, vọng qua một lớp kiếng dày nghe nghe ùng ùng như tất cả đang được nhúng trong nước.

Chỉ có tiếng lịch kịch khi cửa phòng số 8 bật mở là tụi nó nghe rõ và biết ngay là tiếng gì. Gần như cùng lúc, cả bọn lao về phía cửa phòng, hé cửa hồi hộp dòm ra.

Đúng như lão chủ tiệm nói, cái vật tròn tròn vừa lặn ra khỏi phòng số 8 chính là thân hình bự chảng của lão Boloradam, lúc này chiếc gậy được lão kẹp dưới nách còn dư ra nguyên một khúc nên thiệt tình mà nó, trông lão giống quả dưa khổng lồ còn nguyên cả cuống kinh khủng.

Trong một thoáng, những cặp mắt của bọn Kăply gần như căng ra hết cỡ khi thêm một người nữa nổi gót lão Boloradam bước ra khỏi phòng. Và cả bọn suýt chút nữa bắn người lên khi nhận ra dáng người dong dong của Tam.

- Trời, ba của Bolobala theo dấu thằng Tam tới tận đây sao? – Kăply kinh ngạc thì thầm.
- Không phải đâu. – Nguyên cắn môi – Theo như những gì chúng ta nhìn thấy thì có vẻ hai người bí mật hẹn nhau tại chỗ này.

- Để làm gì, anh K'Brăk? – Păng Ting ngơ ngác hỏi.

Nguyên nhìn Păng Ting bằng ánh mắt tiu nghỉu của một đứa học trò không thuộc bài:

- Cái đó thì anh cũng đang rất muốn biết, Păng Ting à.

- Đuổi theo mau! – Êmê vừa nói vừa kéo tay Nguyên, nhưng rồi nó lập tức buông ra, ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm lấy mặt – Trời ơi, thằng nhóc Suku!

- Để em kêu nó. – K'Tub lật đật thọc tay vào túi- Nó không mang tiền tới, tụi mình chỉ có cách ngủ luôn trong này.

Kê cái ống Siêu cảm ứng sát miệng, K' Tub hét inh ỏi:

- Suku! Suku! Suku!

Suku hiện ra, lần này tư thế ngon lành, áo quần nghiêm chỉnh, nhưng mặt mày vẫn y chang tờ giấy bị ai vò. Nó xua làn khói lơ lửng trước mặt, quạu quọ nhìn K'Tub:

- Làm gì mày gọi giật giọng thế?

K'Tub chìa tay ra, hí hửng:

- Tiền đâu?

- Tiền cái con khỉ! – Suku dậm chân thành thích – Tao đã kịp vào nhà đâu. Vừa chuẩn bị bước lên thềm thì mày đã kêu giật ngược lại đây rồi.

- Trời!

K'Tub ré lên một tiếng vang rền không thua gì còi tàu vừa ra khỏi đường hầm, cảm thấy các khớp xương trong người như rời ra từng mảng. Nguyên, Kăply và Păng Ting cùng liếc nhau một cái thật nhanh rồi cùng vội vàng quay đi như sợ phải thứ nhận qua ánh mắt của mình rằng chuyển theo dõi này kể như đổ bể tan tành.

Êmê ngồi dưới đất, thấy Suku quay lại, hăm hở đứng lên. Nhưng nghe lời than của thằng oắt, vừa nhoi dậy nửa chừng nó đã rơi bịch trở lại xuống nền nhà, lần này nó rơi theo cái kiểu của kẻ không bao giờ thềm ngồi dậy nữa.

- Mày đi đứng sao như rùa thế hả? – K'Tub hăm hăm nhìn Suku, rít qua kẽ răng – Hồng lẽ mày không biết độn thổ cho lẹ?

- Thôi đi, K'Tub – Suku nheo nheo đôi mắt sáng – Mày biết thừa sử dụng pháp thuật kiểu tự học như tao thường hay gặp trực trặc mà. Môn gì tao cũng từng thử qua nhưng riêng món Độn thổ thì tao chưa đủ liều mạng đến mức đem ra xài. Mày cũng biết mà, môn khác sai còn sửa được, chứ môn này sai một li là tao kẹt luôn dưới đất hồng trời lên được, suốt đời chỉ có làm bạn với giun.

- Suku nói đúng đó, K'Tub. – Păng Ting bênh Suku bằng cái giọng nếu đem dùng vào việc chi buồn thì có lẽ hợp hơn – Chuyện này không thể trách Suku được, tại tại mình không ngờ ông Boloradam và Tam ra về sớm thế?

- Cái gì, chị Păng Ting? – Suku giật bắn – Bọn họ ngồi với nhau trong phòng số 8 thật à?

- Đúng là như vậy, Suku. – Nguyên rầu rĩ nói – Họ bí mật hẹn nhau ở đó và họ vừa ra khỏi phòng, trong khi chúng ta thì bị kẹt cứng ở đây.

Nguyên hoàn toàn không có ý trách móc gì Suku nhưng câu nói của nó khiến gương mặt của thằng nhóc ửng lên. Như thông lệ, mỗi khi gặp khó khăn, ánh mắt sáng như sao của

Suku thường lang thang trên trần nhà, có khi hàng buổi, nhưng lần này việc tìm ra cách giải quyết có vẻ nhanh chóng hơn nên vừa lia mắt lên một điểm vô hình nào đó, nó đã lập tức hét ầm lên:

- Có cách rồi.

Không để cái miệng nào kịp há ra, nó hấp tấp quay sang K'Tub:

- Mà cầm cái ống Siêu cảm ứng của ta chạy qua tiệm cầm đồ của lão Lomcom bên cạnh đi. Bét nhất cũng được 3.000 năpken đó.

- Hay lắm. – Nguyên buột miệng reo và lật đặt lòi hòn đá chữa thương và Êmê vẫn bắt nó luôn bỏ theo trong túi áo, chìa ra – Em cầm hòn đá rang này qua bến luôn đi, K'Tub. Thêm được đồng nào hay đồng ấy mà.

Bọn Kăply quyết định rẽ trái sau khi trở ra khỏi CỬA HIỆU THẤT TÌNH. Rẽ phải là quay trở lại trường Đămri, cả bọn thống nhất là không thể nào có chuyện lão Bolorađam và Tam đi về hướng đó được.

Lần này thì không lè mề như trước mà cả sáu đứa đều co cẳng chạy. Không đứa nào đoán ra lão Bolorađam và Tam bí mật gặp nhau trong cửa hiệu của lão Seradion để làm cái quái gì nên chúng nhất quyết phải điều tra cho bằng được, mặc dù khi đuổi kịp họ rồi tụi nó sẽ bắt đầu cuộc tra gạn như thể nào thì thiệt tình chưa đứa nào nghĩ ra.

- Có bao giờ Tam đang tìm cách lừa ông Bolorađam vào bẫy không há? – Êmê thắc mắc trong tiếng thở hổn hển.

- Dám lắm, chị Êmê à. – K'Tub nhanh nhẩu hưởng ứng – Nếu ảnh là người của trùm Bastu thì sau khi hãm hại chị Bolobala đương nhiên ảnh phải tìm cách đánh lạc hướng ba của chị rồi.

Kăply liếc K'Tub, môi mấp máy muốn nói một câu gì đó nhưng đến phút chót nó bỗng thay đổi ý định. Hành động của Tam càng lúc càng khả nghi nên dù có muốn nói tốt cho thằng này một câu, Kăply cũng cảm thấy quá khó khăn. Hơn nữa, ngay cả nó, dù không muốn nó cũng bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. Nếu không làm chuyện mờ ám, chẳng việc gì Tam phải gặp gỡ lão Bolorađam một cách lén lút như vậy. Một ý nghĩ vụt lóe lên khiến Kăply cảm thấy sống lưng lạnh toát: Hay là Tam tấn công Bolobala nhằm mục đích đánh lạc hướng Nguyên và nó, và đợi đến khi tụi nó lơ là cảnh giác rồi, Tam mới thực sự ra tay? Kăply rùng mình khi hàng loạt câu hỏi nối tiếp nhau xuất hiện lăn tăn trong óc: Phải

chẳng mối căm ghét và vợ chồng thầy Haifai dành cho Tam xuất phát từ những linh cảm không lành về thằng này? Nhưng thế thì lão Bolorađam dính gì vào đây? Lão là nạn nhân khù khờ của Tam hay là đồng bọn với nó? Và nếu thế hổng lẽ tai nạn của Bolobala chỉ là sự bày trò của họ để lừa mọi người vào bẫy?

- Họ kia rồi.

Tiếng Êmê kêu khẽ, xua tan đi những đám mây u ám trong đầu Kăply. Nó ngược mắt nhìn ra phía trước, thấy lão Bolorađam và Tam đang sóng bước bên nhau ở tít đằng xa, lúc này cả hai đang đi chậm lại và theo cái cách lão Bolorađam không ngừng vung gậy một cách nóng nảy thì dường như họ đang cãi nhau gay gắt.

- Làm thế nào bây giờ? – Ánh mắt K'Tub sốt ruột xẹt qua xẹt lại giữa tụi bạn – Hổng lẽ tụi mình xông đại lên?

- Không được đâu, K'Tub. – Nguyên rối rít xua tay – Đừng làm ầu!

- Nhưng nếu không thế thì...

- À, đây rồi.

Đang rờ rẫm bên hông, Suku bất thần cắt ngang lời K'Tub bằng một tiếng reo mừng rỡ và hí hửng rút ra từ trong túi áo một vật mềm mềm màu cánh gián mà nhìn thoáng qua, tụi Kăply hoan hỉ nhận ra ngay đó là chiếc áo tàng hình hôm nọ.

- Trời đất. K'Tub thoi vào lưng Suku một cú mạnh đến mức làm thằng này xiêu hẳn người đi – Có cái áo này sao khi nãy mà không lấy ra xài, bắt tao phải làm trò khỉ trước mặt lão Seradion hả?

- Tao quên.

Suku cười hì hì, niềm vui bất ngờ khiến nó quên mất cái xương sống xém nữa cụp ngang. Nó hươ hươ cái áo trước mặt:

- Bây giờ ai sẽ mặc đây?

Nó dúm vào tay Nguyên:

- Anh K'Brăk nha. Anh mặc vô rồi tiến sát đến bọn họ...

- Thế còn từ đầu gối anh trở xuống thì sao hả Suku? – Nguyên méo xệch miệng – Có thiệt là em muốn ông Bolorađam nện anh gãy giò không đó?

- Ờ há!

Suku tên tò buột miệng. Nó lắc mạnh đầu để cố làm cho cái hình ảnh Nguyên bị Baltalon rượt chạy trốn chết bữa trước văng ra khỏi tâm trí và gãi gãi gáy, phân trần:

- Tại em làm cái áo này theo kích thước của em chứ bộ. Nói cho chính xác thì ở đây chỉ có

em và thằng K'Tub mặc vừa thôi.

- Vậy thì em mặc đi, Suku. Păng Ting cười nói – Nếu sản phẩm có sơ suất gì thì nhà sản xuất tự mình đưa đầu chịu trận là hợp lý nhất.

Biết là Păng Ting nói đùa nhưng Suku không thể nào ép nó nhe răng ra cười được. Mặt sầm xuống, nó quạu quọ trông vội cái áo vào người và lập tức biến mất trong mắt tụi bạn.

- Suku! – Păng Ting hốt hoảng kêu – Em ở đâu rồi? Chị giỡn chơi mà, nhóc.

- Nhưng em thì không giỡn. – Tiếng Suku vắng lại từ cách đó một quãng cho biết nó đã bỏ đi rất nhanh – Mọi người ở đây chờ em quay lại nha.

Suku vừa nói vừa rảo bước, chốc chốc lại cúi đầu xuống kiểm tra xem có bộ phận nào bất chợt lòi ra tố cáo sự có mặt của nó không.

Khoảng cách giữa Suku và hai người đi trước dần dần ngắn lại và nó lo lắng nhận ra sự hồi hộp trong lòng mình tăng dần.

- Bác Bolorađam à, chuyện này con nghĩ không nên nói um ngoài đường! - Chẳng mấy chốc tiếng của Tam đã theo gió vọng tới tai Suku khá rõ mặc dù nó vẫn cách bọn họ chừng mười bước chân và dĩ nhiên nó rất khoái chí giữ nguyên cái khoảng cách an toàn đó.

Lão Bolorađam ngọ nguậy đầu nhìn quanh rồi kẹp chiếc gậy vào nách, hạ giọng:

- Chẳng có ai ở gần đây hết. Dù sao chúng ta cũng phải giải quyết cho xong chuyện này trước lúc chia tay, Tam à.

Gì vậy há? Suku tự hỏi và thận trọng vểnh tai ra phía trước, cố đừng để gây ra những tiếng sột soạt đáng ngờ.

- Nhưng con đã nói hết với bác trong cửa hiệu của lão Seradion khi nãy rồi kia mà. Thiết sự là con đã mệt mỏi lắm rồi.

- Con đã ráng được bao năm nay, - Giọng lão Bolorađam nhuốm vẻ khấn khoản – chẳng lẽ bây giờ lại vứt bỏ hết?

- Ôi, bác Bolorađam ơi, con đã nói đi nói lại với bác bao nhiêu lần rồi. – Tam xằng giọng, có vẻ nó rất muốn hét lên nhưng cố nén – Bác không thể nào hình dung được những gì con phải chịu đựng trong thời gian qua đâu. Bạn bè nghi kỵ, còn vợ chồng thầy Haifai thì thay phiên nhau hành hạ con thâm hiểm. Bây giờ mọi người đang nghi con là thủ phạm...

Như biết mình lỡ lời, Tam ngưng bật.

- Nghi cái gì hở Tam? – Lão Bolorađam nhìn Tam với vẻ dò xét.

- Ờ, không... - Tam lấp liếm – Đại khái là bất cứ chuyện gì lạ lùng gì xảy ra trong trường Đămri, họ đều cho con là thủ phạm hết.

Trong khi Suku căng óc để tìm hiểu ý nghĩa của những câu đối đáp không đầu không đuôi, đầu ong ong như xay lúc thì câu nói tiếp theo của lão Bolorađam khiến nó giật bắn người, sém chút nữa tuột ra khỏi chiếc áo tàng hình:

- Con nhỏ Bolorađam cũng thiệt quá quắt. – Giongj lão Bolorađam gầm gừ bực bội – Ta đã bảo nó hàng trăm lần chứ có phải không đâu. Là đừng có giở ba cái trò nguyên rửa thảm đó ra nữa. Ta thì cố giấu còn nó thì cứ thích chơi ngông. Hừ, quái nhân. Quái nhân thì hay ho gì chứ. Chỉ toàn đem đến tai họa.

- Bác đừng trách Bolobala. Chỉ tại mấy đứa cà chớn trong trường làm bạn ấy ngứa mắt thôi. – Tam bênh vực bạn nhưng giọng nó lại nghe rất giống tiếng thở dài.

Phải khó khăn lắm Suku mới bắt được hai chân mình đừng sụm xuống. Bí mật tày trời mà nó vừa nghe được làm ngực nó tức nghẹn đến mức nó phải ngửa mặt lên trời hả họng mấy hớp lấy hớp để không khí để khỏi bị ngạt thở. Hình như trong lúc quá kích động, nó có thốt ra một tiếng gì đó như tiếng “ợ” nhưng rất may là cả lão Bolorađam lẫn Tam không ai để ý. Trời đất, Suku điếng hồn lắm lắm, hóa ra không phải anh Tam mà chính chị Bolobal mới là quái nhân! Vậy mà xưa nay...

- Con phải cố gắng lên, Tam. – Lão Bolorađam trầm ngâm cất tiếng – Kỳ nghỉ hè tới đây, nhất định ta sẽ bảo Bolobala lên đường với con. Ta cũng cùng đi nữa. Con đừng quên ta và ba con là chỗ anh em kết nghĩa và số phận của ba con chưa phải đã hoàn toàn tuyệt vọng.

- Bác Bolorađam ơi, có đúng hẳn là sứ giả thứ hai của trùm Bastu không? – Tam cất giọng vừa rầu rầu vừa ra chiều tha thiết.

- Dứt khoát là hẳn rồi, Tam à. – Lão Bolorađam lại rút cây gậy ra khỏi nách và vung lên – Theo những thông tin mà ta thu thập được, hiện nay thung lũng Plei Mo y chang một phòng triển lãm của các điêu khắc gia. Một viện bảo tàng danh nhân. Hừm, ta chỉ mong đến một ngày cái vườn tượng đó sẽ biến mất trên cõi đời này.

Tam quay nhìn lão Bolorađam và Suku có thể trông cậy sự nôn nao cháy bỏng trên mặt nó:

- Bác nói là kỳ nghỉ hè tới đây, bác và Bolobala sẽ đi cùng con tới thung lũng Plei Mo?

- Thực ra thì ta đã quyết định như thế từ lâu rồi, con à – Lão Bolorađam đập cây gậy một nhát vào không khí, giọng quả quyết.

- Thế sao chúng ta không lên đường và năm ngoái hay năm nay?

Tam hỏi, vẫn nhìn chằm chằm lão Bolorađam và khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Tam, Suku biết ngay là nó chưa hoàn toàn tin lời lão.

- Nghe nè, con trai! – Sự ngờ vực lộ liễu của Tam khiến lão Bolorađam muốn run lên. Lão dần từng tiếng như người ta hậm hực ném ra những mảnh sành – Vì chỉ tới hè năm nay, Bolobala mới củng cố nghệ thuật nguyên rửa theo đúng bài bản, và cùng với con, hai đứa trang bị các môn cực kỳ quan trọng cho chuyến đi như Độn thổ, Tự biến hình và đặc biệt là Thần chú chiến đấu.

- Con xin lỗi bác, bác Bolorađam. – Giọng Tam vui vẻ trở lại, thậm chí còn hơn cả vui vẻ, cái mà âm sắc của nó bộc lộ là sự phấn khích – Thì ra bác đã dự liệu chu đáo mọi chuyện.

Lão Bolorađam thở phà:

- Lớp Cao cấp 2 đối với ta chỉ có mấy môn đó là đáng kể thôi. Còn Giải mộng hay Các loại thần chú bị cấm là những thứ mà ta thấy nếu không thêm quan tâm đến chúng thì đầu óc tụi con sẽ sáng suốt hơn.

Suku chợt nhận ra là nó đã đến thật gần lão Bolorađam và Tam lúc nào không hay. Có lẽ câu chuyện bí ẩn giữa hai người đã cuốn hút lấy nó đến mức nó không ý thức được hành động của mình.

Suku nín thở chậm bước lại, hai tai động lên hết cỡ để không bị bỏ sót bất cứ một thông tin đang chú ý nào.

Lão Bolorađam tiếp tục câu chuyện bằng cái giọng dịu dàng không biết lão nhặt ở đâu, cái giọng mà nếu xét cho cùng thì không hợp với ngoại hình gồ ghề của lão cho lắm nên nghe như lão đang dùng lộn cái giọng của ai:

- Bây giờ thì con đã nghĩ lại rồi chứ, con trai của ta?

Tam lúc này đã nhìn thẳng tới trước nên Suku không nhìn thấy sắc mặt của nó nhưng thấy Tam không nói gì, Suku đoán là chắc nó đang phân vân ghê lắm.

Dĩ nhiên một đứa thông minh như Suku thừa sức liên kết toàn bộ những gì đã nghe thấy này giờ để hình dung lờ mờ ra câu chuyện, vì vậy mà nó đoán là Tam sẽ đồng ý ngay với lời yêu cầu của lão Bolorađam để tìm cách cứu ba của nó thoát ra khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

Nhưng rất nhanh, Suku biết ngay là mình nhầm. Tam vẫn lặng lẽ bước, chẳng ừ hử tiếng nào, làm như không biết lão Bolorađam đang bồn chồn như đi trên than hồng. Đôi mày rậm của lão cau lại và ánh mắt của lão vẫn bám cứng lấy gương mặt xanh xao của Tam, ánh lên vẻ chờ đợi thấp thỏm.

- Sao rồi, con trai? – Một lát, không chịu nổi sự im lặng khó hiểu của Tam, lão Bolorađam ngập ngừng lên tiếng.

- Con sẽ nghĩ ngợi thêm và trả lời bác sau, bác Bolorađam.

Tam đáp và liếc lão Bolorađam bằng ánh mắt khiến lão biết là không thúc ép thẳng bẻ nữa nếu không muốn chọc cho nó nổi khùng.

- Chào bác nhé.

Tam nói thêm và vội vã rẽ qua con đường nhỏ bên tay phải.

Lão Bolorađam giơ cây gậy lên như thể bông súng chào:

- Ủ, con về. Và cố nhớ những gì ta đã nói với con hôm nay.

Suku khựng lại trước sự chia tay đột ngột. Nó loay hoay một chút ở chỗ ngã ba, do dự một thoáng trước khi quyết định đuổi theo Tam.

Đối với Tam, thoát khỏi lão Bolorađam giống như thoát được sợi dây buộc căng. Nó cúi đầu đi xăm xăm, và Suku ngạc nhiên thấy trong khi rải những bước dài gấp gáp, nó vẫn không ngớt lầm bầm theo thói quen.

Lần này, Suku phải tiến đến thật gần Tam mới hi vọng nghe được thằng này đang nhai thầm những từ gì trong miệng, cái thói quen tệ hại khiến xưa nay mọi người vẫn tin nó chính là một quái nhân bẩm sinh.

Suku nín thở, trán nó gần như chạm vào gáy Tam để cố thu vào tai những làn sóng âm thanh yếu ớt:

- Xà lách, áo quần... Độn thổ, chiến đấu... Nước ngọt ba chai... Nhớ đừng hậu đậu...

Nó đọc cái quái gì thế nhỉ? Suku sửng sốt, nhớ ra nó chưa từng biết qua thứ thần chú lạ tai này trong hàng vạn cuốn sách trong thư viện khổng lồ của ông nó.

Suku chồm tới thêm một chút để nghe cho rõ, và trong lúc quá nôn nóng nó bất cẩn để vành tai chạm phớt vào cổ áo chùng của Tam khiến thằng này giật nảy mình quay phắt lại:

- Ai?

Cùng với tiếng quát của Tam, Suku tái mặt nhón chân, lạng người qua một bên và rón rén ngồi thụp xuống tìm động binh binh trong ngực.

Tam quay người một vòng rồi lại sờ tay lên cổ áo, mặt lộ vẻ nghi ngờ. Không hiểu nghĩ sao, nó lại quay một vòng nữa, lần này chiếc cặp trên tay vung ra theo đà xoay người, quét mạnh ra bốn phía.

Suku hoảng hồn khi thấy chiếc cặp bay vù vù trên đầu, hú vía là nó đã kịp ngồi xuống.

Ánh mắt Tam vẫn quét ngang quét dọc vào khoảng không như những làn roi thô bạo, nhưng rồi cuối cùng nó cũng đành thu lại và quay lưng đi tiếp.

Bây giờ thì có cho cả núi vàng Suku cũng không dám nghĩ đến chuyện rượt theo. Nó ngồi

tại chỗ lâu thật lâu, đến khi tận mắt thấy thằng Tam đã khuất sau gò đất xa mới chống tay vào đùi, lom khom đứng dậy.

CHƯƠNG VIII: TIN NHANH N,S&D

Bọn Kăply ngồi chết gí trên những bậc thềm dọc đường Brabun, mặt đờ ra. Tin tức mà Suku vừa đem về khiến tụi nó choáng váng như vừa ỉu đầu vô gốc cây.

- Thiệt không thể tin nổi! – Lâu thật lâu, Êmê mới rên lên, giọng chưa hết bàng hoàng.

- Nhưng tại sao lại như thế nhỉ? - Păng Ting ngô nghê nói, căn cứ vào ý nghĩ mơ mồ của câu hỏi có cảm tưởng chính nó cũng không biết nó đang định nói gì.

- Có gì khó hiểu đâu, Êmê – Nguyên hít vào một hơi, cố tỏ ra là người đầu tiên trấn tĩnh – Hôm trước em bảo sở dĩ mọi người đều tin Tam là quái nhân bởi vì từ khi nó đặt chân vào trường Đămri thỉnh thoảng lại xảy ra những chuyện kỳ lạ ở những lớp nó theo học, đúng không?

- Ờ...

Êmê lơ đãng đáp, mắt vẫn nhìn vào một điểm vô hình nào đó lơ lửng trước mặt.

Nguyên khẽ liếc khuôn mặt rất chi là xa vắng của Êmê, tự tin tiếp:

- Nhưng mọi người lại quên rằng Bolobala luôn luôn học cùng lớp với Tam. Do đó, nếu bảo Bolobala là thủ phạm của những vụ chơi khăm đó thì cũng không có gì là quá xa sự thật. Theo như những gì anh tận mắt chứng kiến trong thời gian qua thì rõ ràng lúc mấy đứa cà chớn như Amara hay Steng bị nguyên cho á khẩu hay té động đầu xuống đất, Bolobala đều có mặt ở đó.

- Anh K'Brăk. – Êmê khẽ kêu – Tam bị cho là quái nhân còn vì nó hay làm bầm một cách đáng ngờ. Bolobala không có cái tật kỳ quái đó.

- Không phải đâu, chị Êmê. – Lần này chính Suku lên tiếng trả lời thay Nguyên. Nó lúc lắc món tóc xanh rêu trước trán và nặn ra một nụ cười méo mó – Những tiếng làm bầm của anh Tam không phải là câu rửa. Đó là những câu gì lạ lắm, nghe như những câu thơ.

Trước những ánh mắt hau háu chĩa vô mặt mình, Suku háo hức thuật lại những gì nó phải mạo hiểm đến suýt bị Tam tóm cổ mới nghe lỏm được.

- Đúng là không phải lời nguyên rồi. – K'Tub bô bô ngay khi Suku vừa dứt lời – Nguyên rửa gì mà lại có quần áo, xà lách tùm lum ở trong.

- Ờ, thằng Tam này kể ra cũng khó hiểu thiệt. – Nguyên tặc lưỡi nói, có vẻ như nó phải dùng đến khối lượng lớn can đảm để thừa nhận có những điều nó cũng hoàn toàn mù tịt y như mấy đứa kia.

Păng Ting nói trong mơ màng:

- Hồng lễ Bolobala mới thực sự là quái nhân?

- Tao chỉ thắc mắc một điều, K'Brăk. – Kăply thành linh vọt miệng – Hôm đối mặt với Baltalon, chính tai tao nghe thấy có ai đó buột ra lời rửa thề “Cho mày té bật ngựa ra đi!” và ngay lập tức Bolobala ngã lăn ra. Nếu Bolobala đúng là quái nhân thì tại sao nó lại lãnh đủ lời nguyền của chính mình?

Trừ Suku, những đứa còn lại đều có mặt lúc Bolobala bị ngã chổng gọng trên cỏ và đến lúc này tụi nó mới biết cú ngã đó là do tác động của lời nguyền bí mật. Bây giờ nghe Kăply nhắc lại, tất cả bộ mặt đều thừ ra.

Bọn trẻ nghĩ lâu thiệt lâu, và căn cứ vào những đôi môi mím mỗi lúc một chặt và những ngón tay không ngớt co ra duỗi vào kia có thể tin chắc rằng tụi nó có suy nghĩ đến lúc đầu óc tan chảy ra cũng chẳng lần được chút xúu manh mối nào.

Rốt cuộc đưa lên tiếng lại là đứa không có mặt trong lúc đó.

- Em hiểu rồi, anh K'Brê. – Suku đóng cửa đôi mắt sáng như sao, hớn hờ nói – Nếu em đoán không nhầm, có thể Bolobala dùng lời nguyền rửa đó để đối phó với Baltalon và bị hiệu ứng phản nguyên.

- Hiệu ứng phản nguyên là cái con khỉ gì vậy, mày? – K'Tub nhăn nhó nhìn Suku – Chị Bolobala học hành đàng hoàng chứ đâu có lôm côm như mày mà bị thần chú của chính mình đánh trúng.

- Theo tao hiểu, lời nguyền rửa thề chỉ có hiệu nghiệm với những ai có năng lượng pháp thuật tương đương hoặc thấp hơn mình. – Suku nghiêm trang giải thích, phớt lờ sự châm chọc của bạn và đã bắt đầu có vẻ giống ai đó trong đội ngũ giáo sư trường Đămri – Nếu bất cần đem ra đối phó với người có năng lượng pháp thuật cao hơn mình, lời nguyền sẽ văng ngược lại, đánh vào chính mình. Hiện tượng đó gọi là hiệu ứng phản nguyên.

Păng Ting nhíu mày:

- Hồng lễ Bolobala không biết điều đó?

- Chắc chắn là chị Bolobala biết. – Suku nhún vai – Nhưng có lẽ trước hoàn cảnh quá bức bách của ngày hôm đó, chỉ đành phải liều.

Một bầu không khí sững sờ chạy quanh những gương mặt sau câu nói của Suku. Trong một thoáng, bọn trẻ tưởng như nghe rõ những ý nghĩ trong đầu nhau.

- Tại sao lại thế nhỉ? – Êmê chớp chớp mắt, giọng xốn xang – Tại sao hai đứa nó phải giấu diếm khổ sở như vậy chứ?

- Phải giấu chứ, chị Êmê. – Suku ngọ nguậy đầu như để cho dễ thở - Sinh ra là quái nhân

đâu phải là chuyện hay ho gì.

Đang nói, Suku bật reo lên:

- Chắc, em nhớ rồi. Trời đất, chuyện đơn giản như vậy mà lâu nay em không để ý. Đúng, chị Bolobal đúng là quái nhân một trăm phần trăm rồi.

Suku ngừng một lúc như để sàng lọc lại trí nhớ:

- Năng lực nguyên rửa thầm vốn là một dị chứng di truyền theo dòng họ, cứ cách ba đời thì xuất hiện một lần. Theo cuốn Một trăm vụ án oan trong lịch sử của Đam San, một tác phẩm được in ra cách đây 150 năm và sau đó bị Hội đồng Lang Biang tịch thu gần như toàn bộ thì Bolobolo, ông cố của Bolobala cũng là một quái nhân, sau này chịu không nổi thành kiến của dư luận phải bỏ vào rừng sống. Còn quái nhân Bolo Akô, ông tổ sáu đời của Bolobala thì nghiêng hẳn về phe Hắc Ám, theo phò trùm Bajaraka Đầu Bự.

Suku chép miệng:

- Thiệt tình mà nói thì những người đảng hoàng chẳng ai muốn thú nhận mình là quái nhân hết. Ông Bolorađam giấu nhem chuyện đó là điều chẳng có gì khó hiểu.

- Bolorađam có thể gạt được mọi người nhưng dù sao thì ông cũng không thể qua mắt được thầy N'Trang Long, Suku à. – Nguyên thở ra một hơi dài – Theo như cách nói úp mở của thầy N'Trang Long hồi sáng nay với Bolorađam giữa sân trường thì hình như thầy đã biết tổng sự thật về Bolobala, chỉ có điều thầy không muốn quậy tùm lum ra thôi.

- Ờ, phải rồi. – Păng Ting vỗ tay lên trán – Hèn gì lúc thầy N'Trang Long nói câu “xưa nay tôi vẫn thán phục cái biệt tài giữ bí mật của ông”, em thấy mặt ông Bolorađam tái hẳn đi. Ra là vậy.

Kăply phúi quần đứng lên:

- Chúng ta về đi thôi. Mọi chuyện như vậy là quá rõ ràng rồi. Thầy Haifai định ninh rằng thằng Tam là quái nhân nên lúc nào cũng đòi đuổi cổ nó ra khỏi trường, trong khi đó thầy N'Trang Long không thềm nhúc nhích gì hết bởi vì thầy biết Tam không phải là quái nhân. Vô cùng đơn giản!

- Nếu Tam có là quái nhân thì chắc chắn thầy N'Trang Long cũng không đụng đến nó đâu, K'Brêt. – Nguyên xốc cặp đứng dậy và quay sang bạn, khịt mũi nói – Bằng chứng là thầy vẫn để yên cho Bolobala học hành.

Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt âu yếm:

- Anh nói đúng quá, anh K'Brăk. Em cũng cho rằng thầy hiệu trưởng không phải là người hẹp hòi. Hừm, quái nhân thì sao chứ? Chẳng qua đó là số phận. Đâu có ai chọn cửa mà

sinh, đúng không?

Bọn trẻ rào rào đứng lên và trên cái nền âm thanh xào xạc của những vật áo cọ quẹt vào nhau nổi lên tiếng làu bàu ghen tỵ của Kăply:

- Với Êmê thì lúc nào K'Brăk chẳng đúng!

Như không nghe thấy Kăply, Êmê quay nhìn từng đũa, nghiêm mặt căn dặn, cái mũi hếch của nó lúc này trông rất giống ngón tay của viên sĩ quan chỉ huy:

- Bí mật ngày hôm nay chúng ta phải tuyệt đối giữ kín đấy nhé.

- Tại sao vậy, chị Êmê? – K'Tub thắc mắc.

- Còn tại sao nữa. Nếu thầy N'Trang Long mà còn làm ngơ thì chẳng việc gì chúng ta phải hét ầm lên cho thiên hạ biết.

- Trong vụ này, em thấy tội nhất là anh Tam đó. – K'Tub chép miệng cảm khái – Đội lốt quái nhân cho mọi người sợ hãi, xa lánh thiệt là khổ tâm hết sức chứ đâu phải chuyện chơi.

- Chẳng hiểu Tam cầu cạnh cha con Bolobala chuyện gì mà phải cực khổ ghê vậy há? – Păng Ting bâng khuâng buột miệng.

- Em đã kể cho chị nghe rồi mà, chị Păng Ting – Suku nói – Hình như ba của anh Tam đang bị giam cầm ở thung lũng Plei Mo. Ảnh nhận lời đóng vai quái nhân thay cho Bolobala, đổi lại cha con Bolobala sẽ giúp giải thoát ba ảnh khỏi tay sứ giả thứ hai của trùm Bastu.

- Cỡ như ông Bolora đăm làm sao có thể đối phó với sứ giả của trùm Bastu được chứ. – Păng Ting “xì” một tiếng – Thiệt là ảo tưởng!

Suku chớp mắt:

- Có lẽ anh Tam muốn tận dụng khả năng nguyên rửa thầ của chị Bolobala trong vụ này.

- Chẳng ăn thua gì đâu, Suku. – K'Tub cố đưa ra nhận xét để chứng tỏ nó đủ thông minh để tham gia câu chuyện – Khi này mà chẳng bảo lời nguyên rửa thầ chẳng có tác dụng gì trước đối phương có năng lượng pháp thuật cao hơn mình là gì!

- Ừ, thế mới căng! – Suku gật đầu, lâu lắm nó mới đồng ý với K'Tub một lần làm thẳng này sướng mê – Đó là chưa kể hiện nay chị Bolobala đang gặp nạn. Anh Tam đã giấu nhem ông Bolora đăm chuyện này và tao thấy hình như ảnh có ý muốn hủy hợp đồng với ông.

- Sứ giả thứ hai của trùm Bastu là ai vậy, Suku? – Nguyên này giờ vờ chìm vào cõi suy tư, bỗng đột ngột hỏi, nói nhìn thẳng oắt bằng ánh mắt chờ đợi, như thể Suku đang cất

giấu bản khai lý lịch của các sứ giả Hắc Ám trong túi áo.

- Em không biết, anh K'Brăk.

Câu trả lời của Suku quả tình là nằm ngoài tiên liệu của Nguyên. Nó nhìn sững thẳng oắt, chẳng có chút cmar giác gì là đã nghe thấy câu trả lời:

- Em nói sao?

Suku vén mớ tóc lòa xòa sắp sửa chọc vào mắt, lắc đầu đáp:

- Từ xưa tới nay, các thủ lĩnh Hắc Ám không đặt ra chức vị sứ giả. Chỉ gần đây, chính xác là từ sau khi tấn công thành công lâu đài K'Rahlan, trùm Bastu mới đặt ra chức vị này, vì vậy tên tuổi và vai trò của các sứ giả Hắc Ám không hề có trong bất cứ cuốn sách nào.

Nguyên cắn môi:

- Nhưng chúng ta đã từng biết Badd, Baltalon và Buriăk.

- Vì chúng là những sát thủ hoạt động công khai và đã từng thực hiện nhiều vụ chấn động xứ Lang Biang. Nhờ vậy mà mọi người mới biết được đó là sứ giả thứ nhất, thứ ba và thứ năm. Riêng Baltalon, trước khi về đầu dưới trướng Bastu, hắn đã rất nổi tiếng.

Suku lại đưa tay vén tóc, làm như những lọn tóc mềm mại trước trán vẫn hay che khuất trí nhớ của nó:

- Dù sao thì em cũng biết được tên của hai sứ giả còn lại. Một người là Basil – anh trai của Buriăk, chỉ không biết ai là sứ giả thứ hai, ai là sứ giả thứ tư thôi.

- Vậy thì Basil là sứ giả thứ hai, cũng là kẻ giam cầm ba của Tam. – Nguyên tỉnh queo nói, giọng không có vẻ gì là đang đùa.

- Anh nói sao?

Suku há hốc miệng kinh ngạc. Những đứa khác cũng tò mò xoáy mắt vào mặt Nguyên như thể đoán xem nó bắt đầu lên cơn cà rơn từ lúc nào.

- Anh chỉ phỏng đoán thôi, Suku à. – Nguyên xòe rộng hai bàn tay ra trước mặt như muốn bảo tụi bạn hãy bình tĩnh nghe nó nói, rồi hồi hộp cất tiếng – Trong một tiết học Giải mộng trước đây, Tam từng nói với vợ thầy Haifai là nó đã nằm mơ thấy con basilic khiến bả chửi nó toi bời. Em nghĩ đi, giữa hai từ Basil và basilic có liên quan gì với nhau không?

- Basilic tức là con rắn vipe...

Đang lăm lăm, Suku bất thành linh ré lên khiến tụi bạn nó giật bắn:

- Đúng rồi! Cái nhìn của con rắn vipe có khả năng biến bất cứ ai thành đá. Như vậy là đúng rồi! Đúng rồi!

Suku vừa hét vừa nhảy tung tung khiến K'Tub phải quờ tay tóm chặt lấy nó.

Suku phấn khích đến mức ra sức giãy giụa để chồm nửa người tới trước nói bô bô, mặc kệ phần hông vẫn còn kẹt trong vòng tay của K'Tub:

- Bây giờ thì em mới hiểu tại sao ông Bolorađam bảo thung lũng Plei Mo giống như phòng triển lãm của các điêu khắc gia. Plei Mo là sào huyết của Basil và chính các nạn nhân của con basilic đã tạo nên cái vườn tượng quái gở đó. Họ đã bị con basilic biến thành đá, và ba của anh Tam chắc chắn là một trong số đó.

Êmê rùng mình:

- Như vậy vũ khí giết người của sứ giả Basil chính là con basilic?
- Chứ còn gì nữa! Có lẽ hẳn đã nuôi và huấn luyện con vật kinh tởm này từ rất lâu rồi, nếu không hẳn đã không có cái tên đó.

Kăply nói mà mặt xanh dờn, thậm chí sau khi vọt miệng nó vội ngoảnh đầu nhìn dáo dác như thể con basilic đang bò quanh quần đầu đó.

K'Tub vội buông Suku ra để chặn tay lên ngực cho trái tim khỏi vọt ra ngoài, môi mấp máy?

- So với con basilic của Basil, con Boumboum của Baltalon hóa ra dễ thương hơn nhiều.

Nguyên cố rặn ra một câu hỏi để trấn áp nỗi ám ảnh về con basilic:

- Hồng lẽ những nạn nhân của ...của... còn cứu được sao, Suku?

- Em không rõ lắm, anh K'Brăk. – Suku trầm ngâm đáp – Theo truyền thuyết thì khi con basilic chết đi, những nạn nhân của nó sẽ trở lại bình thường. Nhưng xưa nay em chưa nghe nói đã có ai giết được một con basilic. Thậm chí đến gần nó là điều không thể.

Câu chuyện về sứ giả thứ hai của trùm Bastu gần như choáng gần hết tâm trí của bọn trẻ suốt dọc đường về nhà. Cả bọn nặng nhọc lê bước dưới cái nắng chói chang, lòng trĩu nặng, thấy cảnh vật lẫn bầu trời tự dưng xám ngắt đi trong mắt.

Chỉ đến khi chia tay Suku và Păng Ting trước cổng lâu đài K'Rahlan, Kăply mới sực nhớ ra một điều đáng sợ. Đáng sợ đến mức khi nó vừa nói xong, mọi đôi chân đều như muốn sụp xuống:

- Ủa, thế con Bolobala? Nếu không phải Tam thì ai đã hãm hại nó?

Trưa hôm đó, bọn Kăply bị chửi một trận te tua. Cả bọn ngồi ngục đầu quanh bàn ăn nghe bà Êmê chì chiết:

- Tại sao giờ này tụi con mới mò về? Ta phải nói với tụi con mấy trăm lần nữa tụi con

mới chịu nhớ cho hả?

Nói một hồi, cơn giận của bà không những không hạ xuống mà còn ngược lại còn bốc lên hừng hực. Mặt sưng lên, bà tức đến mức không thở được, phải khình khịt bằng mũi:

- Con tưởng sau khi Baltalon chết đi thì con đã thực sự an toàn rồi sao, K'Brăk?

- Dạ, con không nghĩ như thế, thưa dì.

Nguyên ngược bộ mặt đầy tội lỗi lên, lí nhí đáp, hi vọng sự phục thiện của mình sẽ tưới mát phần nào ngọn hỏa diệm sơn đang cựa quậy dữ dội trong lòng bà Êmô.

Quả nhiên, giọng bà có dịu xuống chút đỉnh:

- Hồng lễ các con không hiểu là ta và cậu K'Tul rất lo cho tụi con...

Ông K'Tul ngồi đằng góc bàn quen thuộc, gần như quẩn kín mặt bằng tờ Tin nhanh N, S & D, nghe nhắc đến tên mình, chỉ khẽ “hừ” một tiếng sau tờ báo rồi tiếp tục chúi mũi vào ba thứ tin tức vớ vẩn có vẻ đang làm ông khoái chí ghê gớm.

- Mẹ ơi, tụi con hiểu mà. – Êmê cất giọng nũng nịu – Tại sáng nay ba của bạn Bolobala vô trường làm lùm xùm nên tụi con về trễ...

- Là chuyện gì? – Bà Êmô nheo mắt nhìn con gái qua làn khói không ngừng bốc lên từ tô canh trước mặt.

- À, cũng chẳng có gì quan trọng. – Êmê ngập ngừng khẽ liếc Nguyên một cái như hội ý rồi nói tiếp – Bạn ấy đi công tác cho nhà trường mà gia đình không biết. Cho nên ông Bolorađam mới tìm.

- Các con cứ về trễ như thế này mãi, có ngày ta cũng xộc vô trường làm ầm ĩ lên đấy.

Bà Êmê vớ ngay lấy cơ hội để hù dọa bọn trẻ mà và sung sướng với sự nhanh nhạy này của mình, hoàn toàn không biết tụi nhóc đang sung sướng hơn gấp mười lần khi thấy bà chỉ lo trút giận mà không vắn vẹo gì về chuyện công tác công tiếc cực kỳ phi lý của con nhỏ Bolobala.

Nhưng ngay lúc đó, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan không hề biết đó là buổi trưa bình yên cuối cùng của mình.

Trưa hôm sau, vừa ngồi xuống ghế, tụi nó đã cảm nhận thấy bầu không khí khác lạ đang phủ quanh bàn ăn.

Bà Êmô không nói cười như thường lệ, cũng không nhìn bọn trẻ, cứ lặng lẽ xê dịch các thứ bát đĩa trên bàn một cách không cần thiết, công việc lẽ ra là của thằng Đam Pao và con nhỏ Choleng. Như thế hòa vào vẻ bất thường của bà Êmô, ông K'Tul cũng không buồn làm cái chuyện mà ông đặc biệt ưa thích là nấp kín sau tờ báo, chỉ thò đầu ra chừng nào ông

sự nhớ không chỉ có mình ông trên bàn ăn. Bữa nay, bọn trẻ thấy ông ngồi chống tay lên cằm, xấp báo nằm bên cùi chỏ, chiếc khăn rằn lệch một bên vai và bộ ria con kiến trên môi ông không ngừng nhúc nhích như thể ông đang nhai một thứ gì đó dai nhách.

Ông K'Tul và bà Êmô cứ lăm lì cả buổi như vậy, thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhau và khi bắt gặp những cử chỉ lạ lùng đó, thật sự là bọn Kăply chẳng còn bụng dạ đâu mà nghĩ đến các món ăn hấp dẫn trước mặt.

Bắt chước hai người lớn, bọn chúng cũng chĩa những ánh mắt dò hỏi vào mặt nhau, trong một tâm trạng phập phồng chờ đợi mặc dù tụi nó cũng không rõ là chờ đợi điều gì.

- Ăn đi!

Mãi một lúc, như nhận ra bữa ăn không thể không bắt đầu, ông K'Tul thốt một câu cộc lốc, rồi không nhìn ai, ông cầm chiếc muỗng cán dài lên, vể nặng nề cứ như thể ông đang nhấc một cái rìu. Nhưng đến lúc sắp thọc chiếc muỗng vào tô canh thì ông bất thần đặt nó xuống bàn kêu đánh "cộc" một tiếng bọn Kăply giật nảy người tưởng ai vừa ném đá vào giữa bàn ăn.

K'Tul hí hửng chuẩn bị thọc nĩa vào đĩa mì xào bỗng rụt phắt tay lại, ngơ ngác ngó quanh.

- Hừm. Thật ra thì tụi con đã giấu ta và dì Êmô những chuyện gì? – Ông K'Tul xoáy mắt vào bọn trẻ, gằn giọng hỏi, gương mặt ồm và dài đột ngột đanh lại.

Trong khi những đứa khác đực mặt ra, cố hiểu thấu câu hỏi của ông K'Tul thì K'Tub đã láu táu hỏi lại:

- Ba nói gì vậy, ba?

- Tụi con đừng vờ vịt. – Mặt ông K'Tul vẫn sa sầm – Chuyện gì đã xảy ra trong trường Đămri mấy ngày nay?

- Có gì đâu, cậu K'Tul. – Êmê ngược chiếc mũi hếch trông rất chi là ngây thơ - Hồng có chuyện gì hết á.

- Êmê! – Bà Êmô nạt – Con không được nói dối. Con nhỏ Bolobala đã biến đi đâu hai ngày nay ngay trước mũi các giáo sư?

- Bolobala biến đi đâu á? – Êmê mở to mắt.

Bà Êmô có vẻ muốn nổi điên trước câu hỏi mà bà cho là cực kỳ thừa thãi của cô con gái:

- Êmê, bây giờ là lúc ta hỏi con chứ không phải con hỏi ta. Bolobala đã đi đâu, con nói thật đi! Chuyện tồi tệ gì đang xảy ra?

- Hôm qua Êmê đã nói rồi mà, dì. – Thấy không khí càng lúc càng căng thẳng, Nguyên

nuốt nước bọt, áp úng lên tiếng đáp thay Êmê – Bolobala đang đi công tác cho nhà trường ...

- Láo toét! – Ông K'Tul gầm lên từ đằng sau tô canh ở đầu bàn, mạnh đến mức thổi bay luôn mấy cọng rau của đĩa xà lách kế bên – Đúng là giọng điệu dối trá của bọn Lang Biang.

Bọn Kăply ngó ra, hồng biết ông K'Tul mắc chứng gì mà lôi cả xứ Lang Biang ra xài xế và khi nói như vậy trông ông rất giận dữ.

- À, ta muốn nói đến ban biên tập tờ Lang Biang hằng ngày.

Như đọc được vẻ ngờ ngác trên mặt bọn trẻ, ông K'Tul cầm tờ báo trong xấp báo cạnh cùi chỏ vung lên.

- Trong này nè. – Ông lườm tờ báo trên tay với vẻ khinh khỉnh – Tay phóng viên Y Riêng chết tiết nào đó cũng nói y như vậy. Là bà con yên tâm, hồng có chuyện gì hết.

- Bộ họ nói vậy không đúng hả ba? – K'Tub ngửa ngáy vọt miệng.

- Làm sao mà đúng được chứ! – Ông K'Tul dẫn mạnh tờ Lang Biang hằng ngày xuống bàn như muốn cho nó tan thành cám quách cho rồi – Toàn là lếu láo. Hừm, ta còn lạ gì tay tổng biên tập Kan Blao. Trước đây ta tưởng Kan Blao là tay khá nên quanh năm chỉ chúi mũi vào tờ báo nhanh nhót của hắn, hồng thèm đọc tờ nào khác.

- Nhưng bố K'Tul ơi, Kăply hắng giọng, cố làm cho ông K'Tul và bà Êmê tin là Bolobala không gặp chuyện gì bất trắc hết, mặc dù chính nó cũng không hiểu tại sao nó lại muốn nói như vậy – chính thầy N'Trang Long đã...

- N'Trang Long không phải là người có thể tin cậy được. – Ông K'Tul chẹn ngang họng Kăply bằng giọng nóng nảy – Trong vụ này ta tin là lão đang ra sức bưng bít chuyện gì đó.

Thấy bọn trẻ có vẻ bất bình trước việc thầy hiệu trưởng đáng kính của tụi nó bị mang ra vùi dập, ông K'Tul nhặt một tờ báo khác dưới cùi chỏ, ném vù ra phía trước:

- Tụi con đọc đi!

Tờ báo bay từ đầu bàn bên này qua đầu bàn bên kia im ru như thể một miếng sành và đáp ngay chóc xuống khoảng trống giữa Nguyên và Êmê, không vang lên một tiếng suột soạt nhỏ.

Kăply và K'Tub lập tức châu đầu lại. Và chỉ cần nhìn thoáng qua màu sắc lờ lợt của trang bìa, trừ Nguyên và Kăply, hai đứa còn lại biết ngay đó là tờ Tin nhanh N, S & D. Ngay dưới măng-sét tờ báo, một cái tin ba cột chạy hàng tít to đùng và đỏ lòm như máu:

MỘT HỌC SINH TRƯỜNG ĐĂM RI

MẤT TÍCH

Theo tin phóng viên bản báo vừa nhận được ngày hôm qua Bolobala, một nữ học sinh lớp Cao cấp 2 trường Đămri đã mất tích không rõ nguyên nhân. Trước đó một ngày, cô vẫn đi học bình thường nhưng tối hôm đó đã không về nhà như thường lệ. Sáng hôm qua, ông Boloradam đã vào tận trường để chất vấn về trường hợp của con mình và được pháp sư N'Trang Long, hiệu trưởng trường Đămri giải thích Bolobala đang được cử đi công cán cho nhà trường. Điều đáng ngạc nhiên là không một giáo viên nào trong trường biết được Bolobala đang thực hiện công tác gì, và chuyện một học sinh buộc phải nghỉ học để làm nhiệm vụ của ban giám hiệu là một sự vi phạm nghiêm trọng qui chế giáo dục. Nhưng theo chúng tôi, vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng hơn nếu những lời giải thích của ông N'Trang Long được chứng minh là không thỏa đáng. Đã có nhiều dấu hiệu cho thấy trường Đămri đang rơi vào tình trạng lộn xộn và ông N'Trang Long có vẻ không đủ khả năng để kiểm soát được tình hình. Phóng viên bản báo sẽ tiếp tục theo dõi và thông tin tới quý bạn đọc những phát hiện mới, chắc chắn là đầy bất ngờ.

Bọn Kăply dựng tóc gáy khi đọc xong mẫu tin. Tờ Tin nhanh N, S & D cố ra vẻ tường thuật bằng giọng khách quan nhưng tụi nó vẫn nhận ra rành rành ác ý của tờ báo này đối với thầy N'Trang Long ẩn sau những câu chữ. Nhưng điều khiến tụi nó phát hoảng là không biết bằng cách nào mà tờ báo này nắm tin rất chính xác, cứ như thể tòa soạn báo đặt ngay trong trường.

Nhưng chiến dịch làm ồn ào quanh vụ Bolobala của tờ Tin nhanh N, S & D chưa dừng lại ở đó. Ngay bên cạnh mẫu tin giật gân là mục Phỏng vấn nhanh chạy gần như suốt chiều dài trang nhất dành cho thầy trò trường Đămri mà đa số những câu trả lời toàn bất lợi cho thầy N'Trang Long:

Giáo sư Đi Pri: Xin lỗi, tôi không rõ lắm về nhiệm vụ hiện nay của Bolobala.

Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không được thông báo. Trong cuộc họp hội đồng giáo viên mới nhất, tôi không nghe ngài hiệu trưởng nói gì về chuyện này.

Giáo sư Hailixiro: Xin lỗi, tôi không thể nói gì trong lúc này khi chưa thực sự hiểu rõ mọi chuyện. Tuy nhiên tôi sẽ đóng góp hết sức mình để củng cố sự lãnh mạnh, thân thiện và tin cậy của môi trường sư phạm.

Giáo sư Haifai: Xin lỗi, tôi không thể nhận xét gì trong lúc này.

Học sinh Hailibato: Sáng hôm qua, tôi còn thấy bạn Bolobala học tiết các loại thần chú

bị cấm. Sáng hôm nay tôi không thấy bạn ấy đâu.

Học sinh Lung: Tôi nghĩ bạn ấy đang làm chuyện gì đó rất quan trọng. Thầy hiệu trưởng đã nói như vậy.

Học sinh Amara: Suốt nhiều năm nay tôi không nhớ bạn Bolobala có nghỉ học bữa nào chưa. Hình như đây là lần đầu tiên. Tôi rất lấy làm lạ.

Học sinh Tam: Tôi xin phép được không bình luận về chuyện không thuộc phạm vi của tôi.

Học sinh Y Đê: Ý kiến của bạn Amara cũng đúng là ý kiến của tôi.

Đối với ông K'Tul, có vẻ cuộc đời không có khoảnh khắc nào đáng sống hơn là lúc khoái trá ngẩng bộ mặt thần ra của bọn Kăply sau khi đọc xong loạt bài gây chấn động tờ Tin nhanh N, S & D.

- Thế nào, các con? – Ông hất hàm, mặt rạn ra từng phân vuông – Các con sẽ không bảo là ta nói oan cho thầy hiệu trưởng của các con chứ hả?

- Cậu K'Tul ơi. – Êmê kêu lên đầy bức xúc – Dẫu sao thì cũng chẳng có gì rõ ràng trong những tờ báo này hết. Tất cả chỉ là suy đoán thôi mà.

- Rồi con sẽ thấy, Êmê à. – Đôi mắt ông K'Tul lấp lánh một cách đáng ngại – Ta tin tờ Tin nhanh N, S & D.

- Thế nào, các con? – Ông hất hàm, mặt rạn ra từng phân vuông – Các con sẽ không bảo là ta nói oan cho thầy hiệu trưởng của các con chứ hả?

- Cậu K'Tul ơi. – Êmê kêu lên đầy bức xúc. – Dẫu sao thì cũng chẳng có gì rõ ràng trong những bài báo này hết. Tất cả chỉ là suy đoán mà thôi.

- Rồi con sẽ thấy, Êmê à. – Đôi mắt ông K'Tul lấp lánh một cách đáng ngại – Ta tin tờ Tin nhanh N, S & D sẽ xóa nhòa khoảng cách giữa suy đoán và sự thật trong một ngày gần nhất. Ta cũng không ngờ Ama Đlie là một tay làm báo rất bộp. Dĩ nhiên hiện này chưa có thể kết luận gì nhưng vụ Bolobala phải nói là một vụ mờ ám chưa từng thấy.

- Nhưng cậu K'Tul ơi...

Êmê lại cất tiếng nhưng lần này bà Êmô đã không để cho nó nói hết câu:

- Im đi, Êmê.

Bà trừng mắt nhìn Êmê, và chiếc mũi hếch của bà trông còn nguy hiểm gấp mấy lần so với chiếc mũi hếch của cô con gái, y như đại liên so với súng lục:

- Dù Bolobala biến mất theo cách nào đi nữa thì khi xảy ra một chuyện động trời như

vậy tụi con phải báo lại cho ta và cậu K'Tul biết. Và trong khi chờ đợi cho mọi chuyện trở nên minh bạch, ta nhắc lại một lần nữa, tụi con không được phép tùy tiện la cà như hôm qua, nhớ chưa?

Bà hỏi Êmê nhưng ánh mắt nghiêm nghị lại quét dọc bàn khiến Nguyên, Kăply và K'Tub nghe mặt mình nóng ran và tất cả đồng loạt cúi gục đầu lí nhí:

- Dạ nhớ.

CHƯƠNG IX: ĐỘT NHẬP

Sự có mặt rất sớm của Păng Ting và Suku tại lâu đài K'Rahlan ngay sau giờ ăn trưa khiến bọn Kăply có cảm giác hôm nay là một ngày đặc biệt.

Êmê đưa mắt nhìn hai đứa bạn, nhăn nhó hỏi:

- Đọc tờ Tin nhanh N, S & D số ra hôm nay chưa?

- Rồi. – Păng Ting vừa đáp vừa sờ tay lên mái tóc bữa nay chẳng biết nó uốn theo cái kiểu gì mà đâm tua tủa lên trời như lông nhím – Có lẽ giờ này cả xứ Lang Biang đều đã có tờ báo này trong tay. Đọc đường đến đây, em còn thấy tội nhóc ra bán ỉ xèo.

- Hồng biết tổng biên tập Ama Đlie là tay nào? – Êmê cau kinh – Xem ra hẳn chỉ muốn thầy N'Trang Long biến mất khỏi trường Đămri.

- Ama Đlie là một trong ba sinh viên xuất sắc nhất khoa báo chí trường Đămri cách đây 50 năm, cùng khóa với Y Nail, Cục trưởng Cục báo chí Lang Biang, và Kan Blao, tổng biên tập hiện nay của tờ Lang Biang hằng ngày – Suku ung dung đáp, có vẻ nó biết rõ tổng biên tập tờ Tin Nhanh N, S & D như lòng bàn tay – Và Ama Đlie cũng là sinh viên duy nhất của lớp Hướng nghiệp bị đuổi ra khỏi trường ngay trước kỳ thi tốt nghiệp.

- Ủa sao vậy? – Cả đồng cái miệng cùng hỏi.

- Khi làm chủ bút tờ báo lớp của khoa báo chí, không hiểu khùng khùng thế nào hẳn cao hứng viết bài ca ngợi tác phẩm của Macketa, xem tay này như là nhà lý luận xuất sắc nhất thời đại....

K'Tub thở dài:

- Như vậy bị đuổi là phải rồi. Ủa, nhưng hồi đó hiệu trưởng trường Đămri đâu phải là thầy N'Trang Long.

- Hiệu trưởng lúc đó là người khác.

- Vậy sao Ama Đlie lại ác cảm với thầy N'Trang Long dữ vậy?

Păng Ting vừa hỏi vừa nghiêng đầu về phía Suku khiến thằng này phải né người để tránh cái mũi nhọn lỏm chồm trên đầu nhỏ bạn. Nó thần nhiên đáp, trong khi vẫn thận trọng liếc chùng mái tóc của Păng Ting:

- Chẳng qua do hẳn không được thầy N'Trang Long nhận làm giáo sư thỉnh giảng môn báo chí thôi. Hẳn đã nộp đơn năm lần bảy lượt, thập chí có cả giấy giới thiệu của Cục trưởng Y Nali nhưng thầy N'Trang Long vẫn gạt thẳng tay. Thực ra, thầy không ghét gì Ama Đlie nhưng thầy không muốn đưa lên bục giảng một giáo sư từng sùng bái Macketa.

Nhưng đau nhất với Ama Đlie là sau khi từ chối hẳn, thầy đã mời Kan Blao là người mà hẳn căm ghét ngay từ thời còn đi học...

- Hồng lẽ những chuyện này em cũng đọc được trong thư viện của ông em sao, Suku.

- À, à, không... - Nó đột nhiên ú ớ.

Kăply cười híc híc:

- Lại nghe trộm ông em và bà của Păng Ting trò chuyện chứ gì?

Mặt Suku trông như vừa vớt ra từ nồi nước sôi:

- Em có cố ý nghe trộm đâu. Chẳng qua....

Nguyên ngạc nhiên:

- Tiên ông Pi Năng Súp và Đại phù thủy Păng Sur xa lánh thị phi, không ngờ cũng khoái bàn chuyện thời sự....

- Cũng giống như mấy tay phù thủy già về hưu thôi – K'Tub “xì” một tiếng, không bỏ lỡ cơ hội để công kích Tam tiên - Rảnh quá không bàn chuyện thiên hạ thì biết làm gì cho hết ngày.

- Suku nè. - Nguyên lật đật lái câu chuyện tránh xa cái ngòi nổ K'Tub vừa châm - Nói gì thì nói, anh phải công nhận Ama Đlie là tay cừ. Tin tức của hẳn rất nhạy và nói cho công bằng thì hẳn cũng đâu có hoàn toàn bịa chuyện, đúng không?

- Hẳn không bịa – Êmê hừ mũi – Nhưng cách đưa tin của hẳn rõ ràng là có ý đồ rất xấu. Hẳn dựa vào đâu mà kết luận thầy N'Trang Long không kiểm soát được tình hình cơ chứ? Hồng lẽ anh không thấy hẳn muốn đầu độc dư luận sao, anh K'Brăk?

Nhận định của Êmê được chứng minh ngay sáng hôm sau.

Trên đường đến trường, bọn Kăply nhận ra một bầu không khí khác thường bao trùm đại lộ Brabun. Các cửa hiệu dọc phố vắng khách hẳn đi. Chỉ có tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet là hốt bạc. Từng nhóm, từng nhóm người lũ lượt kéo nhau vào quán, nách người nào cũng kẹp tờ Tin nhanh N, S & D số ra ngày hôm qua (sau ngày Nguyên và Kăply mới biết ở xứ Lang Biang báo chí phát hành vào buổi trưa – thời khắc được xem là tốt nhất trong ngày) và qua cánh cửa liên tục mở ra đóng khề khà bên cốc bia, vừa bàn tán về vụ Bolobala vừa phun khói thuốc lá mù mịt.

Ở trường, tình cảnh cũng không khá hơn. Ở tất cả các lớp đều có học sinh bị ba mẹ bắt ở nhà, chuyện chưa từng xảy ra với trường Đămri kể từ ngày thành lập. Các thầy cô đeo bộ mặt nghiêm nghị đi đi lại lại trước hành lang thay vì ngồi lý trong văn phòng chờ tiếng chuông vào lớp như xưa nay. Sự hiện diện đông đủ một cách bất thường của đội ngũ giáo

viên không những không trấn an được học trò, ngược lại càng khiến tụi nó thêm hoang mang, lo lắng.

Nếu có một người duy nhất không hề cảm thấy chút xiu căng thẳng nào trong lúc này thì đó là thằng Steng. Ngược lại, mặt nó cứ phồng lên vì sung sướng và nó ngược cái bộ mặt hơn hớn đó vào Nguyên và Kăply khi nó kịp chặn hai đứa này ngay giữa sân trường:

- Chào buổi sáng tốt lành.

- Chỉ có một mình mày cảm thấy tốt lành thôi, Steng.

Kăply quạu quọ nói, cố đi vòng qua thằng này để vô lớp. Nhưng Steng đã lạng người cản nó lại, cười nhăn nhở:

-Chúc mừng tao đi chứ. Bộ mày không hiểu nếu như những gì tờ Tin nhanh N, S & D phỏng đoán thì phen này tao giàu to rồi sao ?

Bộ dạng của Steng có vẻ như trường Đămri sắp sửa chết sạch không còn một mống.

Kăply đang phân vân không biết có nên đâm vào mặt Steng hay không thì Kan Tô và Mua đã chạy tới.

- Cút đi , đồ rắn độc !

- K'Brê !

Trong khi Kan Tô quát vào mặt Steng thì Mua đã kịp kêu lên vui mừng và xán lại bên Kăply.

Kăply nhìn hai cái bím tóc của Mua, thấy lòng dịu xuống. Nó nói với vẻ biết lỗi:

-Mấy hôm nay tôi bận quá bên chưa mời Mua đi công viên Các Thú Kẹo được.

-Ồ không, K'Brê. Tôi đã quên mất chuyện đó rồi.

Mua nhanh nhẩu đáp, nghĩ rằng nếu nói như vậy nó sẽ chùi sạch sự áy náy khỏi bộ mặt của Kăply. Hồng ngờ nói xong, nó giật mình thấy mặt Kăply chảy dài hơn và nghe thằng này đáp trả một cách giận dữ:

-Thế à? Nhưng tôi thì tôi không bao giờ quên, Mua à.

-Thực ra thì không phải là tôi quên .-Mua bối rối phân bua – Nhưng trong trường xảy ra đủ thứ chuyện khiến đầu óc tôi rối bời . Thiệt tình thì hôm rày rất lo cho bạn và K'Brăk.

Mua nói tiếp bằng giọng nặng nề, không ngừng nhìn sâu vào mắt Kăply khiến thằng này có vẻ như hoàn toàn hóa đá dưới cái nhìn của nó:

-Tôi cứ băn khoăn không hiểu những chuyện đang ầm ĩ trong trường có liên quan gì đến cái chết của Baltalon hay không.

-Tôi cũng không rõ lắm.

Kăply nói dối và quay đầu đi chỗ khác để che giấu màu đỏ đang lan ra trên mặt. Nó không thể không nhận thấy sự quan tâm của Mua khiến lòng nó vô cùng bồi hồi cảm động. Nhưng mặt khác, nó lại không quyết định được có nên tiết lộ với Mua tất cả những gì nó biết quanh vụ Bolobala hay không. Hôm Nguyên và nó đụng độ Baltalon, chính Mua đã dẫn Tam, Bolobala và Kan Tô đi tìm tụi nó và sẵn sàng kề vai sát cánh trong hiểm nghèo. Chỉ riêng chuyện đó thôi, Mua xứng đáng để nó chia sẻ những bí mật. Nhưng có lúc nó lại ngạc nhiên nhận ra nó không muốn mua tham dự vào những kế hoạch nguy hiểm của tụi nó. Một cách không ý thức, nó muốn Mua mãi mãi bình an, mãi mãi vô tư với nụ cười răng sún trên môi để nó có dịp nuôi dưỡng những giấc mơ...

Đang chìm lìm dưới đáy hồ suy tư, Kăply bỗng bừng tỉnh khi Kan Tô kêu lên:

-Nhìn kia!

Kăply ngoảnh nhìn theo tay chỉ của Kan Tô, thấy từ cổng đang xăm xăm đi vào hai người đàn ông một cao một thấp, cùng mặc thứ áo khoác màu ô-liu rất nhiều túi, trước ngực áo thêu huy hiệu hình tia chớp. Họ nhìn dáo dác, chân vẫn đi rất nhanh.

-Ai vậy, Kan Tô? – Kăply hỏi, mắt vẫn không rời hai người lạ mặt.

-Pôlôna và Chor, hai phóng viên của tờ Tin nhanh N, S & D. – Mua nhún vai-Sáng hôm qua họ có đảo vô trường một vòng.

-Chắc hôm qua họ lại tiếp tục sục sạo và tương thêm một bài phỏng vấn để bán báo chứ gì!-Kăply lăm bằm, giọng ác cảm không giấu giếm –Hừm, đúng là...

Tiếng chuông vô lớp vang lên đúng một tích tắc trước khi Kăply sắp sửa phun ra một câu chửi bậy trước mặt Mua.

Đang ở trong tâm trạng cực kỳ không thoải mái, sáng đó Kăply không tài nào thực hành trót lọt được câu Thần chú chiến đấu số 13 có cái tên thơ mộng là Khăn quàng cổ, bắt chắp cái truyện thầy Haifai đã dạy lần này là lần thứ hai.

Mặc dù thằng Lung chỉ dùng cây thước gỗ làm vũ khí, cổ Kăply vẫn bị mấy cú đâm đau nhói và thầy Haifai được dịp phô trương tài chửi mắng và biểu diễn nghệ thuật phun nước bọt văng xa hơn năm mét.

Kăply cũng để ý thấy là sau khi bước ra ngoài cửa trả lời mấy câu hỏi nhăng nhít của hai tay phóng viên Pôlôna và Chor, thầy Haifai quay vào với bộ mặt cáu kỉnh gấp mười lần lúc đi ra và dĩ nhiên khi thằng Y Đê hoảng hốt đến nỗi gần như mất trí khi phải chống đỡ tự tấn công không lấy gì làm nguy hiểm của Hailibato và để cho ngòi viết của thằng này cào xước một đường đỏ rằn trên cổ, thầy lại có cơ hội phá kỷ lục phun nước bọt bằng những

cú phun xa ít nhất là bảy mét.

Bữa đó, cho đến lúc ra về, thầy Haifai không hề kêu thằng Tam lên bàn nhưng không vì vậy mà sự căm ghét trên mặt thầy giảm đi mỗi khi thầy quét tia nhìn về phía nó. Còn Tam thì suốt buổi học cố nhét người sâu trong ghế, đồng thời dựng đứng cuốn sách thần chú lên trước mặt và chăm chú đọc, thiệt ra là nhằm nấp đằng sau lô cốt để né tia nhìn nguy hiểm của thầy Haifai, vừa để tránh ánh mắt dò xét của Nguyên và Kăply chốc chốc lại rà xéo lên mặt nó từ bên cạnh.

Kăply ngồi nhìn Tam, bụng nghĩ lan man: Nếu Tam không phải là thủ phạm (từ khi phát hiện Tam không phải là một quái nhân, nó đã bắt đầu tin thằng này chẳng liên quan gì đến mối hiểm họa mà thầy N'Trang Long lẫn thầy Hailixiro cảnh báo), vậy ai là người đã hãm hại Bolobala?

Kăply liếc trộm thầy Haifai, lo âu và ngờ vực: Hồng lẽ là ổng? Nó nhớ là mỗi khi nó thốt ra sự nghi ngờ này, lần nào thầy N'Trang Long cũng bênh thầy Haifai chăm chặt và chửi nó tung bừng. Nhưng cũng đâu có gì làm chắc là thầy N'Trang Long không bị thầy Haifai che mắt. Và giả như thầy Haifai đúng là tay chân của trùm Bastu thì sự tin tưởng mà thầy N'Trang Long đang dành cho vợ chồng ổng hiện nay phải nói là cực kỳ tai hại.

Kăply lẩn thần nghĩ, càng nghĩ càng run và đến khi sự nhớ cái ngày Bolobala bị nạn chính là cái ngày do thầy Haifai chỉ định thì ruột gan nó gần như hoàn toàn bị đảo lộn.

* *

-Ổng chỉ định thì sao chứ? - Nguyên hừ giọng, vung vẩy cái cặp thay cho cái phẩy tay, lúc này cả bọn vừa qua khỏi tiệm Cái Cốc Vàng đầy nghẹt người chỗ ngã tư và Kăply đã thấp thỏm thổ lộ cho tụi bạn nghe nỗi lo lắng của mình - Ổng chỉ phạt thằng Tam thôi. Làm sao mà ổng biết được ngày hôm đó Bolobala sẽ ở lại giúp thằng này làm vệ sinh lớp học?

-Có thể ổng không biết trước. - Kăply khịt khịt mũi - Nhưng khi Bolobala xuất hiện, ổng liền nảy ra ý định hãm hại con nhỏ.

-Vì lý do gì mà thầy Haifai hãm hại Bolobala chứ, anh K'Brê? - Êmê không bỏ lỡ cơ hội đứng về phía Nguyên - Tụi anh nói xưa nay ổng chỉ ghét Tam thôi mà.

-Chị Êmê, em thấy anh K'Brê không nói vu vơ đâu. - Păng Ting tặc lưỡi - Trước đây thầy Haifai ghét tam vì nghĩ nó là quái nhân. Bây giờ có thể ổng đã biết Bolobala mới chính là đứa xưa nay vẫn chọc phá ổng.

-Không đúng. –Nguyên nhún vai –Cho đến sáng nay, anh thấy thầy Haifai chẳng có vẻ gì đã bớt ác cảm với thằng Tam hết. Ông nhìn nó như thể nẩy nhai xương nó được thì ông nhai ngay lập tức liền.

Kăply lại bật ra một tiếng khịt mũi không cần thiết, những lần này nó không nói gì.

Trong lúc đó, ánh mắt K'Tub không ngừng đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, không biết nên ngã theo phe nào. Đầu óc nó lúc này như mớ bòng bong, và nó nhận ra mình đang bị mắc kẹt giữa những ý nghĩ rối rắm đến mức không làm sao thoát ra được để có thể bày tỏ được điều gì sáng sủa.

Cho đến bữa ăn trưa thì có vẻ như tờ Tin nhanh N,S &D của Ama Đilê đã phân tích mọi chuyện giùm K'Tub. Ông K'Tub lại lăm lè ném tờ báo từ đầu này sang đầu kia, kèm theo câu nói cụt lủn:

-Đọc đi!

Vẫn ở trang nhất, một dòng tí màu đỏ nằm vắt ngang gần hết trang báo:

TIẾT LỘ MỚI NHẤT

CỦA GIÁO SƯ HALIXIRO

Cho đến sáng nay, vẫn chưa có gì sáng tỏ hơn quanh vụ biến mất của nữ sinh Bolobala. Hiệu trưởng N'Trang Long vẫn không đưa ra được bằng chứng gì mới cho thấy Bolobala đang đi công tác cho nhà trường. Trong khi nhiều học sinh sợ hãi không dám đến trường thì tinh thần của các giáo viên theo ghi nhận của chúng tôi là khá hoang mang. Giáo sư Di Pri của luosp Trung cấp 2 và cô Cafeli Chil của lớp Sơ cấp 2 đã có những phản ứng khá gay gắt về cách giải thích mập mờ của vị hiệu trưởng. Nhưng đáng chú ý nhất là phát biểu của giáo sư Hailixiro lớp Cao cấp 1, nhân vật được xem là biểu tượng cho sự vui vẻ, thân thiện và hòa nhã của trường Đămri.

Ngược lại với những lời lẽ mơ hồ của hiệu trưởng N'Trang Long vốn được Kan Blao, tổng biên tập tờ Lang Biang hằng ngày, phụ họa theo một cách ngu ngốc, giáo sư Hailixiro thẳng thắn cho rằng trên thực tế có một âm mưu to lớn đang tiềm ẩn ngay trong trường Đămri, điều mà pháp sư N'Trang Long đang tìm mọi cách che giấu hòng bưng bít dư luận, dối dạt cấp trên, tất cả rất có thể chỉ vì mục đích bảo vệ chiếc ghế hiệu trưởng của mình.

Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần.

Tiếp theo phần tin ký tên Pôlôna là bài phỏng vấn nhanh của Chor. Như để minh học cho những nhận xét của Pôlôna, tinh thần mà bài phỏng vấn toát lên là sự hoang mang và bất bình:

**Giáo sư Đi Pri: tôi vẫn chưa biết thêm thông tin nào về nữ sinh Bolobala, ngoài sự tái xác nhận của ngài N'Trang Long về việc cô ta đi công tác. Thằng thẩn mà nói, tôi không có cảm giác tin cậy lắm.*

**Giáo sư Cafeli Chil: Tôi không chắc là việc Bolobala đi công tác cho nhà trường có phải là chuyện quan trọng đến mức chúng tôi không được biết hay không. Dù sao thì Bolobala cũng không phải là học sinh lớp tôi.*

**Giáo sư Kemli Trinh: Tôi không biết gì hết về vụ này và xin không có ý kiến.*

**Giáo sư Haifai: Đi chỗ khác cho tôi dạy. Tôi không trả lời phỏng vấn phỏng việc gì hết.*

**Giáo sư Halixiro: Tôi rất buồn khi thấy có khá nhiều học sinh vắng mặt trong ngày hôm nay. Hình như đang có một nguy cơ nào đó trong trường, nhưng tôi sẽ làm hết sức mình cho sự chiến thắng của cái thiện.*

Kỳ này, tờ Tin nhanh N, S & D không phỏng vấn các học sinh, có thể Chor thấy không cần thiết hoặc những đứa được phỏng vấn đang bị sự sợ hãi dâng lên chẹn ngang cổ họng, đến mức không thể hoặc không dám hé miệng.

Mặc dù rất tin tưởng thầy N'Trang Long, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan không thể không thấy rằng tờ Tin nhanh N, S & D đang đi đúng hướng. Chúng ngược lên khỏi tờ báo, chia vế ử dột vào mặt nhau trước sự hả hê của ông K'Tul và nỗi lo lắng của bà Êmô.

-Các con phải hết sức cẩn thận trong những ngày này. -Bà Êmô hỉ mũi vào chiếc váy, điều mà một phụ nữ đom dáng như bà không bao giờ làm nếu không thẫn thờ đến mức lẫn lộn giữa chiếc váy và chiếc khăn tay - Hay là các con... tạm thời nghỉ học cho đến chừng nào vụ con Bolobala sáng tỏ?

-Không đến mức như thế đâu, mẹ à. _ Êmê phản đối - Tụi bạn con vẫn đến trường mỗi ngày đó thôi.

-Bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể đến trường, kể cả con. -Bà Êmô trừng mắt - Nhưng K'Brăk và K'Brêt thì phải ở nhà. Trong vụ này, các con phải nghe lời ta.

Chưa bao giờ bọn trẻ thấy bà Êmô quyết liệt đến vậy. K'Tub nhăn nhó:

-Dì ơi, hổng lẽ vì những bài báo lăng nhăng của tờ Tin nhanh N, S & D mà dì bắt anh K'Brăk và anh K'Brêt vô cớ nghỉ học?

-Im đi, K'Tub! -Ông K'Tul quát lên từ sau tô canh -Tin nhanh N, S & D không hề là tờ báo

lăng nhăng. Dù sao ta thấy nó vẫn đáng tin hơn là tờ Lang Biang hằng ngày.

-Thế tờ Lang Biang hằng ngày hôm nay bình luận gì về chuyện này hở cậu? -Êmê tò mò hỏi.

-Bình luận cái quái gì đâu! -Ông K'Tul gầm gừ, hàng rai giựt giựt một cách kích động, thậm chí ông có vẻ nhóng người lên cho tiếng nói vang to vào tai người nghe hơn nữa - Kan Blao chỉ là con vẹt của N'Trang Long, tội con hiểu không? Hấn cứ ra rả cái điệp khúc: Không có gì mà ầm ĩ. Chúng ta hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn. Hãy tin vào lời hứa đầy uy tín của ngài hiệu trưởng. Chỉ còn năm hôm nữa, Bolobala sẽ hoàn thành công tác và trở về.

-Hừm, một lũ bịp bợm. - Ông K'Tul nóng nảy kéo soạt cái khăn ra khỏi cổ, như thể làm vậy thì tờ Lang Biang hằng ngày sẽ đóng cửa ngay lập tức- Kan Blao biết thừa là nếu N'Trang Long bay chức hiệu trưởng thì hấn cũng vắng luôn khỏi bục giảng của lớp Hướng nghiệp mà.

-Bố K'Tul ơi, -Kăply kêu lên đầy bức xúc - Cả trường đều nghe thầy N'Trang Long hứa với ông Boloradam như vậy mà. Tờ Lang Biang hằng ngày đâu có dựng đứng chuyện đó lên.

-Nhưng đó là lời hứa nhăng hứa cuội, -Ông K'Tul như bị sốc trước phản ứng của Kăply, ông rít qua hàm răng nghiến chặt -một người làm báo tỉnh táo và có lương tâm không được quyền bám víu vào đó để lừa gạt độc giả.

-Con không biết cs sự lừa gạt nào trong chuyện này không, -Kăply đột nhiên buống bình -nhưng con vẫn sẽ đến trường ít ra là trong năm ngày nữa.

Ông K'Tul đứng phắt lên khỏi ghé tính làm chuyện động trời gì đó nhưng bị ánh mắt của bà Êmô chặn lại.

-Thôi, được rồi. -bà quay sang bọn trẻ nói với giọng trầm buồn -Thiệt tình thì ta cũng không có lý do cụ thể gì để bắt tội con nghỉ học. Nhưng tội con phải hứa với ta, -mắt bà lóe lên và tội nhóc đọc thấy sự kiên quyết rục lên trong đó -nếu trong năm ngày nữa, con bé Bolobala vẫn biệt tăm thì tội con phải tuyệt đối nghe theo sự sắp xếp của ta.

Dĩ nhiên rồi, thưa dì. -Kăply rùng mình nói, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên về sự ngang ngạnh khi nãy của mình.

Như sợ bà Êmô thành linh đối ý, K'Tub cầm lên chiếc muỗng gỗ vào cái đĩa trước mặt làm phát ra những tiếng lanh canh:

-Thôi, ăn đi! Đói bụng quá hà.

* *

Bọn trẻ ăn qua quít, chẳng thấy ngon lành gì, rồi thi nhau rút lệ lên cầu thang, bụng tin tưởng một cách chắc nụi rằng không để cho ông K'Tul và nà Êmô nhìn thấy mặt là chuyện cần kíp nhất lúc này.

Êmô lộ vẻ bồn chồn khi đã ngồi lên chiếc giường lót nệm lông chim:

-Anh K'Brăk nè.

-Gì, Êmô?

-Vụ Bolobala ấy mà. -Giọng Êmô lo lắng -Có bao giờ cô ta gặp phải chuyện bất trắc này là do em không?

Nguyên nhìn Êmô bằng ánh mắt lạ lùng:

-Do em ư? Sao em lại nghĩ thế?

Êmô ấp úng sau chiếc mặt lạ màu đỏ:

-Em muốn nói đến chuyện...ehm bùa bằng hình nộm ấy mà.

-Em đừng có điên, Êmô! -Nguyên lại nạt ngang -Thầy Đi pri đã nói đó là chuyện nếu lão lếu kia mà.

Kăply hùng hổ tiếp lời:

-Chính thầy N'Trang Long cũng xác nhận em chẳng liên quan gì trong vụ này, em quên rồi sao?

-Thế thì Bolobala đã gặp chuyện gì? Hiện này cô ta đang ở đâu? Bolobala đang ở trong trường hay đã thực sự biến mất khỏi cõi đời này rồi?

Êmô đột nhiên bùng nổ. Nó tuôn một tràng như vòi nước bị hỏng khóa, mặt méo xệch đi và trông dần dần như có vẻ đã không còn lý trí.

-Thôi, được rồi! -Nguyên dù không muốn vẫn đặt tay lên vai Êmô, giọng thủ thỉ -Tối nay chúng ta thử bí mật vô trường xem xét. Hy vọng chúng ta có thể tìm ra một điều gì đó và điều đó sẽ giúp em yên tâm.

* *

Quấn mình trong những chiếc áo tàng hình của Suku, bọn trẻ lên ra khỏi lâu đài K'Rahlan một cách êm thấm.

Trời bên ngoài xám và lạnh, trên đầu sao lưa thưa. Đại lộ Brabun hiện ra trong mắt bọn trẻ với một dáng vẻ lạ hoắc so với ban ngày, trông vắng vẻ và ít thân thiện hơn.

-Những chiếc áo này mày sản xuất từ bao giờ thế, Suku? -K'Tub thì thảo hỏi bạn, lúc này cả bọn đã cởi những chiếc áo màu cánh gián ra cầm tay.

-Sáng nay. -Suku đáp giọng kiêu hãnh -Sau lần bám theo anh Tam và nghe được cả khối

câu chuyện hay ho, tao nghĩ thế nào bọn mình cũng cần đến loại áo siêu sản phẩm này nhiều lần nữa. Mà một chiếc thì không đủ. Thế là tối hôm qua và suốt buổi sáng hôm nay, tao phải hì hục...

-Chỉ hôm qua đến nay mà mày chế được tới năm chiếc áo kia à ?

Chuyện nhỏ. -Suku cười rạng rỡ -Khó là ở chiếc đầu tiên. Còn khi đã thành công rồi thì cứ chiếu theo công thức mà làm. Nếu muốn, tao có thể làm ra hàng trăm chiếc là một tuần.

-Như vậy là mày sắp giàu sụ rồi, Suku.

-Giàu sụ á?

-Nếu mày đem những chiếc áo này bày bán trước cổng trường Đămri.

-Không bao giờ, -Suku cười khẩy -Không phải thứ gì cũng có thể đem bán, K'Tub à.

-Trời đất! Nếu không kịp nhớ ra tụi nó đang đi đâu, K'Tub đã hét toáng lên giữa đường rồi. -“Đại phù thủy” Suku chê tiền từ bao giờ thế nhỉ?

-Chơi với hai đứa bạn ngốc như mày thiệt là khổ tâm, K'Tub à. -Suku cố tình buông ra một tiếng thở dài- Không bán những chiếc áo đặc biệt này không phải vì chê tiền mà chính là tao muốn bảo vệ chuyện làm ăn của tao đó.

K'Tub nhăn nhó xộc mười ngón tay vào mái tóc:

-Tao chả hiểu mày nói gì cả.

-Có gì đâu mà không hiểu, K'Tub.- Păng Tinh cười khúc khích - Nếu bọn lấu cá trường Đămri có được những chiếc áo này, tụi nó sẽ bí mật bám tò tò theo Suku nhà mình học lỏm hết bí quyết chế tạo thì nhóc Suku chỉ còn cách bỏ nghề thôi.

Trường Đămri hiện ra trước mắt trong hình dáng một khối bí mật vuông vức và đen thui khiến cho bọn trẻ lập tức ngưng ngay cuộc tán phét. Cái cảm giác ngôi trường đang nằm thù lù một đồng để chờ đợi tụi nó sa bẫy khiến tất cả cái miệng gần như nín thở. Dây ki-ốt dọc hai bên dãy tường thành cửa đóng im ỉm, ngời chồm chồm trong bóng tối như những con quái vật canh cổng càn quét bọn Kăply phát rét. Nét tươi cười láu lỉnh trên mặt Suku và K'Tub mới đây cũng trôi tuột đi đâu mất.

-Giờ làm gì nữa đây, anh K'Brăk? -K'Tub cất giọng run run.

Nguyên không thể không thấy là tay mình cũng đang run lên. Nó thọc cả hai tay vô túi áo như muốn sưởi ấm chúng. Cố giữ giọng bình tĩnh:

-Lùi lại sau các gốc cây để mặc áo tàng hình vô.

Nghe nhắc đến áo tàng hình, trái tim trong ngực bọn Kăply vừa rớt xuống liền trồi lên được một chút.

Cả bọn lặng lẽ làm theo lời Nguyên, trong khi mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía cổng trường.

Chỉ trong tích tắc, bọn trẻ đã trông xong những chiếc áo tàng hình vô người, bước ra khỏi gốc cây, dĩ nhiên không đứa nào nhìn thấy đứa nào hết, và tình trạng đặc biệt đó bỗng nhiên khiến tụi nó đâm ra sợ hãi một cách vô cớ.

-Nắm chặt tay nhau.

Nhận ra sự bất ổn trước việc cả đồng lứa cùng biến mất trong mắt nhau, Nguyên lập tức ra lệnh.

Sau một hồi quờ quạng trong bóng tối, mỗi đứa cũng tóm được một bàn tay nào đó và vì không đứa nào biết bàn tay mình đang nắm là tay ai, những tiếng thì thào nối nhau vang lên.

-Ai vậy?

-Anh, K'Brét đây.

-Tay ai đây?

-Êmê.

-Ai?

-Păng Ting.

-Tay ai vậy nè?

-K'Tub. Còn đây là ai?

-Anh K'Brăk đây. Ủa, còn tay ai đây mà lạnh ngắt vậy nè?

Nguyên chưng hửng khi phát giác ra tay trái nó đang nắm tay K'Tub còn tay phải đang nắm một bàn tay khác, trơn và lạnh như da lươn. Nó hấp tấp rà soát lại những giọng nói vừa vang lên, điếng hồn vừa nhận ra năm đứa bạn nó đều đứng ở phía sau, còn bàn tay lạ hoắc này lại ở phía trước.

Trong một thoáng, Nguyên sợ hãi đến độ muốn nuốt luôn cả lưỡi. Như người bị đánh vào đầu, Nguyên đứng chết trân, người trột lạnh ngắt và cảm thấy rõ rệt ruột gan đang tan ra.

-Gì vậy anh K'Brăk?

Câu hỏi đợm ngạc nhiên của K'Tub giúp Nguyên tỉnh hồn. Nó lập tức vùng vẫy hất bàn tay kia ra và kinh hoàng hét lên, bất chấp việc nó là đứa gan dạ nhất trong bọn:

-A...a...a...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tiếng thét rợn người của Nguyên làm tụi bạn nó tái xạm mặt và những cặp chân muốn

khuyu xuống ngay tạ chỗ.

-Gì vậy anh K'Brăk?

Lần này là cái giọng khan hiếm vì khiếp đảm của Êmê.

-Anh vừa nắm phải bàn tay của một ai đó.-Nguyên chới với đáp,tưởng mình vừa chết đi sống lại.

-Ai đó là ai?

-Là một người nào đó,-Nguyên hốt hển, vẫn chưa lấy lại được nhịp thở bình thường-Một người lạ.

-Làm gì có truyện đó, anh K'Brăk ,- Tiếng Suku vọng từ cuối hàng, cái giọng yếu ớt như không có hơi của nó có vẻ muốn chế nhạo cái điều mà nó đang nói- Có khi anh nắm phải một cành cây nào đó thôi.

-Hay ta quay về đi.-Kăply mấp máy môi, ấp úng đề nghị, trong bọn có lẽ nó là đứa hóa đá lâu nhất sau tiếng thét của Nguyên.

Nhưng chẳng bàn chân nào nhúc nhích,chính xác là không dám nhúc nhích.Chúng không quay về, nhưng cũng không bước tới. Mười hai con mắt nhìn chòng trọc ra chong quanh, tai vểnh lên lắng nghe động tĩnh.Nhưng nếu không kể tiếng gió đi lại xạc xào trên ngọn cây thì sự yên lặng bao trùm chung quanh tạo ra cảm giác chưa từng có ai ở gần tụi nó.

Lâu thật lâu, Păng Ting là đứa đầu tiên mở lời:

-Chắc không có ai đâu.

-Ừ, làm gì có ai! -K'Tub phụ họa một cách máy móc, chủ yếu là để tự trấn an mình.

Êmê khẽ hắng giọng, trong bọn nó là đứa có đủ lý do để trở thành kẻ liều mạng nhất:

-Vào trường đi chứ, anh K'Brăk?

-Ừ, chúng ta vào đi.

Nguyên nói, vẻ hoang mang và cam chịu. Nó tự biết cái vừa rồi nó nắm chính là một bàn tay, một bàn tay lạnh lẽo, gần như không có sự sống, thậm chí nó còn cảm nhận được những ngón tay nhòn nhọn kia đang bóp chặt tay nó. Nhưng bây giờ thì nó không có cách gì làm cho tụi bạn tin được cái điều mà thực ra nó cũng cảm thấy rất khó tin. Nó không thể nghĩ được tại sao có bàn tay đó ở đây, ngay trong lúc này và đáng sợ nhất là nó không biết đó là bàn tay của ai.

Cái ý nghĩ có một kẻ tàng hình lạ mặt đang đi bên cạnh khiến dạ dày Nguyên thắt lại từng chập. Nhưng nó vẫn cố lê chân về phía trước, đè nén sự sợ hãi bằng cách tin rằng nếu kẻ đó thực sự muốn hại tụi nó thì hẳn hoàn toàn có thể ra tay từ trước khi tụi nó nhận ra sự

có mặt cuae hẳn.

Bảng trên tường Đămri với bức phù điêu bằng vàng có hình chiếc chìa khóa chữ thập sáng mờ mờ dưới ánh sao đêm hiện ra ngày trên đầu. Nguyên hơi khựng lại, dẫn đo một thoáng rồi thận trọng bước quá dưới mái che, tay vẫn nắm chặt tay K'Tub đang bám sát phía sau.

Cả bọn đi vòng qua phía trái, theo ánh sáng từ mù chiếu ra từ viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp ở góc sân phía Bắc.

-Không thiếu ai chứ hả?

Nguyên hỏi khẽ K'Tub khi đặt chân qua cánh cổng của lớp tường thành thứ hai cạnh lớp học lấp cửa kính tím để vào trong sân.

-Chắc là không...

Đang thì thầm đáp, K'Tub thành linh bật kêu:

-Á...á...

-Gì thế?

Nguyên giật thót và ngay khi câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, liên tiếp những tiếng kêu kinh ngạc của lũ bạn nối nhau đập vào tai nó khiến nó hoảng hồn ngoảnh phắt lại.

Một cái gì đó lạnh lẽo như một tảng nước đã trườn qua bao tử Nguyên khi nó kinh hoàng nhận ra sáu đũa tui nó đều đã lọt vào bên trong sân và sở dĩ nó có thể điểm sanh đầy đủ cả bọn là vì từng đũa không hiểu sao bỗng hiện ra lồ lộ dưới ánh sáng xanh mờ tỏa ra từ trên cao, thậm chí có thể thấy rõ chiếc áo màu xanh cánh gián gần như trong suốt đang khoác tên người mỗi đũa.

Trong khi cả bọn đứng chết lặng trước biến cố bất ngờ này, hoàn toàn choáng váng trước chuyện chiếc áo tàng hình thỉnh thoảng mất tác dụng và chưa biết phải làm gì tiếp theo thì từ dưới mặt đất, ngay trước mặt tui nó, hàng loạt những hình thù lần lượt trồi lên.

Bọn trẻ bật lui về phía sau, nhưng tiếng tăng hăng phát ra ngay sau gáy cho biết phía sau cũng có người. Mình bị bao vây rồi! Nguyên sợ hãi nghĩ, tim thắt lại, cố để đừng run bần từ đầu đến chân.

-Giỏi lắm, tui bay!

Tiếng một mụ già the thé vang lên và bọn Kăply bàng hoàng nhận ra đó là mụ Gian bán bánh Nhớ dai trước cổng trường. Đêm nay mụ vẫn quần chiếc tạp dề quanh bụng như lúc mụ đứng đằng sau chiếc chảo bột và nhìn bọn Kăply bằng ánh mắt lấp lánh khác thường.

-Hừm, đột nhập vô trường lúc nửa đêm. -Mụ vung đôi đũa to tướng vào mặt bọn trẻ, quơ

qua quơ lại và ngoác cái miệng móm xòm, hạnh hời –Tụi bay định giở trò khỉ gì thế hả?

-Ờ, không, tụi con có định làm gì đâu ạ. –K'Tub vọt miệng, không biết phải giải thích như thế nào nhưng vẫn cố gắng nói, như thể tin rằng nếu làm thình thì tội trạng sẽ nặng hơn.

Lão phù thủy bụng bự, chủ quầy bột chiên Yên đời, chĩa cái muỗng trên tay ra phía trước, nóng nảy nói:

-Lằng nhằng quá, mụ Gian! Để ta cho tụi nhóc một cú thần chú Bất tỉnh quách cho rồi!

-Khoan đã, lão Chu. –Mụ Gian hấp tấp lên tiếng cản –Để ta hỏi chúng thêm vài câu đã.

Biết đâu...

-Chạy đi!

K'Tub đột ngột rống lên, cắt ngang câu nói của mụ Gian và trong khi cả đồng phù thủy bán quán đang giật mình ngơ ngác thì bọn nhóc đã bỏ chạy tứ tán, mỗi nơi một đũa như bầy ngựa sút chuồng.

-Đuổi... đuổi theo... mau!

Sau phút ngỡ ngàng, lão Chu bừng tỉnh trước tiên, tay vung loạn xạ cái muỗng ra bốn phía, lập bập ra lệnh.

Bọn trẻ bị chặn ngay cánh cổng phía hành lang trái, tìm cách vọt về phía ba chiếc cổng còn lại. Có đũa không dám băng ngang qua sân trường lỗ nhố những người truy đuổi liên cầm cổ phóng bừa vào các dãy lớp.

Kăply đang nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía cánh cổng phía Bắc, bỗng nghe tiếng Păng Ting hỗn hển bên tai:

-Hướng đó không thoát đâu, anh K'Brêt.

-Sao thế? –Kăply hỏi lại, vẫn không giảm tốc độ -Cổng đó không bị chặn mà.

-Nhưng bức tường thành phía ngoài chỉ có hai cánh cổng thôi. Bọn họ chỉ cần đứng ở hai nơi đó là chúng ra bị tóm sạch.

Lời nhắc nhở của Păng Ting khiến đôi chân Kăply tự dừng muốn rời ra như trúng phải thần chú Sụm bà chè. Nó phát ra một âm thanh nghe như bị nghẹn:

-Phải chi ngoài môn Thần chú chiến đấu, thầy N'Trang Long cho tụi anh học thêm môn Độn thổ thì đỡ biết mấy.

Păng Ting không kiềm chế được một cái tặc lưỡi khi nghe cái giọng tiếc hùi hụi của Kăply:

-Độn thổ cũng chẳng ăn thua gì đâu, anh K'Brêt. Trường Đămri đã được êm bùa Bất khả xâm phạm rồi. Áo tàng hình mà cũng mất tác dụng nữa là.

Kăply biết là Păng Ting nói đúng, khi nó nhớ lại lần ông K'Tul than thở về loại bùa Bất khả xâm phạm ếm tại căn nhà sàn của Đại tiên ông Mackeno khiến ông và vợ chồng K'Rahlan - Ka Ming không cách gì vào được.

-Bây giờ tụi mình chạy đi đâu đây?

Nỗ rầu rĩ hỏi, không cảm thấy vui mừng chút nào khi những tiếng chân rầm rập phía sau đã tắt mất không biết từ lúc nào. Có vẻ như đám phù thủy trước cổng trường đang bận vây bắt những đứa còn lại.

-Chạy lên văn phòng hiệu trưởng. – Păng Ting nói, giả dè.

-Em không điên chứ, Păng Ting? – Kăply quay nhìn nhỏ bạn bằng ánh mắt sửng sốt – Tụi mình đã xâm nhập bất hợp pháp...

-Anh và anh K'Brăk là những chiến binh giữ đền của xứ lang Biang. – Păng Ting nói nhanh – Thầy N'Trang Long sẽ bảo vệ hai anh.

Kăply theo Păng Ting chạy về phía dãy nhà thấp cạnh chân tháp, như không còn cách nào khác, mặc dù nghĩ đến những bậc cầu thang leo hoài không hết nó cảm thấy đôi chân đột nhiên nặng như đeo chì.

Ngược lại với sự náo loạn bên ngoài sân trường, cái đang ngự trị bên trong ngọn tháp là một sự tĩnh mịch lạ lùng. Kăply và Păng Ting dọ dẫm đặt chân lên các bậc đá xanh, chẳng có chút cảm giác gì là vừa thoát khỏi một cuộc vây ráp ồn ào. Điều mà tụi nó cảm thấy rõ rệt nhất trong lúc này là một sự yên lặng lạnh lẽo và trống rỗng đến mức tụi nó bắt đầu nghĩ là không có ai đang ở trong tháp.

Dần dần Kăply và Păng Ting nhận thấy trên tường, ngay khúc quanh của các cầu thang, đều có khảm ngọc. Ban ngày những viên ngọc này bị ánh sáng hắt vào từ cửa sổ ở các tầng tháp át mất nhưng lúc này nhờ ánh sáng mờ ảo của chúng, tụi nó mới có thể mò mẫm di chuyển trong tháp mà không gây ra tiếng động.

Hai đứa hồi hộp nép sát vào nhau, lặng lẽ bước, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn quanh, tìm đập thành thạch trong ngọc.

Lúc lên tới tầng tháp thứ ba, vừa lộ đầu ra khỏi khúc quanh, Kăply bần thần rụt phắt lại và hấp tấp đưa tay lên bịt miệng, mặt mày đột nhiên tái nhợt,

-Gì thế? – Păng Ting níu chặt tay bạn, kinh hãi thì thào.

Kăply hất đầu ra phía trước thay cho câu trả lời, cố giữ cho hai hàm răng đừng đánh vào nhau.

Tay nắm chặt, Păng Ting nín thở như người từng chút một ra khỏi mép tường.

Trong tích tắc, nó nhận ngay ra điều gì đã làm Kăply mất bình tĩnh đến thế. Ngay cả nó, nếu không chuẩn bị tinh thần từ trước, chắc nó đã rú lên khu bất ngờ đập vào mắt nó một bóng người đang lom khom trước mặt, cách tụi nó không tới mười bước chân.

Dưới ánh sáng mù mờ, Păng Ting không nhìn rõ mặt cái hình thù đen thui đó, nhưng chỉ cần nhác thấy vóc người cao ốm và nhất là cái trán dô đang cụng sát vào tường kia, nó biết ngay đó là thầy Haifai.

Ổng đang làm gì thế nhỉ? Păng Ting kinh ngạc tự hỏi nhưng rồi nó gần như ngay lập tức hiểu ra cái tư thế kỳ dị của thầy Haifai chính là tư thế không nhằm lẫn được của một người đang rình mò. Cái mà thầy đang áp sát cái trán dô của thầy vào không phải là bức tường mà là một cánh cửa và lúc này rõ ràng là thầy đang lén lút nhòm qua lỗ khóa cánh cửa cánh cửa để quan sát cái quái gì đó bên trong.

Đang tròn mắt nghiêng ngó, Păng Ting bỗng nghe Kăply đụng khế vào người nó từ phía sau.

-Ai vậy? Kăply run rẩy lao vào tai Păng Ting khi nhỏ bạn quay mặt lại

-Thầy Haifai. Ổng đang rình cái gì đó.

Păng Ting thấp giọng đáp và đưa ra một ngón tay lên miệng ra hiệu cho Kăply đừng hỏi nữa.

Hai đứa lại thận trọng thò đầu ra và Kăply chưa kịp định thần để nhìn cho kỹ đã không thấy thầy Haifai đâu nữa. Đang ngờ ngác, nó bỗng điếng người khi nghe những tiếng chân huỳnh huỵch từ tầng dưới vọng lên gấp gáp.

-Nghe động, ổng trốn rồi.

Vừa nói, Păng Ting vừa kéo tay Kăply:

-Chúng ta cũng chạy đi.

Nhưng hai đứa vừa lao ra khỏi chỗ lấp, mới chạy được vài ba bước đã giật bắn, cảm thấy một thứ gì đó giống như những con rắn lớn quấn chặt lấy chân mình.

"Huỵch" một tiếng, chính xác là hai tiếng, Kăply và Păng Ting ngã lăn ra đất và kinh hoàng nhận thấy tụi nó đang bị kéo xềnh xệch về phía sau.

Mình mấy ê ẩm, hai đứa lóp ngóp cố bò dậy khi cơ thể tụi nó va phải tường một cái "cộp" và dừng lại. Bấy giờ Kăply và Păng Ting mới nhận ra cái quấn lấy căng tụi nó là những sợi dây màu trắng phóng ra từ đầu chiếc muống của lão Chu bưng bự và nãy giờ lão già khà ố đó đang cuốn từng vòng dây để kéo lê tụi nó dưới nền nhà như kéo những bao cát, về mặt hả hê như đang thưởng thức một trò chơi cực kỳ thú vị.

Mớ dây cuốn dần vào chiếc muống trên tay lão và trong nháy mắt biến thành những cục bột trước khi tan biến không còn một vết tích.

Khi cục bột cuối cùng tan vào không khí, lão Chu nhét chiếc muống vào thắt lưng và chìa chiếc mũi nhọn hoắt vào mặt Kăply và Păng Ting, cười hề hề:

-Mùi vị cũng tạm được chứ hả, tội bây?- Mắt lão híp lại khi nói hai chữ “ tạm được”- Hừm, nếu cho rằng chui vào đây là có thể chốn thoát được tội tao thì đúng là tội bay lạc quan hơi sớm.

Mụ Gian có vẻ như đã chán nói chuyện lằng nhằng với bọn nhóc, chắc mụ vẫn còn câu cái chuyện thằng K'Tub chơi mụ một vỏ quá mạng vừa rồi.

-Lên nào!

Mụ chìa đôi đũa trên tay vào Kăply và Păng Ting, trầm giọng quát. Có lẽ do câu quá nên mụ quát lớn hơn mức cần thiết, khiến Păng Ting và Kăply bị câu thần chú đầy kích động của mụ làm cho bắn vọt lên không trung, lơ lửng có đến vài phút mới rơi bịch trở xuống.

-Đi!-Mụ đẩy tay vào lưng Păng Ting và Kăply- Tao phải giao tội bay cho thầy N'Trang Long xử trí!

Khi mụ Gian chạm vào vai nó, cái ước muốn phản kháng bỗng cháy bùng lên trong lòng Kăply. Ước muốn đó thôi thúc nó mãnh liệt đến mức có lúc nó muốn dùng câu thần chú Trói gô vừa học để đối phó với bọn họ, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng tài nghệ của mình, nó hoàn toàn không chắc cái câu thần chú chiến đấu đó sẽ trói mụ Gian và lão Chu hay là trói chính nó, Kăply đành từ bỏ ý định chống lại mệnh lệnh của mụ Gian. Hơn nữa, nếu đám phù thủy chủ quầy này thiệt sự là người của thầy N'Trang Long thì Kăply tin rằng nó chẳng việc gì phải lo lắng.

Thất thểu bên cạnh Păng Ting, Kăply vừa đi vừa nghĩ ngợi, mừng rỡ thấy ruột gan của nó hình như đang trên đường quay lại vị trí cũ.

Nhưng khi nó đi ngang qua căn phòng mà thầy Haifai vừa rình rập và quay mặt dòm thì một lần nữa dạ dày của nó đột ngột trôi đi đâu mất.

Kăply giật bắn người khi thấy tấm biển đồng gắn trên cánh cửa ghi rành rành dòng chữ:
GIÁO SƯ HAILIXIRO

CHƯƠNG X: KRAZHANH VÀ KIM

Khi Păng Ting và Kăply bị lão Chu và mục Gian áp giải tới văn phòng hiệu trưởng thì căn phòng của thầy N'Trang Long đã chật ních người.

Kăply đưa mắt nhìn quanh, mặt héo đi khi thấy Nguyên, K'Tub, Êmê, Suku đang ngồi rúm rỏ trên chiếc ghế dài trước bàn thầy hiệu trưởng. Như vậy là rốt cuộc chẳng đứa nào chạy thoát! Kăply rầu rĩ than thầm và quét tia nhìn thù địch vào đám phù thủy bán quán lúc này đang đứng xếp hàng đằng sau chiếc ghế dài với vẻ mặt khẩn trương như sẵn sàng tóm cổ bất cứ đứa nào có ý định đào tẩu.

Bên tay phải thầy N'Trang Long, thầy Haifai ngồi trên chiếc ghế tròn mà Kăply chắc là ông vừa làm phép hiện ra, mặt mày tỉnh rụi như thể trước đây mấy phút người lén lút rình mò trước cửa phòng thầy Hailixiro là ai chứ không phải là ông.

Càng nhìn rõ bộ mặt kỳ quái của thầy Haifai, nỗi ngờ vực trong lòng Kăply càng tăng, đến mức người nó bất giác run lên. Nó cảm thấy lòng nó rõ ràng đang bị lấp đầy bởi một nỗi lo lắng không sao trấn áp được, nhất là khi nó chợt nhớ ra thầy Haifai là giáo sư duy nhất của trường Đămri tỏ vẻ căm ghét trước những câu phỏng vấn của phóng viên Chor trong số báo ra ngày hôm nay, thậm chí có vẻ như ông muốn tổng cổ đám nhà báo tọc mạch của tờ Tin nhanh N, S & D ra khỏi trường càng sớm càng tốt.

Từ từ nhưng chắc chắn, Kăply bắt đầu nhắm lại mấu tin của Pôlôna trong đầu và khi nhớ đến đoạn “Giáo sư Hailixiro cũng khẳng định là ông đang có những chứng cứ đáng tin cậy có thể giúp ông khám phá ra thủ phạm giấu mặt trong vụ này và tin rằng kết quả điều tra sẽ được công bố trong một ngày rất gần “ thì nó hải hùng hiếu ra mục đích của thầy Haifai trong đêm nay không có gì khác hơn là tìm cách hãm hại thầy Halixiro để bịt đầu mối trước khi mọi chuyện vị vạch trần, điều mà khi nãy nó ngờ ngợ nhưng chưa thực sự quả quyết.

[illegible]

nói, thậm chí nếu nó đại đột tử ý nghi ngờ thầy Haifai một lần nữa, chắc chắn thầy N'Trang Long sẽ không ngại ngần gì mà không chửi nó te tua.

Như có một con gì đó quẩn quại trong dạ dày, Kăply cứ rục rịch hoài, nửa muốn hét to lên nhưng lời tố cáo nửa không dám manh động trong một căn phòng nhúc nhích người như thế.

Nó chỉ trấn tĩnh lại khi thầy N'Trang Long bắt đầu lên tiếng.

-Cảm ơn các vị nhé. – Thầy nhìn đám phù thủy bán quán đang đứng san sát nhau trước mặt bằng ánh mắt vui vẻ - đêm nay các vị vất vả quá. Nhưng bây giờ thì các vị có thể về nghỉ ngơi được rồi.

-Vậy thì xin chào ngài.

Lão Chu lên tiếng, có vẻ như là người cầm đầu cả bọn, rồi không nói thêm tiếng nào, lão quay ngoắt người đi ra cửa, không quên ném cho tụi Kăply một cái nhìn chế nhạo, Phía sau, mụ Gian và những người khác lục tục đi theo.

Thầy N'Trang Long nhìn theo bọn lão Chu cho đến khi họ khuất sau cửa phòng, rồi quay lại bọn trẻ, giới thiệu bằng giọng hồ hởi như thể những người vừa rồi không liên quan gì đến vụ vây bắt tụi nó:

-Đội bảo vệ của nhà trường đó.

-Thưa thầy... – Êmê cựa quậy người trên ghế, ngập ngừng hỏi – Thế ban ngày họ vờ...

-Ban ngày họ buôn bán thiệt chứ không phải giả vờ con à. – Thầy N'Trang Long ngắt lời cô học trò nhỏ - Họ cũng phải kiếm đồng ra đồng vào chứ. Nhưng ban đêm họ làm việc cho ta. Chà, ta chưa thấy ai có tính thần trách nhiệm trong công việc như bọn họ. Phải nói là rất nhiệt tình!

Thầy gật gù cái đầu thông thái, không biết lời khen thầy vừa dành cho đội quân của lão Chu khiến mặt mày bọn trẻ nóng ran như hơ lửa.

Kăply, lúc này đã cùng Păng Ting ngồi xuống cạnh lũ bạn trên chiếc ghế dài, vội vàng đưa tay lên xoa xoa má như thể làm vậy thì đỡ ngượng hơn.

-Thầy ơi, -Nguyên lựa lời một cách khó khăn - tụi con... thực ra tụi con...

-Ta biết, K'Brăk à. – Thầy N'Trang Long giơ bàn tay lên như dựng một thanh ba-ri-e trước miệng thẳng thót – Tụi con chắc chắn không làm chuyện gì xấu. Nhưng ta cần phải nói là mò vô trường lúc đêm hôm như vậy thì rất, rất không nên. Nếu đội bảo vệ của nhà trường không kịp bắt giữ tụi con thì thiệt tình ta cũng hổng biết tụi con sẽ gặp phải những chuyện gì.

Thầy xoắn lấy một cọng râu dưới cằm, tặc tặc lưỡi:

-Chậc, thiệt là nguy hiểm.

Mắt lóe lên, thầy Haifai gầm gừ đằng sau hàm răng nhọn hoắt:

-Bộ tội bay cho rằng trường Đămri chưa đủ hỗn loạn hay sao mà còn làm những trò ngu ngốc vậy hả?

Trong khi bọn Êmê gục đầu cố tránh ánh mắt trông rất giống như đang bùng bùng nổi giận của thầy Haifai thì Kăply nghe máu trong người như sôi lên.

Nó chậm rãi nói, nghiêng chặt răng để giữ bình tĩnh:

-Tội con chỉ muốn điều tra xem ai là thủ phạm hãm hại Bolobala...

-Câm miệng! – Thầy Haifai cắt lời Kăply bằng một tiếng quát sùì bọt mép, mặt thầy nhăn lại khiến chiếc mũi gãy như vẹo qua một bên – Đó không phải là chuyện của tội bay. So với lũ nhóc hỉ mũi chưa sạch như tội bay thì xem ra ta làm việc đó còn hiệu quả hơn nhiều.

-Com không dám chắc như vậy, thưa thầy. – Nhìn thẳng vào mặt thầy Haifai, Kăply tiếp tục nói thật chậm để có thể kiểm soát từng từ - Nhất là trong trường hợp có thể thầy chính là thủ phạm.

Có vẻ như cái mà Kăply vừa ném ra không phải là một câu nói, mà là một quả bom. Thầy N'Trang Long nhăn tít đôi mày rậm. Thầy Haifai khẽ lắc lư một cái làm như chiếc ghế thầy đang ngồi đột nhiên biến thành chiếc ghế. Còn đám bạn nó thì giật bắn người, bàng hoàng như thể đang chứng kiến thằng này thò đầu vào miệng cá sấu.

Mặt tái mét, Êmê run rẩy ngược chiếc mũi hếch về phía thầy Haifai theo cái kiểu các nhà khí tượng học giương ăng-ten về phía tâm bão, xem chừng nào thì sự tàn phá sẽ bắt đầu. Nguyên giận đùng đùng, cái cách mà nó nhìn Kăply rõ ràng cho thấy nó sẵn sàng cắn thẳng này một miếng nếu Kăply ngồi cạnh nó.

Trong bọn, chỉ có Păng Ting là tỏ ra phấn chấn trước sự liều lĩnh của Kăply. Nó kín đáo quan sát thầy Haifai, chờ xem thầy sẽ đối phó như thế nào trước lời buộc tội thẳng thừng của bạn mình, định bụng sẽ nhảy ra làm chứng nếu thầy chối phăng mọi chuyện.

-Nhưng hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của bọn trẻ, thầy Haifai không có gì muốn xé thẳng Kăply ra làm đôi, thậm chí thầy cũng không gầm lên như thói quen mặc dù cặp môi mỏng dính của thầy lúc này đang co giật dữ dội.

-Con lại nói bá láp rồi, K'Brêt à. – Thầy N'Trang Long hắng giọng phá tan bầu không khí căng thẳng đang khiến ai nấy đều cảm thấy tức thở - ta đã nói với con bao nhiêu lần...

-Không, thưa thầy! – Kăply ré lên với vẻ khùng khùng của người vừa bị chó dại đớp cho

mấy miếng và quyết định nói huych toẹt – Mới vừa rồi đây, chính mắt con đã nhìn thấy thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Halixiro.

Trong khi tụi bạn dồn mắt vô bộ mặt hầm hầm như sẵn sàng tử vì đạo của Kăply, vô cùng sừng sốt trước tiết lộ động trời của thằng này, thì thầy N'Trang Long quay nhìn thầy Haifai, hỏi bằng giọng mà bọn trẻ nhận ra ngay là thầy không hài lòng chút nào:

Có đúng vậy không, anh Krazanh?

Thầy Haifai như không nghe thấy thầy hiệu trưởng. Thầy cúi gằm đầu xuống, chiếc cằm gần như tì vào xương ức và trong tư thế của một kẻ cầu nguyện, thầy mê man lẩm bẩm với chính mình điều gì đó và thú thật là trông thầy rất giống kẻ đang bị kẹt ở chỗ nào đó trong một giấc mơ.

-Sao anh lại làm thế, anh Krazanh? – Thầy N'Trang Long thở dài, người sụp xuống như ngọn tháp bị lún – Tôi đã nhiều lần lặp đi lặp lại với anh, rằng ai làm ác sớm thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt kia mà.

Thầy còn nói lằng nhằng làm chi nữa hả thầy. – K'Tub nóng nảy vọt miệng – Chúng có đã rành rành, thầy cứ bắt thầy Haifai trối lại là xong.

-Bắt ai kia?

Thầy N'Trang Long ngơ ngác nhìn K'Tub, rõ ràng không hiểu nó nói gì.

-Bắt thầy Haifai chứ bắt ai. – K'Tub nhìn lại thầy N'Trang Long với ánh mắt ngơ ngác không kém – Chẳng phải vừa rồi thầy bảo ai làm ác thì sẽ bị...

-Ta không nói thầy Haifai, con trai à. – Thầy N'Trang Long nặng nề đáp – Ta nói kẻ nào đã hãm hại Bolobala, tức là kẻ cúi đầu làm tôi tớ cho trùm Bastu...

-Trời đất! – Kăply như bị sốc. Nó nhảy dựng lên khỏi ghế, chiếc áo phình lên một cách đáng ngại và phần nộ phun ào ào - Đến lúc này mà thầy còn bênh vực, che chở cho thầy Haifai nữa hả thầy? Hồng lẽ thầy muốn nói rằng người hãm hại Bolobala không phải là thầy Haifai? Tay chân của trùm Bastu cũng không phải thầy Haifai nốt?

-Rất tiếc là ta đang nghĩ đúng như vậy đó, K'Brêt à. – Thầy N'Trang Long tỉnh queo đáp, thậm chí thầy phát âm từng tiếng với vẻ tự tin hiếm có.

-Sao lại có thể như thế, hả thầy? – Đến lượt Păng Ting không nhịn được – Chính con cũng thấy cảnh thầy Haifai rình rập...

Không để cho Păng Ting nói hết câu, thầy N'Trang Long nheo đôi mắt lục lạc:

-Thế tụi con cho rằng thầy Haifai rình trước cửa phòng thầy Hailixiro để làm gì?

-Còn để làm gì nữa nếu không phải là tìm cách thủ tiêu thầy Hailixiro! – Kăply rống lên đầy

kích động, tưởng như cổ họng nó sắp nứt toác.

-Thủ tiêu thầy Hailixiro?- Thầy N’Trang Long mở to mắt nhìn Kăply và lại đưa tay lên cầm, mò mẫm một sợi râu để xoắn- Ta chẳng thấy có lý do gì để thầy Haifai phải làm chuyện đại dột đó cả.

 -Có đấy, thưa thầy.-Tôi phiên Êmê tham gia cuộc đấu khẩu, nó có vẻ đã bắt đầu tin vào nhận định của Kăply-Nếu thầy Haifai đúng là thủ phạm trong vụ này thì khi thầy Hailixiro tuyên bố đã có những bằng chứng giúp lần ra thủ phạm, thầy Haifai nếu muốn thoát hiểm chỉ có cách làm cho thầy Hailixiro vĩnh viễn không mở miệng được.

-Con nói hay lắm, Êmê. - Thầy N'Trang Long gât gù

- Nhưng ta có thể lấy danh dự ra để đảm bảo với tụi con là thầy Haifai không phải là tay chân của trùm Bastu, do đó không thể là thủ phạm; hai Bolobala.

-Không!-Kăply hét lên như người mất trí-Thầy bị lừa rồi! Con quả quyết thầy Haijai chính là một trong những sứ giả của phe Hắc Ám!

-Im đi, K’Brê! – Thầy N’Trang Long cau mày-Ta dám chắc là con không biết con đang nói cái gì đâu.

Cả thầy N’Trang Long lẫn bọn Kăply này giờ như quên mất sự hiện diện của thầy Haifai bên cạnh. Họ nói về thầy như nói về một người vắng mặt. Và thực ra thì trông thầy Haifai lúc này cũng rất giống kẻ không còn thần trí, nếu không muốn nói là giống y chang một pho tượng bằng gỗ.

Nhưng đến khi Kăply ngang bướng gần lên "Con biết con đang nói gì mà!" rồi thầy N'Trang Long đứng phắt lên khỏi ghế tuyên bố "Được rồi,ta sẽ chứng minh cho tụi con thấy là tụi con chẳng biết cái quái gì hết" thì thầy Haifai bắt đầu cựa quậy. Và từ đôi môi đỏ chót của thầy, một giọng nữ eo éo cất lên:

-Không cần đâu, ông N'Trang Long. Bọn tẻ muốn nghỉ thế nào về vợ chồng tôi cũng được. Chuyên đó thực ra có quan trọng gì đâu!

-Chị đừng ngăn cản tôi, chị Kim. – Thầy N’Trang Long dịu dàng nói – tôi cho rằng đã đến lúc học sinh trường Đămri phải học cách kính trọng vợ chồng chị như những anh hùng trong cuộc chiến đấu chống lại thế lực đen tối. Bọn nhóc cần hiểu đúng về chị và anh Krazanh!

-Được kính trọng hay không đối với vợ chồng tôi bây giờ đâu có ý nghĩa gì! – tiếng vợ thầy Haifai thở dài u oán – Chúng tôi chỉ mong sao trùm Bastu và bọn tay chân nhanh chóng bị tiêu diệt để đừng có cặp vợ chồng nào giống như cặp vợ chồng tôi nữa thôi, ông N’Trang

Long à.

Với những vết hằn đột ngột hiện ra trên mặt, trông thầy N'Trang Long như đang đắm mình trong một nỗi buồn xa vắng. Thầy nói, giọng trầm xuống và trở nên sâu lắng:

-Tôi hiểu tâm trạng của chị và anh Krazanh. Nhưng chị cũng biết rồi đó, K'Brăk và K'Brêt đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang. Tôi nghĩ nếu tụi nó biết rõ về vợ chồng chị, điều đó sẽ có lợi hơn cho sự nghiệp chung.

Một phút im lặng khắc khoải theo sau câu nói của thầy N'Trang Long, rồi tiếng thầy Haifai thở phào, lần này đúng là giọng của thầy:

-Thôi, tùy ông - ông N'Trang Long ...

Nói xong, thầy Haifai đứng lên và lặng lẽ bước ra khỏi phòng, không chào và cũng không nhìn ai. Ở phía sau, chiếc ghế tròn dưới bóng thầy biến mất không rõ từ lúc nào.

Phía sau chỗ ngồi của thầy N'Trang Long là chiếc tủ đựng giấy tờ. Thầy đặt tay nhẹ nhàng lên cạnh tủ, khẽ lầm dầm trong miêng. Lập tức chiếc tủ nhúc nhích rồi từ từ chạy qu một bên, lướt đi trên nền nhà êm du như tàu lướt trên đường ray.

Bọn trẻ xúm xít xung quanh, im lặng theo dõi từng động tác của thầy hiệu trưởng, ngạc nhiên thấy một chiếc gương hình bầu dục hiện ra trên tường sau khi chiếc tủ được dời đi. Khác với chiếc gương trong phòng nó ở lâu đài K'Rahlan, Kăply nhận thấy chiếc gương này hoàn toàn bằng đồng, mặt kim loại hơi lõm vào ngay chính giữa và sáng loáng như mới được đánh bóng. Nó nhích tới một bước, tò mò soi mặt vào đó nhưng chẳng thấy gì ngoài những hình bóng phản chiếu lơ lờ.

-Các con lại gần đây! – Thầy N'Trang Long nói.

Bọn trẻ xích sát bên cạnh Kăply, nỏ mắt nhìn vào gương.

-Gương gì vậy, thầy? – K'Tub thắc mắc.

-Đây là tấm gương lưu trữ. - Thầy N'Trang Long ôn tồn giải thích- Dĩ nhiên không phải cái gì nó cũng lưu trữ và để khai thác nó một cách có lợi thì phải biết cách, thậm chí phải hết sức thận trọng. Ngay cả ta, bắt đầu dĩ lắm ta mới đụng tới nó.

Thầy cúi xuống nhìn những đứa trẻ:

-Các con nhìn cho kỹ nhé!

Bọn Kăply thấp thỏm thấy rõ, không đứa nào buồn che giấu vẻ háo hức hiện ra lồ lộ trên mặt và cả đồng chân căng rục rịch một cách không kiểm soát đc.

-Chuyện gì đã xảy ra với Krazanh và Kim?

Bọn trẻ nghe thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi, câu hỏi lơ lửng ở đâu đó trên đầu chúng, giọng chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. Thoạt đầu không đứa nào nghĩ ra tại sao thầy lại hỏi tụi nó một câu quá xá khó như vậy nhưng đến khi tấm gương đồng trước mặt đột ngột sáng rực lên và liền sau đó những hình ảnh lạ lùng dần hiện lên trên mặt kim loại, tụi nó mới biết là thầy hỏi tấm gương.

Kể từ giây phút đó, bọn Kăply gần như quên cả thở. Sáu cặp mắt mở to hết cỡ trần trối nhìn vào gương.

Kăply nhanh chóng thấy đó là một khu khối đá. Bên trên, bầu trời không gọn một bóng mây và tràn ngập nắng nhưng khung cảnh vẫn lạnh lẽo và ảm đạm kỳ lạ. Ở dưới chân núi, lúc này có hai bóng người đang đối diện nhau, tư thế như sắp sửa giao đấu.

Suýt chút nữa Kăply đã kêu lên khi nó nhận ra một trong hai người chính là tay hiệp sĩ trong bức tranh thẳng K'Brăk vẽ ở đồi phù thủy dạo nọ. Không khác bức hình trong tranh một mảy, tóc ông vẫn bù xù như mớ cỏ rối, tay cầm thanh gươm ngắn cũn như đồ chơi trẻ con. Chỉ có điều vẽ đằng đằng sát khí trên mặt ông như bị ai chùi mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng tốt độ và Kăply có thể cảm nhận được nỗi lo sợ đang hiện ra lồ lộ trên đôi gò má không ngừng rung động của ông.

Kăply nhìn chằm chằm thanh gươm, nhớ là nếu nó dài thêm một tấc thì hôm ở đồi Phù Thủy nó đã rạch vài đường lên má Nguyên rồi. Nghĩ đến đây, Kăply bất giác quay sang nhìn bạn, thấy Nguyên cũng đang nhìn lại nó với ánh mắt chứa cả một tá dấu hỏi.

-Siêu phù thủy Yan Dran!

Tiếng reo của Suku khiến Kăply và Nguyên giật mình ngoảnh nhìn thẳng nhóc.

-Gì thế em? Yan Dran là ai? – Nguyên ngạc nhiên. K'Tub chỉ tay vô hiệp sĩ gươm ngắn, bô cướp lời Suku:

-Yan Dran nè. Ông là thầy dạy vẽ của anh đó, anh K'Brăk.

-Thầy dạy vẽ của anh? - Nguyên há hốc miệng.

K'Tub gật gù:

-Chắc bây giờ anh quên ông rồi. Em nghĩ hôm nào anh phải đi thăm ông mới được. Ờ, mà anh còn phải tiếp tục học vẽ nữa chứ.

Người đứng đối diện với Yan Dran thành linh lên tiếng khiến bọn trẻ lập tức im bật:

-Chọn lựa đi, Yan Dran! Cái bí quyết vẽ truyền thần đó hoặc là người phải tiết lộ với ta hoặc là ngươi ôm theo nó xuống mồ.

Kăply căng mắt nhìn người vừa lên tiếng. Đó là một người đàn ông tầm thước, mặc áo

chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián mảnh như sợi chỉ, dấp dấp trông rất ung dung quý phái. Mặt ông ta bịt một tấm sa mỏng màu xanh ngọc, chỉ để lộ đôi mắt sáng như sao. Đôi mắt đó lúc này đang nhìn xoáy vào Yan Dran, toát ra một áp lực ghê hồn mặc dù giọng ông ta nghe rất mượt mà. Rõ ràng ông ta đang đe dọa Yan Dran nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng như đang nói về thời tiết.

Êmê ngoảnh đầu ra sau:

-Người đó là ai vậy, thầy?

-Trùm Bastu.

Thầy N'Trang Long đáp một cách đơn giản nhưng bọn trẻ nghe như sét nổ ngang tai. Bụng giật thót, cả bọn không hên mà cùng bước lùi một bước, mặt biến sắc, có thể thấy rõ là không đứa nào buồn quan tâm đến việc cổ tổ ra cứng cỏi trong lúc này.

-Đây là hình ảnh trong quá khứ. – Thầy N'Trang Long nói tiếp, giọng điềm tĩnh-Hắn không làm hại được các con đâu.

Nhưng ngay cả khi được thầy hiệu trưởng trấn an, bọn trẻ vẫn không làm sao ép cho trái tim trở lại nhịp đập bình thường, cảm giác ngọt ngào cứ mỗi lúc mỗi ngập tràn trong lồng ngực. Trùm Bastu – cái tên gọi lên một nỗi hãi hùng kỳ lạ. Nếu nghe nhắc đến Thần Chết, có lẽ bọn trẻ cũng không có cảm giác rờn rợn đến thế. Sau khi lùi lại, tụi nó vẫn nhìn vào tấm gương với vẻ sợ sệt và cảnh giác cao độ, dẫu biết rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết và rất có thể khiến thầy N'Trang Long cười thầm trong bụng.

Kăply liếm môi khô rang, mắt mở trừng trừng. Nó không ngờ tay tổ Hắc Ám lại có bề ngoài thanh lịch đến vậy, nếu so với Tam phù thủy Bạch kỳ lân, hẳn cũng chẳng kém cạnh chút nào, thậm chí có phần tao nhã hơn nhờ cách ăn mặc giản dị của mình.

Bastu lại lên tiếng, khi thấy Yan Dran trả lời mình bằng cách giơ cao thanh gươm lên khỏi đầu:

-Người cũng biết là người không thể chống lại được ta mà, Yan Dran!

Êmê lại buột miệng:

-Lạ thật! Con chưa hề nghe nói trùm Bastu đích thân ra tay đối phó với kẻ địch bao giờ.

Lần này Êmê không quay đầu ra sau nhưng có thể thấy là nó đang chờ thầy N'Trang Long giải đáp thắc mắc cho nó. Nhưng Suku đã nhanh nhẩu làm chuyện đó:

-Trình độ của Yan Dran rất cao. Đám sứ giả dưới trướng trùm Bastu không làm gì được ổng, chị Êmê à.

-Không hẳn như thế đâu, Suku. –Thầy N'Trang Long nhẹ nhàng đính chính - Đơn giản là

của bọn Kăply, tiếng cười của trùm Bastu bay ra từ sau chiếc khăn che mặt – Người còn trò gì hay hơn không?

Gương mặt Yan Dran lúc này trông lắm lý phát sợ. Không nói không rằng, ông một lần nữa vung thanh gươm tới trước, miệng nhắm độc thần chú. Lần này phóng ra từ đầu mũi gươm làm một con rồng khổng lồ với những chiếc vảy bạc lấp lánh trong ánh nắng, trông chói mắt như những tấm kiếng phản quang. Kăply nhận ngay ra đó là con rồng mà thằng K'Brăk từng vẽ. Con rồng quẫy mình trên không một cách kịch liệt rồi hung hãn lao về phía trùm Bastu, miệng không ngớt phun ra từng khối cầu lửa đỏ rực khiến vạt cỏ dưới chân núi bốc cháy phừng phực từng mảng lớn.

Kăply mừng rỡ nhận thấy trùm Bastu có vẻ ngán con rồng. Hắn không còn giữ vẻ thản nhiên như lúc nãy mà bắn vọt người ra xa để tránh những khối lửa, chiếc áo choàng đã kịp dính đầy những tàn tro.

Ở đằng sau, Yan Dran không ngớt vung thanh gươm, miệng vẫn liên tục niệm chú. Trong khi bọn trẻ hi vọng con rồng bạc của Yan Dran ít ra cũng đuổi được trùm Hắc Ám thì Bastu có vẻ như đang kêu tới một trận mưa. Bầu trời thỉnh thoảng đen kịt, gió thổi ù ù và sấm chớp nổi lên. Rồi nước trút xuống như thác, chớp mắt đã xuất hiện những dòng suối nhỏ chảy róc rách giữa các khe đá.

-lửa tắt rồi! – Suku hét hải kêu lên.

Trong tấm gương đồng, quả nhiên những khối cầu lửa đã tắt ngóm và con rồng của

-lửa tắt rồi! – Suku hét hải kêu lên.

Trong tấm gương đồng, quả nhiên những khối cầu lửa đã tắt ngóm và con rồng của Yan Dran dường như đang phân vân không biết có nên tiếp tục phun lửa nữa hay không. Chỉ đợi có vậy, trùm Bastu vung tay ra: một luồng sáng chói mắt bay nhanh như điện xẹt, nện ngay vào khúc giữa của mình rồng.

Bất thần trúng đòn, con rồng bạc đau đớn quẫy lộn, rơi xuống một quãng, cố vùng vẫy để ngoi lên nhưng lại tiếp tục rơi xuống thấp hơn.

Mặt mày lo lắng, Yan Dran khẽ hươ nhẹ thanh gươm trên tay.

Trùm Bastu cười ha hả khi thấy con rồng tan vào không khí theo cái vẩy của Yan Dran:

-Người biết điều đấy!

Trùm Bastu bắt chợt sa sầm mặt, nụ cười tuột đi đâu mất và giọng nói cũng không buồn làm ra vẻ ngọt ngào nữa:

-Bây giờ tới phiên ta lấy mạng người đấy, Yan Dran !

Một luồng sáng vọt ra từ tay hắn gần như cùng lúc với câu nói. Kăply thót bụng một cái khi nhận ra đó là luồng sáng ghê gớm đã bắn hạ con rồng.

Yan Dran hình như cũng biết sự lợi hại của luồng sáng chói đó. Ông vội vàng ngoát thanh gươm vào không trung, moi ra một con roi to dùng từ đầu đó; ngay lập tức đôi cánh của con roi khổng lồ xòe ra như một tán cây rậm chắn ngay trước mặt ông.

Nhưng bọn trẻ chưa kịp khâm phục tài nghệ của Yan Dran thì “bùng” một tiếng, luồng sáng của Bastu đã đánh trúng bức tường thành án ngữ trước mặt ông và ai đấy đều điếng hồn khi thấy con roi bốc cháy khét lẹt, còn Yan Dran bị văng xa cả chục thước và ngã lăn ra đất.

Trùm Bastu cười nhạt một tiếng, không thêm bước tới. Hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ có tầm sa mỏng che mặt khẽ lay động, và một lần nữa nhẹ nhàng hất tay ra.

Êmê và PăngTing cùng rú lên khi thấy luồng sáng khi nãy lại xuất hiện và lao thẳng tới Yan Dran lúc này đã không còn khả năng tránh né.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc, luồng sáng giết người sắp chạm vào Yan Dran, đột nhiên có hai luồng sáng khác không biết từ đâu bắn tới như sao “xẹt” và va đúng vào luồng sáng của trùm Bastu.

Một tiếng nổ điếc tai vang lên, lập tức cả ba luồng sáng đều tắt phụt. Trong khi chưa ai biết chuyện gì vừa xảy ra thì một tràng cười đã giòn giã vọng tới và bọn Kăply sửng sốt khi thấy một người đàn ông và một người đàn bà đang cầm tay nhau ung dung bước ra từ sau một tảng đá lớn.

Người đàn ông cao và gầy, khuôn mặt vuông vức, mái tóc xanh cắt ngắn, sống mũi thẳng tắp toát lên vẻ tự tin và cương nghị, còn người phụ nữ thì đúng là một giai nhân hiếm thấy.

Ngay cả Êmê và Păng Ting cũng phải mê mẩn dán mắt vào gương mặt thanh tú của bà.

Trùm Bastu có vẻ như giận run lên trước sự can thiệp bất ngờ của hai người mới đến. Hắn vút hết sự lịch lãm giả vờ, phần nộ rít qua hàm răng nghiến chặt:

-Khốn kiếp! Bọn ngươi nghĩ là bọn ngươi có quyền xen vào câu chuyện giữa ta và lâu đài Sêrôpôk sao?

Êmê một lần nữa không kiềm được sự sốt ruột. Nó ngo ngoáy đầu:

-Họ là ai vậy, thầy?

Thầy N’Trang Long chưa kịp đáp thì trong tấm gương đồng, người đàn ông và người phụ nữ đưa tay ra trước mặt vẫy nhẹ một cái. Từ dưới đất, hai vật gì đó cất lên, bay về phía họ.

Đến khi mỗi người đã nắm vật đó vào tay rồi, bọn Kăply mới nhận ra người đàn ông và

người phụ nữ đưa tay ra trước mặt vẫy nhẹ một cái. Từ dưới đất, hai vật gì đó cất lên, bay về phía họ. Đến khi mỗi người đã nắm vật đó vào tay rồi, bọn Kăply mới nhận ra người đàn ông đang nắm một con roi tre ngắn bịt vàng ở hai đầu, còn cái trên tay người phụ nữ là một chiếc vòng bằng cẩm thạch. Đó chính là những vật vừa rồi họ đã ném ra để chặn luồng sáng của trùm Hắc Ám.

Người phụ nữ lắc khẽ chiếc vòng trên tay, mỉm cười nói với người đàn ông:

-Anh Krazanh, chuyện xen vào hay không xen vào, lẽ ra hẳn phải hỏi chiếc vòng đeo tay của em và ngọn roi của anh mới đúng chứ?

Mặc dù đã ngờ ngợ từ trước nhưng đến khi người phụ nữ cất tiếng, bọn Kăply vẫn không tránh khỏi sự sững sờ. Thiệt tình là tại nó không làm sao bắt mình tin được cặp vợ chồng xinh đẹp trước mặt chính và cặp-vợ-chồng-hai-trong-một dị dạng, gớm ghiếc hiện nay.

Dường như chẳng có một chút liên hệ mong manh nào giữa bọn họ với nhau.

Đầu ong ong, Kăply mở to mắt nhìn chăm chăm vào gương.

Krazanh dịu dàng đáp lời vợ:

-Đúng thế, Kim à. Trùm Bastu mà gặp vợ chồng ta bữa nay coi như hẳn xúi quẩy rồi.

Trùm Bastu nói giọng ngờ vực:

-Ta không tin vợ chồng ngươi đã về dưới trướng Ama Êban.

-Điều này thì ngươi nói đúng. –Krazanh vung vẩy con roi, thản nhiên đáp – Bọn ta chẳng có dây mơ rễ má gì với giáo phái Madagui hết. Nhưng với Yan Dran thì bọn ta mắc nợ hẳn rất nhiều.

-Ta không hiểu.

Trùm Bastu khẽ lắc đầu, nhưng bất thành linh hẳn bước lui một bước, thẳng thốt ré lên:

-Hắn đã giúp vợ chồng ngươi đến núi Lưng Chùng?

Krazanh tỉnh bơ tung hứng con roi trên tay, giọng ngạo nghễ:

-Nếu bọn ta đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang thì việc bọn ta ăn những quả táo vàng ở núi Lưng Chùng rồi sau đó đi lòng ngươi có gì là khó hiểu đâu, Bastu .

Trong khi Krazanh đối đáp với trùm Bastu thì Kim rón rén lại gần Yan Dran lúc này đã nhòm dậy được và đang ngồi thở phì phò trên cỏ:

-Chạy đi, Yan Dran !

-Chạy? – Yan Dran sững sốt.

Kim gật đầu:

-Trong khi vợ chồng ta chặn hấn, người nhanh chóng chạy đi. Nhớ đấy, chậm là không thoát được đâu!

-Không! Ta không chạy đi đâu hết! – Yan Dran dấm tay lên mặt đất, mạnh đến mức phạt đứt phẳng một vạt cỏ - Ta phải ở lại để cùng vợ chồng người chống chọi với hấn.

-Đồ ngốc! – Thái độ ngang bướng của Yan Dran khiến Kim nổi quạu - Người đang bị thương, chỉ tổ vướng chân bọn ta thôi. Hơn nữa, ngay cả khi người còn đầy đủ năng lượng pháp thuật, cả ba chúng ta hiệp sức lại cũng không đối phó nổi hấn đâu!

Trong khi Yan Dran đang còn lưỡng lự thì Kim đã cầm tay ông lôi dậy:

-Người cũng thừa biết cái vụ núi Lưng Chùng là bọn ta bịp hấn mà. Hãy nghĩ đến Yan Jik, cặp mắt Yan Dran bừng lên và không đợi Kim giục đến lần thứ hai, ông nhét vạt thanh gươm vào người và quay mình phóng đi như gió.

-Đứng lại!

Trùm Bastu quát lên như sấm. Nhưng luồng sáng từ tay hấn phóng ra lại bị con roi trên tay Krazanh và chiếc vòng trên tay Kim bay ra đánh chặn.

Trùm Bastu rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt vợ chồng Krazanh và chiếc vòng trên tay Kim bay ra đánh chặn.

Trùm Bastu rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt vợ chồng Krazanh, tấm khăn che mặt bay phần phật một cách giận giữ.

-Há há há. Thì ra bọn người lừa ta để đánh tháo cho Yan Dran. – Hấn cười lên ghê rợn. – Chết hết cả lũ đi!

Từ tay trùm Bastu lần này bắn ra một cuộn khói đen. Cuộn khói càng lúc càng dày đặc và trong nháy mắt kết thành hình một con ó với đôi mắt đỏ như than hồng.

-Thần chú Sát tinh!

Krazanh và Kim kinh hoàng la lên, con roi và chiếc vòng hấp tấp bay ra trước khi con ó kịp lao tới.

Biết diễn biến dồn dập và căng thẳng trước mặt làm cho đám học trò không kịp mở miệng thắc mắc, thầy N'Trang Long nói nhanh:

-Thần chú Sát tinh là thần chú cao nhất của mỗi phe phái. Thần chú của phe Hắc Ám gọi là Điều sát tinh, vì biểu tượng của bọn chúng là con ó. Lâu đài K'Rahlan có biểu tượng là con ngựa nên thần chú là Mã sát tinh. Còn biểu tượng của giáo phái Madagui là con Cọp nên thần chú của họ gọi là Hổ sát tinh. Chỉ có người đứng đầu mỗi phe mới được phép luyện loại thần chú tối cao này.

Hèn gì hầu như bất cứ vật gì ở lâu đài K'Rahlan cũng mô phỏng theo hình con ngựa! Kăply vỡ lẽ, khoái trá “à” lên một tiếng, nhưng nó không có thì giờ để nhấm nháp sự mừng rỡ lâu hơn. Trong tấm gương, con roi của Krazanh và chiếc vòng của Kim đang bay lượn và đánh nhau dữ dội với Điều sát tinh khiến tâm trí nó hoàn toàn bị hút vào cuộc chiến.

Khói đen không ngừng bốc ra từ tay của trùm Bastu, và Điều sát tinh càng lúc càng phình to khiến Kăply cảm thấy một nỗi lo lắng mơ hồ tràn ngập tim nó, một tiếng “rắc” vang lên và nó nghe nhói một cái khi thấy rõ mồn một hai khúc roi gãy văng ra khỏi đám khói khổng lồ và rơi thẳng một lèo xuống đất. Nó chưa kịp trấn tĩnh đã nghe tiếp những tiếng lách cách vọng vào tay và nhìn thấy chiếc vòng của Kim bị bể nát, những mảnh vụn bay lá tả trong không trung như một đám bụi mỏng.

Krazanh và Kim còn đang bất thần nhìn theo những báu vật yêu quý bị hủy, Điều sát tinh đã lao vút tới với một tốc độ kinh hồn.

-Tránh ra, Kim!

Vừa thoáng thấy một đám mây đen đột ngột phủ trùm xuống người, Krazanh giật mình thét lên, một tay vung lên đỡ gạt theo phản xạ, tay kia hấp tấp đẩy bắn vợ mình văng tuốt ra xa.

Cuộc tấn công chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt nhưng khi Krazanh thoát được ra khỏi móng vuốt của Điều sát tinh thì mọi thứ bỗng trở nên tệ hại còn hơn một cơn ác mộng. Kăply, Nguyên, Suku, K'Tub hoàn toàn bị sốc khi thấy gương mặt rần rỏi, cương nghị của Krazanh mới một phút trước đây đã bị tàn phá và biến dạng thảm hại: xương gò má sụp xuống khiến cái trán dô ra và cặp mắt như thụt vào, xương mũi bị gãy còn môi trên gần như bị xé nát.

Khi Krazanh quay bộ mặt quái dị lại thì Êmê và Păng Ting bàng hoàng nấc lên một tiếng như bị nghẹn rồi lão đảo đồ sụp xuống nền nhà.

Thầy N'Trang Long cúi xuống trên hai cô gái. Thầy đặt hai bàn tay to tướng lên vai hai đứa học trò như truyền hơi ấm và cất giọng cảm khái:

-Bình tĩnh đi, tụi con!

Ở tron tấm gương, Kim cũng ré lên sảng sốt khi nhìn thấy bộ mặt đã bị hủy hoại của Krazanh. Bà giơ hai tay về phía chồng, nghẹn ngào:

-Anh Krazanh!

-Chạy đi, Kim! – Krazanh hét hớn, những ngón tay run rẩy sờ soạng trên gò má.

-Không, - Kim vừa nói vừa khóc, bọn trẻ có thể thấy rõ những giọt nước mắt lăn tròn trên

khuôn mặt xinh đẹp của bà – dù sự việc có thể nào đi nữa em nhất định sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.

Krazanh dường như không đủ thì giờ để hiểu câu nói thiết tha và nhiều ý nghĩa của vợ.

Ông giậm mạnh chân, nóng nảy và lo lắng:

-Chạy lẹ đi! Chúng ta không thể chống lại thần chú Sát tinh.

-Em không đi đâu hết. – Kim mím chặt đôi môi đẹp như vẽ, ánh mắt lộ rõ vẻ cương quyết – Chúng ta sẽ dùng bí thuật Nhiếp hồn để chống lại hắc.

-Không được đâu, Kim. – Krazanh la hoảng, hai tay xua rối rít.

Như không nghe thấy chồng nói, nói xong Kim lập tức ngồi xếp bằng trên cỏ. Trong chốc lát, trên đỉnh đầu bà có một làn khói mỏng bốc lên.

Krazanh nhìn vợ, khẽ lắc đầu rồi lật đật ngồi xuống theo.

Trước mặt hai vợ chồng, trù Bastu cũng đang ngồi bệt trên tảng đá nhỏ, mồ hôi tuôn thành giòng trên trán, Điều sát tinh đậu trên vai hắc đang nhỏ dần, nhạt đi rồi từ từ biến mất. Có lẽ hắc cũng hao tổn khá nhiều năng lượng sau khi sử dụng thần chú Sát tinh để đối phó với vợ chồng Krazanh.

-Chỉ có vợ chồng mới có thể luyện được bí thuật Nhiếp hồn. Cho nên bí thuật này còn có tên gọi khác là Phu thê thuật. Thuật này có thể giúp một người tăng năng lượng lên ít nhất ba lần trong một thời gian ngắn. – Thầy N'Trang Long âm đạm giải thích – Nhưng trừ trường hợp bất đắc dĩ, ít ai khinh suất đem thuật này ra sử dụng, vì khi trong khi một người tăng năng lượng thì người kia hoàn toàn không còn khả năng tự vệ...

Thầy N'Trang Long đột ngột bỏ dở câu nói vì ngay lúc đó luồng khói mỏng trên đầu Kim đậm dần, đặc lại như một cuộn chỉ bằng sương trắng. Và khi không thể đặc hơn được nữa, cuộn khói trắng bốc lên, là đà bay qua chỗ Krazanh ngồi, sà xuống và chui dần vào đỉnh đầu ông.

Khi làn khói không còn một vết tích gì nữa, Krazanh đứng bật dậy. Đôi mắt sâu bắn ra những tia sáng lấp lánh, cử chỉ nhanh nhẹn, trông ông không còn chút xú gì giống như lúc nãy. Thậm chí ông cũng không có vẻ gì là vừa bị thương.

Bằng những bước chân vững chãi, ông đi về phía vợ, vừa đi vừa âu yếm gọi khẽ:

-Kim!

-Em đang ở đây mà!

Từ miệng ông, một giọng phụ nữ phát ra.

Krazanh dừng phắt lại và đưa tay gõ gõ trán:

-Ờ, anh quên mất.

Rồi như không để lãng phí một giây, ông quay mặt về phía trùm Bastu vẫn chưa rời khỏi tảng đá, gần giọng quát lớn:

-Người có thể tự đọc điều văn cho mình được rồi đó, Bastu!

Môi trên bị rách nên hàm răng của Krazanh bày gần hết ra ngoài và khi gặm lên, nước bọt trong miệng ông bắn ra như từ một ống phun. Đến lúc này thì bọn trẻ mới thực sự nhìn ra hình ảnh quen thuộc của thầy Haifai mà tụi nó từng biết.

Trùm Bastu có vẻ không để lời đe dọa của Krazanh vào tai. Hắn vẫn ngồi yên, chỉ có tấm khăn che mặt nhúc nhích khi hắn cất tiếng cười khinh thị:

-Tiếc là thuật Nhiếp hồn của bọn người chưa được cao minh lắm. Nếu bọn người nhanh hơn thì ta đã không kịp phục hồi năng lượng...

Trùm Bastu không nói ngoa. Hắn vừa nói vừa chậm rãi đứng lên và Kăply tái mặt khi thấy khói đen một lần nữa từ tay hắn thoát ra.

Krazanh nghiêng chặt răng, quai hàm nổi vằn, mắt dán chặt vào cuộn khói lúc này dần dần tụ thành hình con ó.

-Ra tay đi, anh Krazanh! – Tiếng người vợ từ miệng Krazanh hối hả giục.

Krazanh vung cả hai tay về phía trước làm xuất hiện những ngôi sao xanh biếc như lửa hàn. Những ngôi sao bắn thốc vào Điều sát tinh đang cố phình to ra.

Thầy N'Trang Long có lẽ đang từng xem qua cảnh này nên không lộ chút xú gì hồi hộp. Trong khi bọn trẻ đưa nào đưa nấy miệng mồm há hốc, mắt mở trừng trừng còn mũi thì chỉ thấy hít vào mà không thấy thở ra. Nguyên và Kăply như quên mất mình đang ở đâu, có lúc tụi nó có cảm tưởng đang ngồi ở làng Ke, dán mắt vào màn ảnh tivi say sưa xem một bộ phim hành động nào đó.

Điều sát tinh dường như chưa bao giờ gặp phải thứ ánh sáng xanh lợi hại này. Nó cuống cuống giang rộng hai cánh đập xuống những ngôi sao làm phát ra những tiếng “xèo, xèo” và bị bắn ngược ra sau. Trùm Bastu cũng không đứng vững, loạng choạng thối lui ba, bốn bước.

-Giỏi lắm!

Hắn rít lên đằng rau tấm sa mỏng đang lay động dữ dội, mắt lóe lên những tia sáng hàn học. Nhưng chỉ trong một thoáng, hắn kịp trấn tĩnh và vội khép hờ hai mắt, miệng không ngớt lầm rầm.

Kăply chưa kịp mừng đã ái ngại thấy khói đen vẫn tiếp tục cuộn cuộn tuôn ra từ bay trùm

Bastu như thể khói tàu và Điều sát tinh có vẻ như đã nhanh chóng lấy lại sức lực trong lúc không ngừng to ra như một quả khinh khí cầu được bơm một cách điên cuồng.

Những ngôi sao xanh từ tay Krazanh vẫn bắn ra như mưa. Nhưng Điều sát tinh dường như đã vượt qua được sự hoang mang và bắt đầu tìm ra cách ứng phó thích hợp. Nó nhào lộn trên không, vừa tránh né vừa dùng cả cánh, mỏ và những chiếc vuốt sắc để chống đỡ đòn tập kích dồn dập của đối phương.

Cuộc chiến có vẻ bất phân thắng bại và bọn trẻ thấy rõ cho đến phút nào trùm Bastu chưa thôi lui thêm một bước nào nữa.

-Vợ chồng thầy Haifai có sẽ thắng không hả thầy?

Êmê xao xuyến hỏi, mắt nó nhắm tịt như thể đang cầu cho thầy N'Trang Long gật đầu.

-Nếu hai bên cứ giằng co như thế này, Krazanh và Kim sẽ rơi vào thế bất lợi. Vì bí thuật Nhiếp hồn chỉ có hiệu lực trong một thời gian ngắn thôi, con à.

Trong tấm gương, như để chứng minh cho nhận định của thầy N'Trang Long, những ngôi sao xanh bay ra từ tay Krazanh dần dần ngả sang màu vàng và không còn thông thái như Suku, bọn Kăply cũng biết ngay đó là dấu hiệu của sự sa sút năng lượng.

Krazanh lúc này đánh nhau như không thiết sống nữa. Tóc trên đầu dựng đứng, răng nghiến chặt, ông dai dẳng vạt máy móc vãi ra những đốm sao đã bắt đầu bay chập chới và toán loạn trước sức phản kích kịch liệt của đối phương. Trong khi đó, đôi mắt Điều sát tinh cháy rực như hai ngọn đèn, nó vừa tung ra những cú chụp hung hãn vừa nhìn Krazanh chằm chằm như thể đó là miếng dăm ngon nhất trong đời mà nó sắp với được.

-Ha ha ha...

Tiếng cuwowif của Bastu vang lên như một điwuwif chẳng lành khiến bọn trẻ nghe sống lưng lạnh toát, thậm chí Êmê và Păng Ting không nhận ra là hai đứa nó đã đưa tay lên bịt mắt.

Nhưng ngay vào lúc trùm Hắc Ám quyết định kết liễu tính mạng Krazanh bằng một đòn tối hậu thì đột ngột một tiếng gầm vang rền vọng tới và từ ngọn núi nhỏ cách đó chừng vài chục bước một luồng khói vàng thành hình vọt lên không trung và nhanh chóng tụ thành hình một con cọp to tướng chồm vờn trong gió.

-Hố sát tinh!- Trùm Bastu thở hắt một tiếng, cau kinh

-Tại sao Ama Êban lại đến đây? , tên khốn Yan Dran cầu viện...

Trùm Bastu quay mình định tháo chạy. Nhưng bất thần hấn khựng lại, nhìn quanh một vòng, ánh mắt lấp loáng một cách nguy hiểm. Và hoàn toàn bất ngờ, hấn vung tay một cái,

con ó đen sà thấp xuống nhường cho những ngôi sao bay qua trên đầu rồi thay vì chồm tới Krazanh, nó lao thẳng xuống chỗ cái xác Kim vẫn đang ngồi xếp bằng bất động này giờ trên cỏ với tốc độ của một chiếc tên lửa.

-Ôi, đừng!

Krazanh trong tấm gương và bọn Kăply đứng bên ngoài cùng thất thanh la lên.

“Ầm” một tiếng long trời lở đất, con ó bay lên và chỗ Kim vừa ngồi bây giờ là một khoảng trống khôn. Cú tấn công tàn bạo của Điều sát ting đã biến tất cả thành tro bụi.

Trong một lúc, bọn Kăply thấy trái tim trong ngực vắng đi đâu mất, máu như ngừng chảy và mọi cảm xúc gần như hoàn toàn tê liệt.

Trong tấm gương đồng, Karazanh tụng người xuống cỏ. Trùm Bastu đã chạy tuốt đằng xa nhưng cái giọng đều cái của hắn vẫn nghe rõ mồn một:

-Thế là từ nay vợ chồng người sẽ không bao giờ rời nhau nữa. Thành thật chúc mừng!

-Điều đó cũng không tệ lắm đâu, anh Karazanh! – Đôi môi Karazanh mấp máy và tiếng vợ ông sụt sịt. Bà muốn an ủi chồng nhưng giọng lại ẵm nước mắt.

-Ừ, -Karazanh thở dài – Bastu nói đúng. Thế là từ nay người vợ xinh đẹp của ta...

Đang nói, Karazanh khẽ nhăn mặt và ngưng bật. Có lẽ ông kịp nhận thấy cụm từ người vợ xinh đẹp đã hoàn toàn không còn ý nghĩa. Trong hoàn cảnh của vợ chồng ông hiện nay, nó giống một lời chế giễu hơn là một lời âu yếm.

Ông đứng lên, nhìn về phía hòn núi nhỏ, cao giọng:

-Giáo chủ Ama Êban, cảm ơn ngài đã ...

Đang thao thao, Karazanh bỗng trở mắt khi thấy Yan Dran lù lù tiến ra, thanh gươm ngắn trên tay đang từ từ thu về cuộn khói vàng có hình con cạp.

-Người... người... người vẫn còn ở đây à? – Karazanh lắp bắp.

Yan Dran nhét thanh gươm vào lưng áo, chép miệng:

-Làm sao mà ta có thể thoát thân một mình được cơ chứ. May mà Hồ sát tinh giả mạo của ta cuối cùng cũng lừa được trùm Bastu.

****O****

Karazanh và Yan Dran còn nói qua nói lại một hồi nữa nhưng bọn trẻ đã không còn nghe được gì vì tấm gương lưu trữ đang bắt đầu mờ dần và chừng vài giây sau đã trở lại tình trạng ban đầu.

Thầy N’Trang Long đẩy chiếc tủ giấy trở về vị trí cũ, quay nhìn lũ học trò mắt mũi vẫn còn

đỏ hoe, chưa kịp nói gì thì Kăply đã ray rứt cất tiếng:

-Thầy cho con xin lỗi...

-Con không có lỗi gì với ta, K'Brêt à. –Thầy N'Trang Long đặt tay lên vai Kăply – Nếu con cảm thấy cần phải xin lỗi thì ta nghĩ con có thể gặp thầy Haifai ...

-Không cần đâu, ông N'Trang Long !

Tiếng thầy Haifai bất thần vang lên khiến mọi người ngoảnh phắt lại, ngạc nhiên thầy thầy đã quay trở vào và đứng cạnh chiếc bàn giấy không biết từ lúc nào, đôi mắt tối om om của thầy đang nhìn đi đâu đó trên trần nhà.

Dĩ nhiên, bây giờ dù bộ mặt thầy nom có quái dị gấp trăm lần hơn nữa, Kăply cũng không thấy thầy giống sứ giả của trùm Bastu một chút xíu nào.

-Thưa thầy...- Kăply quay về phía thầy, giọng ngượng ngập, khổ sở thấy mình giống như một đứa trẻ mới tập nói – Con... con...

-Trò khỏi cần phải giải thích rườm rà gì hết, K'Brêt. –Thầy Haifai quay chiếc trán dô về phía Kăply, gằm gù trong cổ họng – Ta không hề giận trò về những câu ngu ngốc đó đâu. Nhưng nếu trò và trò K'Brăk không chăm chỉ học môn Thần chú chiến đấu của ta thì ta nói trước là ta sẽ không để yên cho đâu!

Bọn trẻ lấm lét nhìn thầy Haifai, thấy thầy vẫn ăn nói theo cái kiểu cực kỳ khó ưa nhưng rõ ràng tụi nó đã không còn bắt gặp trong lòng mình sự sợ sệt hay nỗi ác cảm trước đây nữa. Thay vào đó là một cảm giác như là sự kính trọng, đặc biệt khi ánh mắt tụi nó rụt rè chạm vào gương mặt biến dạng của thầy.

Kăply không nghĩ ra mình phải nói gì hay làm gì tiếp theo, cứ đứng đực tại chỗ và không ngừng xoắn hai bàn tay cho đến khi chúng không thể đỏ hơn được nữa.

-Thôi, thế là tốt rồi. - Thầy N'Trang Long vui vẻ lên tiếng, ánh mắt đi qua đi lại một cách hài lòng giữa thầy Haifai và lũ học trò – Anh Karazanh, bây giờ anh có thể giúp tôi đưa bọn trẻ ra cổng được rồi đó.

Như cất được gánh nặng, bọn Kăply mừng rỡ chào thầy hiệu trưởng và nối đuôi nhau lục tục tuôn ra cửa.

-À, khoan đã, anh Karazanh! – Thầy N'Trang Long gọi với theo khi mọi người sắp khuất sau cửa phòng – Bữa nay rất giống như là ngày chấm dứt mọi sự hiểu lầm cho nên tôi nhân tiện cũng muốn báo cho anh biết một chuyện...

Thầy N'Trang Long nhìn các toa tàu đang dồn chỗ cửa, tặc tặc lười nói ovwis chiếc toa tàu cao nhất:

-Anh biết không, anh Karazanh! Trò Tam ở lớp anh không phải là quái nhân đâu. Quái nhân chính là Bolobala.

-Ông nói gì thế, ông N'Trang Long? – Vợ thầy Haifai eo éo đầy sừng sốt, chiếc đầu lắc lư một cách kích động.

-Đúng là như thế, chị Kim à. – Thầy N'Trang Long bối rối vuốt cái trán rộng – Đó là một bí mật nho nhỏ. Nhưng tôi nghĩ là chúng ta không nên quây tung ra làm gì, vì nói chung sống trên đời ai mà chẳng có những nỗi đau lòng, và quan trọng là đằng nào thì Tam và Bolobala cũng chẳng ai liên quan gì đến phe Hắc Ám.

Thầy Haifai dăm dăm nhìn thầy N'Trang Long, căn cứ vào vẻ mặt của thầy có cảm tưởng như thầy chẳng nghe thấy gì, hoặc là những gì thầy vừa nghe thấy đã làm thầy hoàn toàn mất hết cảm giác.

Cuối cùng, thầy nói, giọng của Karazanh:

-Thế à.

Rồi thầy quay ngoắt đi, bước vội xuống những bậc đá như thể muốn chạy trốn cái sự thật mà thầy N'Trang Long vừa tiết lộ.

Kăply thấy có rất nhiều cái đầu thập thò ở các cửa phòng dọc đường tụi nó đi trở xuống. Nó nhận ra đó là cái đầu của thầy Đi Pri, của cô Kemli Trinh và của cô Cafeli Chil. Có lẽ những tiếng ồn ào từ nãy đến giờ đã khiến họ thức giấc. Cũng có thể họ chưa hề chợp mắt nhưng nội quy của nhà trường không cho phép họ tự tiện chạy lên văn phòng hiệu trưởng để thăm dò động tĩnh.

Thầy Đi Prim cô Kemli Trinh và cô Cafeli Chil chỉ mở cửa ra tò mò ngó một cái rồi sập ngay lại, không nói một tiếng nào. Riêng cửa phòng thầy Hailixiro vẫn đóng im ỉm, nhưng khi cả bọn đi ngang qua, Kăply giật mình nghe tiếng thầy Hailixiro bất thần vọng lên trong đầu mình:

-K'Brê, trò hãy im lặng nghe ta nói đây. Ta đã điều tra được phần nào manh mối rồi. Tối mai trò và trò K'Brăk bí mật quay lại đây, sẽ biết ai là thủ phạm hãm hại Bolobala. Hai trò cứ mặc áo tàng hình, ta sẽ tìm cách gỡ lá bùa Bất khả xâm phạm giúp hai trò.

Thầy Hailixiro ngưng lại một chút xiu rồi tiếp tục bằng giọng giống như ra lệnh:

-Nhưng tro hãy nhớ, tối mai chỉ có trò và trò K'Brăk đến thôi. Nếu đông người quá, ta không bảo đảm an toàn đâu đấy.

Kăply có rất nhiều điều muốn hỏi lại nhưng tiếng thầy Hailixiro đã im bật, như radio đột ngột bị hết pin. Nhưng rồi nó chợt nhớ ra là nếu muốn hỏi lại nó cũng không thể truyền ý

ngĩ đi được, liền vội vàng rảo bước và dĩ nhiên là không ai mảy may biết được điều gì đã thực sự làm nó rớt lại phía sau.

CHƯƠNG XI: THAY HÌNH ĐỔI DẠNG

Đêm đó, Nguyên và Kăply không sao dễ giấc nổi. Sau khi trở về lâu đài K'Rahlan một cách êm thấm, tụi nó leo lên giường nằm mở mắt thao láo như thể chẳng có chuyện gì đáng làm ngoài chuyện chờ trời sáng. Bị kịch của vợ chồng thầy Haifai khiến tụi nó không sao ép mình chợp mắt được.

So với Nguyên, Kăply rơi vào tâm trạng còn tệ hại hơn. Từ trước đến nay, nó là đứa luôn tỏ ra hăng hái trong việc gán ghép thầy Haifai vào phe Hắc Ám và không bỏ lỡ dịp nào để tố cáo với thầy N'Trang Long điều nghi ngờ sai bét đó.

-Nhưng nếu thầy Haifai là một người như mình vừa mới biết thì ổng rình rập thầy Hailixiro làm chi vậy há? – Kăply bứt rứt buột miệng, tin rằng nỗi băn khoăn chính đáng sẽ giúp nó cảm thấy bớt nặng nề hơn. Nó ngừng một chút rồi nói tiếp – Chính thầy N'Trang Long cũng từng cảnh báo thầy Haifai rằng ai làm điều ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt. Thầy N'Trang Long nói những điều đó làm gì, nếu như ...

-Chỉ những ai có cái đầu làm bằng đá thì mới không hiểu điều đó thôi, Kăply à. – Nguyên nhếch mép – Mày dỏng tai lên mà nghe nè: Thầy Hailixiro tuyên bố là sắp điều tra ra thủ phạm, đúng không ?

-Ờ, đúng.

-Nhưng thầy hổng có tiết lộ cho ai biết thầy đã có những chứng cứ gì, đúng không ?

-Ờ đúng.

-Trong khi thầy Haifai lại rất sốt ruột muốn biết thủ phạm là ai. Thủ phạm hãm hại Bolobala đương nhiên là chân tay của trùm Bastu. Mà mối hận của thầy Haifai đối với trùm Bastu như thế nào thì mày cũng biết rồi đó...

-Tao hiểu rồi. – Kăply reo lên với giọng của người vừa khám phá ra cái đầu mình không hoàn toàn làm bằng đá – Thầy Haifai nấp trước cửa phòng thầy Hailixiro chẳng qua là muốn rình xem thầy Hailixiro có lơ đểnh để lộ ra chút thông tin nào về thủ phạm không chứ gì?

-Nhưng thầy N'Trang Long thì rất không hài lòng về hành động đó của thầy Haifai. – Nguyên gật gù tiếp – Vì cái kiểu lén lút lút lút như vậy nếu bị người khác bắt gặp rất dễ hóa thành to chuyện. Cho nên thầy mới trách thầy Haifai. Cái câu “ai làm ác thì sớm muộn gì cũng sẽ bị trừng phạt” ý nói là thủ phạm trong vụ này trước sau gì cũng bị lôi ra ánh sáng, thầy Haifai hổng việc gì mà phải nóng vội như vậy. Chính thầy N'Trang Long cũng

xác nhận câu nói đó không nhắm vào thầy Haifai mà.

-Ờ há. – Kăply thốt lên hai tiếng quen thuộc rồi bất thần chồm qua giường Nguyên, nó hạ giọng thì thào như sợ ai đó nghe lỏm – Khi này thầy Hailixiro dặn tụi mình tối nay quay lại trường. Thầy bảo là nếu quay lại, tụi mình sẽ biết được ai là thủ phạm trong vụ này.

Nguyên chưng hửng:

-Thầy nói lúc nào?

-Lúc tụi mình từ văn phòng hiệu trưởng đi xuống. Ông ở trong phòng dùng thần giao cách cảm nói vọng ra, dĩ nhiên là chỉ nói riêng với tao.

-Sao bây giờ mày mới kể chuyện này?

-Tại ông dặn chỉ tao và mày đột nhập vô trường thôi. Đi đông quá, ông không bảo đảm an toàn cho cả bọn được.

-Mày ngu quá. – Nguyên động gót chân xuống giường – Dù tối mai chít có tao và mày vô trường thì cũng phải nói chuyện này cho Êmê, K'Tub, Păng Ting, và nhất là Suku biết. Ông chỉ cấm tụi mình dặt theo chứ đâu có cấm tụi mình nói cho mấy đứa này nghe.

Kăply sực nhớ ra:

-Ờ há, nếu không nói cho Suku biết, làm sao hỏi mượn mấy chiếc áo tàng hình của nó được chứ.

-Lại tính chuyện ngốc nghếch nữa. – Nguyên lừ mắt nhìn bạn – Áo tàng hình thì ăn thua gì với bùa bất khả xâm phạm kia chứ.

-Mày yên tâm – Kăply trấn an bạn với vẻ mặt rất chi là đắc ý – Thầy Hailixiro nói là ông sẽ gỡ lá bùa này giùm tụi mình.

Nguyên chẳng buồn liếc về hí hửng trên mặt Kăply. Nó nhú mày, lăm bắm:

-Sao tự nhiên ông tốt với tụi mình vậy há?

-Tự nhiên sao mà tự nhiên! – Kăply phật ý – Ngay từ đầu ông đã khoái tụi mình rồi kia mà. Mày không nhớ ông tha thiết như thế nào trong việc lôi kéo tụi mình ở lại lớp Cao cấp 1 để học với ông sao. Rồi mới đây, cũng chính ông đã thông báo cho tụi mình biết về mối hiểm họa đang rình rập đâu đó trong trường.

Kăply chép miệng:

-Tao nghĩ ngoài thầy N'Trang Long ra, thầy Hailixiro có lẽ là người tốt với tụi mình hơn ai hết.

-Nhưng thầy Hailixiro hình như không ưa thầy N'Trang Long. – Nguyên lộ vẻ phân vân – Trong vụ Bolobala này, tao thấy ông nói thầy N'Trang Long không ra gì hết. Nào là bưng

bít, nào là dối gạt để giữ chiếc ghế hiệu trưởng...

-Ờ, nói vậy cũng nặng lời thiệt. – Kăply xoa xoa gáy – Nhưng cũng tại thầy N’Trang Long úp mở quá. Hồng biết thầy đang tính chuyện gì mà ngay cả thầy Đi pri và cô Cafeli Chil cũng tỏ ý nghi ngờ. Thầy Hailixiro có lẽ quá sốt sắng vạch mặt thủ phạm nên phát biểu nóng nảy vậy thôi...

Nguyên và Kăply nằm trò chuyện khuya lơ khuya lắc, đến nửa đêm về sáng mới chợp mắt nên ngày hôm sau, tụi nó thức dậy trưa trờ trưa trật.

Sau khi rửa mặt, cả hai lững thững bước ra hành lang và đi xuống vườn. Êmê và K’Tub đi học, còn ông K’Tul và bà Êmô chẳng thấy đâu. Hôm nay lớp cao cấp 2 không có tiết học Thần chú chiến đấu nên Nguyên và Kăply tha hồ lè mề.

Hai đứa vừa ngồi vào bàn thì Đam Pao bùng ra hai cái đĩa pha lê đặt xuống trước mặt.

Kăply nhìn những con cá ngoe nguẩy trong đĩa, mặt sụp xuống:

-Điểm tâm bằng món này hả mày?

-Ờ.

Kăply nhăn nhó:

-Mày cất vô đi. Có cơm chiên bới cho tao một tô.

Nguyên mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Đam Pao:

-Tao cũng vậy.

-Lạ thật. Xưa nay hai anh vẫn khoái cá pha lê lắm mà.

Đam Pao vừa nhắc lên hai đĩa cá vừa lau bầu trong miệng.

-Mày lắm bẩm cái gì đó, Đam Pao? – Kăply nổi quạu – Bộ mày cho rằng sở thích là cái không bao giờ thay đổi sao?

-Em tưởng sở thích về ăn uống thì dù trăm năm cũng không thay đổi chứ.

Thằng Đam Pao bướng bỉnh đáp và chạy lẹ về hướng nhà bếp, như sợ Kăply chồm tới sách tui nó.

-Nó nói không sai đâu. – Nguyên quay sang Kăply, nhún vai – Nếu có thằng K’Brăk và K’Brêt thật ở đây tụi nó đã chén sạch hai đĩa cá này lâu rồi.

-Nhưng thằng này láo! – Kăply hừ mũi – Nó còn nhỏ tuổi hơn tụi mình mà ra vẻ ta đây. Hừ, “trăm năm cũng không thay đổi”. Nó đã sống được bao nhiêu năm trên cõi đời này mà khoác lác dữ vậy?

Nguyên rõ ràng không quan tâm lắm đến cái chuyện đang làm Kăply bực mình. Khi Đam Paotừ nhà bếp quay ra với hai tô cơm trên tay, Nguyên hỏi:

-Em có biết nhà Suku ở đâu không, Đam Pao?

-Nhà anh Suku á? – Đam Pao tròn mắt.

-Ờ, tụi anh định đi tìm Suku.

Đam Pao ngạc nhiên:

-Anh cũng biết chỗ của Đại tiên ông Pi Năng Súp là nơi không ai đến được mà, anh K'Brăk.

Kăply ra vẻ hiểu biết:

-Chắc căn nhà đó được ếm bùa Bất khả xâm phạm giống như căn nhà của Đại tiên ông

Mackeno hay trường Đămri chứ gì?

-Không phải bùa Bất khả xâm phạm mà hình như là bùa Khùng.

Nguyên耿耿 tò te:

-Bùa Khùng ?

-Ừ. – Đam Pao đặt hai tô cơm chiên xuống trước mặt Nguyên và Kăply rồi bước lùi ra sau, chùi tay vào tạp dề, thản nhiên giải thích – Ai tự tiện xâm nhập, nếu hai người trở lên thì cả bọn sẽ xoay ra đánh nhau bươm đầu sứt trán.Nếu đi một người, người đó sẽ tự cào cấu chính mình đến rách bươm ra mới thôi.

Đam Pao nhìn Nguyên và Kăply bằng ánh mắt cảnh cáo:

-Em nghĩ tốt nhất là hai anh không nên đến đó.

Nguyên đáp lời Đam Pao bằng cách nheo mắt nhìn Kăply:

-Có lẽ chính vì vậy mà Suku tặng cho K'Tub cái ống Siêu cảm ứng.

Kăply xúc một thìa cơm cho vào miệng, nhóp nhép nói:

-Đành phải đợi K'Tub đi học về thôi.

****O****

Như thường lệ, từ đầu bàn bên kia, theo cái phất tay của ông K'Tub, tờ Tin nhanh N, S & D bay lướt qua những đĩa thức ăn êm ru như một chiếc tàu lượn và đáp nhẹ xuống đầu bàn bên này, kèm theo một câu bình luận cay độc của chính ông:

-N'Trang Long quản lý cái trường Đămri càng ngày càng chẳng ra gì.

Bọn trẻ hồi hả chúi đầu vào tờ báo, lo lắng hổng biết đám phóng viên tộc mạch của Ama Đliê có nói gì đến vụ đột nhập tối hôn qua và nhất là có phơi tên của tụi nó lên mặt báo như người ta phơi củ cải hay không.

Hàng títt màu đỏ đập vào mắt tụi nó như một cú đấm:

TRƯỜNG ĐĂM RI:

NÁO ĐỘNG TRONG ĐÊM

Theo một nguồn tin đã được kiểm chứng, đêm hôm qua một nhóm học sinh đã rủ nhau đột nhập trường Đăm ri. Hành động này nhanh chóng bị phát hiện và nhóm đột nhập đã bị đội bảo vệ của nhà trường bắt giữ. Không rõ mục tiêu của nhóm học sinh này là gì, giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil nói, nhưng rất có thể liên quan đến vụ nữ sinh Bolobala mất tích.

Phóng viên bản báo phải rất khó khăn mới được tin tức về vụ đột nhập bí ẩn này vì giáo sư Hailixiro và cô Kemli Trinh, những người có mặt tại hiện trường, không hiểu do áp lực nào mà bảo họ không hay biết gì hết, trong khi giáo sư Đi Pri và cô Cafeli Chil cung cấp thông tin rất nhỏ giọt và dút khoát không chịu tiết lộ tên tuổi của những học sinh bị bắt giữ. Riêng giáo sư Haifai, chúng tôi không thể nào tiếp cận được.

Theo suy đoán của bản báo, rất có thể đã có một lệnh cấm được ban ra từ hiệu trưởng N'Trang Long khiến các giáo sư rất dè dặt khi đề cập đến chuyện này.

TIN GIỜ CHÓT: Nhóm đột nhập đã được phóng thích ngay sau đó và không có một điều kiện nào kèm theo.

Y chang như tâm trạng của các bị cáo khi dò bản tuyên án của tòa, đọc xong đến dòng cuối cùng vẫn không thấy tên mình, bọn trẻ mừng khắp mừng khởi nhưng dĩ nhiên là không cái miệng nào dám buột miệng ra tiếng thở phào lộ liễu. Thậm chí, dù biết mồ hôi này giờ đã lấm tẩm trên trán nhưng trước ánh mắt soi mói của ông K'Tul và bà Êmô, không đứa nào dám lấy tay lau. Chúng đành giới hạn niềm vui trong những cái liếc mắt, kín đáo khoe những nụ cười mỉm mà phải rất tinh ý mới có thể nhận ra.

- Thế nào, tụi con? – Ông K'Tul nhếch mép khi thấy bọn trẻ đã dời mắt khỏi trang báo – Có đúng là chuyện động trời không?

- Dạ, động trời ạ. – K'Tul nhanh nhẩu – Hồng biết tụi nào chơi ngu như vậy. Dám mò vô trường lúc đêm hôm.

- Ta không hiểu tối hôm qua lão N'Trang Long ăn phải thứ gì mà kém sáng suốt dữ vậy. –

Ông K'Tul tiếp tục nói bằng giọng châm biếm – Lẽ ra phải giữ bọn nhóc lại để điều tra chứ.

- Chắc là thầy hiệu trưởng đã gạn hỏi rồi nhưng không thấy điểm gì đáng nghi.

Kăply bên vực thầy N'Trang Long, mắt nhìn chăm chăm vào mặt ông K'Tul như chờ đợi một phản ứng bất lợi, và nó hoảng hồn khi thấy hàng ria con kiến trên mép ông nhúc

nhích một cách hậm hực:

-Vậy mà không thầy điểm gì đáng nghi à? Hừm, theo ta thì có một tí thứ đáng nghi trong cái vụ đột nhập này.

-Môi ông K'Tul cong lên khinh bỉ - Chỉ có điều N'Trang Long là một tay bất tài. Xưa nay lão không được làm một chuyện gì đến nơi đến chốn hết.

Lời lẽ dè bủ mà ông K'Tul dành cho thầy N'Trang Long cắm vào trái tim Kăply như một thứ nọc rắn. Nó cảm thấy người nóng ran, một sự phẫn nộ bùng lên không sao ngăn chặn được.

-Thầy N'Trang Long có đúng là kẻ bất tài hay không thì phải đợi thêm bốn ngày nữa mới biết được, bố à.

Có vẻ như Kăply vừa đánh thức một con sư tử. Bọn Êmê hoảng vía khi thấy bộ mặt ồm nhom của ông K'Tul đột ngột phù ra, ánh mắt của ông lấp lánh một cách nguy hiểm và căn cứ vào sự cựa quậy điên cuồng của ông thì hình như ông đang nhấp nhúm định đứng lên khỏi chỗ ngồi.

-K'Brêt nói vậy cũng không có gì là quá đáng, anh K'Tul à. – Bà Êmô vội vã lên tiếng, với cái vẻ quỳnh quít của người đang tìm cách dập tắt một đám cháy sắp sửa bùng lên – Ngài hiệu trưởng đã quả quyết sau một tuần lễ con bé Bolobala sẽ trở về. Đã trôi qua ba ngày rồi, cứ đợi thêm vài ngày nữa xem sao.

Lời phân giải của bà Êmô như một bản tay giúi ông K'Tul trở lại xuống ghế. Nhưng mặc dù đã từ bỏ ý định nhòm người dậy, ông vẫn như đang còn kẹt cứng trong tấm lưới vô hình của sự tức giận, vai và hông không ngừng cựa quậy, còn miệng thì khò khè như lên cơn suyễn.

-Được rồi, được rồi! – Ông vừa nói vừa hả họng lớp không khí – Ta sẽ cố sống thêm bốn ngày nữa để coi lão N'Trang Long có còn ngồi vững ở chiếc ghế hiệu trưởng trường Đămri không cho biết!

Ánh mắt của ông thành linh bắn sang K'Tub:

-Còn con, K'Tub. Ta cho rằng không nhất thiết chuyện gì con cũng nghĩ và làm theo K'Brêt và K'Brăk.

-Là sao hả ba? – K'Tub trố mắt dòm ba nó, không hiểu ông K'Tul nói vậy là có ý gì.

-Là sao thì tự con biết lấy.

Ông K'Tul lại buông một câu lấp lửng rồi lạnh lùng nhắc chiếc thìa cán dài quen thuộc lên,

cái động tác cho biết là cuộc trò chuyện đã kết thúc: kể từ giây phút này cái miệng của bọn Kăply chỉ được sử dụng hầu chức năng căn bản là nhai và nuốt mà thôi.

\$\$*O*\$\$

K'Tul nhìn Nguyên bằng ánh mắt lo lắng, lúc này cả bọn đang ở trong phòng, với sự có mặt đúng lúc của Suku và Păng Ting:

-Anh K'Brăk! Anh có nghĩ rằng ba em đang nghi ngờ tụi mình không?

-về chuyện tối hôm qua á?

-Ừ.

Trán Nguyên cau lại. Nó nhìn sang Êmê như tìm đồng minh:

-Em nghĩ sao, Êmê? Theo anh thấy thì hình như bố K'Tul đã đánh hơi được điều gì đó.

-Không có đâu, anh K'Brăk. – Êmê lúc lắc mái tóc vàng óng – Cậu K'Tul chỉ không hài lòng về sự bướng bỉnh của anh K'Brêrê thôi. Và rõ ràng là cậu không muốn K'Tub a dua theo ba cái vụ chống đối này.

-Dù sao thì chúng ta cũng phải cẩn thận, - Làm như không nghe thấy từ “bướng bỉnh” và “chống đối” mà Êmê gán ghép cho mình, Kăply nhún vai nói - nhất là tối nay anh và K'Brăk sẽ quay trở lại trường Đămri lần nữa.

-Cái gì? – Êmê há hốc miệng – Anh không nói đùa đó chứ, anh K'Brêrê ?

-Anh trở lại đó làm gì? – K'Tub nhìn Kăply lom lom như thể thằng này là một cái thứ kỳ cục gì đó mà nó mới thấy lần đầu – Hồng lể anh cho rằng bị lão Chu bắt trói một lần vẫn còn chưa đủ?

-Yên tâm đi, K'Tub. – Nguyên hắng giọng – Chính thầy Hailixiro đã bảo tụi anh quay lại...

-Như thế này nè...

Kăply vọt miệng chen ngang, giành là người thuật lại những gì xảy ra cho nó vào tối hôm qua, lúc từ văn phòng hiệu trưởng quay trở xuống.

-Bây giờ em mới vỡ lẽ tại sao thầy Hailixiro đã giả đui trên tờ Tin nhanh N, S & D số ra trưa nay, trong khi trước đó ổng là người cung cấp thông tin tích cực nhất cho đám phóng viên của Ama Đliê. – Mắt sáng lên, Suku nói ngay khi Kăply vừa dứt lời – Hóa ra ổng không muốn bút dây động rừng. Ổng sợ làm lùm xùm, tối nay thủ phạm sẽ lặn mất.

Êmê dán mắt vào mặt Nguyên, giọng căng thẳng:

-Hồng lể anh là anh K'Brêrê quyết định chỉ có hai người đến đó?

Nguyên thở dài, không quên nhìn chằm chằm cánh tay của Êmê với vẻ đề phòng:

-Thì em cũng biết rồi đó. Thầy Hailixiro đã dặn là...

-Ổng dặn gì kệ ổng! – Êmê ngúng nguẩy – Em nhất định đi theo tụi anh...

-Em nữa! – K'Tul nhảy tưng tưng.

-K'Tul – Nguyên cố nặn ra bộ mặt nghiêm khắc – Em chưa quên ba em đã nói gì với em hồi trưa đó chứ?

Kăply gật gù phụ họa:

-Anh dám cá mười ăn một tối nay thế nào dì Êmô cũng sẽ đi kiểm tra từng phòng cho mà coi. Tính dì cả lo lên dù nghi ngờ hay không, chắc chắn dì cũng sẽ rảo một vòng mới có thể yên tâm đi ngủ.

Nhận xét của Kăply khiến Êmê và K'Tub không khỏi chột dạ. Tụi nó chẳng lạ gì bà Êmô. Do vậy tụi nó không thể không nhận thấy những lời phỏng đoán của Kăply hoàn toàn phù hợp với tính cách của bà.

Êmê cắn môi:

-Nếu vậy thì ngay cả hai anh cũng không thể rời khỏi nhà tối nay được.

-Biến! – Suku buột miệng, đôi mắt long lanh của nó chiếu vào mặt Nguyên và Kăply sáng rực - Hồi ở lớp Cao cấp 1, hai anh từng học qua môn Biến mà.

-Đúng rồi đó, Suku! – Kăply nói với vẻ giận lẫy - Em cũng biết là anh từng biến một con thằn lằn thành một đồng lộn xộn những lông và mỏ mà. Nếu tụi anh học giỏi môn Biến, thầy N'Trang Long đâu có bức tụi anh qua lớp khác làm chi.

-Em sẽ phụ mấy anh. – Suku hăng hái- Dù sao thì cúng ra cũng nên kiếm vài khúc cây...

Kăply lo lắng giương mắt ếch:

-Biến khúc cây thành người á?

-Thì vậy.

-Trời đất, trước khi đến đâu em không húc đầu vào tường chứ hả Suku? – Kăply ré lên - Biến sinh vật này thành sinh vật khác, tụi anh làm còn không xong nữa là biến đồ vật thành sinh vật.

-Chẳng có gì khó hết, anh K'Brêt. – Suku khẽ hất đầu cho những lọn tóc trượt qua một bên trán – Em đã từng nói với anh rồi. Hiệu quả pháp thuật nhiều khi tùy thuộc vào ý chí...

-Cứ làm thử là biết ngay chứ gì.

K'Tub hào hứng reo lên và không đợi ai kịp có ý kiến, nó sốt sắng lao ra cửa.

Lát sau, K'Tub khệ nệ khuân vào bốn khúc cây to bằng bốn bắp tay.

-Nhiều thế? – Suku nhướn mắt – Tao tưởng hai khúc là quá đủ rồi.

-Tao và chị Êmê nữa chi. – K'Tub tỉnh bơ đáp - Bộ mày tưởng chị Êmê có thể ngồi nhà khi anh K'Brăk xông vào trường lúc nửa đêm sao?

-Đúng rồi đó, Suku. Chị cũng đi nữa.

Êmê nói, cố tránh ánh mắt của Nguyên.

-Thiệt tình! – Kăply nhăn nhó – Anh đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi. Là thầy Hailixiro...

-Em biết rồi, anh K'Brê. - Êmê nói nhanh – Thầy Hailixiro bảo là chỉ có hai anh được vào trường thôi. Nhưng tụi em dẫu có vô tròng. Tụi em chỉ đứng ngoài cổng để nghe ngóng động tĩnh thôi mà.

Giải thích hợp lý của Êmê kết thúc luôn cuộc tranh cãi. Nguyên khẽ liếc cô bạn gái một cái, không tìm ra được lời phản bác nào ngoài một cái khịt mũi bất lực.

Suku đặt một khúc cây lên tấm nệm lông chim, bảo Kăply:

-Anh bắt đầu được rồi đó, anh K'Brê.

Bằng những bước chân hoàn toàn thiếu tự tin, Kăply lê bước tới cạnh giường. Nó chậm chạp chìa tay vào khúc cây, khẽ liếc Suku, dè dặt hỏi:

-Biến cái khúc cây này...

-...thành chính anh. – Suku tiếp lời.

Thiệt tình thì Kăply không chắc mình có sẽ làm được điều Suku yêu cầu hay không. Nó nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh để có thể nhớ lại những gì thầy Hailixiro nhét vô đầu nó về cách sử dụng thần chú Thay hình đổi dạng, thứ thần chú quái chiêu từng biến nó thành trò cười trong lớp.

Trong khi nhắm đờn thần chú, Kăply cố bắt hiện ra trong tâm trí cái hình ảnh của chính nó và nó chợt khám phá ra không có gì dễ dàng hơn là tự mình hình dung ra khuôn mặt mình. “Bụp” một tiếng khẽ, hoàn toàn ra ngoài mong đợi của Kăply, khúc cây trên giường đã biến thành thằng Kăply không sai một mảy. Chỉ có điều câu thần chú lôm côm của nó chỉ đủ sức hóa ra thằng Kăply từ bụng trở lên, phần còn lại vẫn là nửa khúc cây xù xì, thô ráp.

-Không sao! Không sao! – Kăply nhìn thằng Kăply giả đang nằm há họng ngáy khò khò dù chỉ mới có được nửa thân người, khoái trá kêu lên- Tối nay chỉ cần kéo chăn đắp ngang ngực là di Êmê không tài nào phân biệt được thật giả.

Nó quay sang Suku, hí hửng:

-Trình độ của anh mà biến được như vậy là khá lắm rồi, phải không Suku?

-Khá cái con khỉ! – Suku làu bàu – Anh nhìn kỹ lại coi, anh vừa biến khúc cây ra người nào

thế!

-Hổng lẽ sau khi bị trúng đòn của Buriăk, anh lú lẫn đến mức không nhớ nổi hình dáng của anh sao, anh K'Brê? – K'Tub cầm tay Kăply lắc qua lắc lại và ré lên bằng giọng thê lương.

-Cái đầu anh K'Brê đúng là hổng bết mất rồi!

Păng Ting tắc lưỡi, từ khi bước vào phòng đến giờ nó mới chịu mở miệng và câu nói đầu tiên của nó khiến Kăply tức tối đến nỗi ước chi câu nó á khẩu luôn cho rồi.

Nhưng điều làm Kăply sửng sốt nhất là ngay cả thằng bạn đại ca của nó cũng rít qua kẽ răng:

-Đồ ngu! Tại sao mày cứ muốn làm cục gạch hoài thế hả?

Kăply quay lại nhìn thằng Kăply giả, thấy nó giống hệt mình, không hiểu sao tại bạn lại chửi mình te tua như vậy. Đang nhìn chăm chăm, đột nhiên Kăply giật bắn người, một luồng điện lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Mặt tái nhợt, nó lật đật ngược nhìn Nguyên, thấy thằng này đang nhìn nó hằm hằm như không có mong muốn nào hơn là nhặt mấy khúc cây dưới sàn lên phang cho nó một phát vô đầu.

Khỉ thật! Tại sao mình lơ đãng đến mức biến ra chính mình há? Lẽ ra phải biến thành thằng K'Brê mới đúng chứ! Kăply tự rửa thầm, muốn xáng cho mình một bạt tai quá chừng.

-Ờ ờ, để anh làm lại.

Kăply nhìn Suku, lắp liếm nói và trước ánh mắt chưa hết ngỡ ngàng của tụi nhóc xứ Lang Biang, nó lại hồi hộp giơ tay lên.

Lần này, câu thần chú của Kăply đã nhanh chóng sửa chữa sai sót: thế vào chỗ thằng Kăply bây giờ là thằng K'Brê chính hiệu, dĩ nhiên cũng chỉ có phần bụng trở lên. Chỗ lẽ ra là hai cẳng chân vẫn là khúc gỗ nhám K'Tub vừa bê từ nhà bếp lên.

Nguyên cũng chẳng khác hơn Kăply bao lắm. Tài nghệ của nó thậm chí còn tệ hơn: K'Brăk là thằng người chân gỗ đã đành, đằng này thay vì mọc ra hai cái tai, hai bên đầu vẫn còn nguyên hai chiếc lá khô.

Êmê nhìn gương mặt đỏ lựng của Nguyên, mỉm cười:

-Vậy là giỏi rồi, anh K'Brăk. Đứng ngoài cửa phòng nhìn vào thì cái tai hay chiếc lá trông cũng như nhau thôi.

-Ờ, chẳng sao hết!- Suku tươi tỉnh gật đầu.

K'Tub thủ sẵn một khúc cây trong tay, lật đật chìa ra:

-Anh biến ra em đi, anh K'Brăk!

-Để tao!

Suku giật phăng khúc cây trên tay bạn, hăng hái nói. Nó đặt khúc cây lên nệm, nhanh nhẩu niệm chú.

Có thể nói trình độ của Suku cao hơn Nguyên và Kăply một bậc, mặc dù khả năng pháp thuật của nó hoàn toàn do tự học: Khúc cây trên giường hóa ra một thằng K'Tub hoàn chỉnh từ đầu cho đến chân. Chỉ có chỗ đầu gối và mắt cá là còn nguyên những mấu gỗ vụn vẹo.

-Tuyệt!

K'Tub khoái trá buột miệng và hớn hờ cúi sát xuống gương mặt thẳng anh em song sinh của mình. Đang tò mò ngắm nghía, nó bỗng bật kêu:

-Ủa, sao cặp mắt nó kỳ cục vậy nè.

Vừa nói, K'Tub vừa lấy tay sờ lên mặt thẳng K'Tub giả mạo, khều khều chọc chọc một lát rồi đưa ngón tay lên mũi ngửi

-Ồi trời ơi! – K'Tub nhăn mặt hét toáng – Mùi gì giống cút chuột vậy nè!

Kăply chống hai tay lên đầu gối, căng mắt quan sát gương mặt thẳng K'Tub đang ngủ mê mết trên giường một hồi rồi ngược lên nhìn Suku, toét miệng cười hì hì:

Đúng là hai cục cút chuột chứ không phải hai con mắt, Suku à.

Nhưng Suku không còn đứng ở chỗ cũ để nghe Kăply xác nhận. Lúc này nó đang bị thằng K'Tub rượt chạy lòng vòng quanh phòng, vừa thở hổn hển vừa cuống quít phân bua:

-Hai cục cút chuột đó đâu phải do tao hóa ra. Ai bảo mày không chịu rửa sạch mấy khúc cây trước khi đem lên đây chi!

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau bữa ăn tối, Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub ì ạch khiêng những bản sao của mình đặt lên giường, thận trọng kéo chăn đắp kín từ bụng đến chân, sau đó tụi nó lôi áo tàng hình ra trông vô người rồi sè sè kéo nhau chuồn ra khỏi nhà, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ hẹn sỏi Suku và Păng Ting.

Đúng như Kăply đã tiên đoán, tụi nó vừa ra khỏi lâu đài K'Rahlan chừng nửa tiếng, bà Êmô đã ngồi lên. Thực ra, lúc này bà đã định thiếp đi khi cơn buồn ngủ ập đến nhưng rồi sực nhớ đến mầu tin trên tờ Tin nhanh N, S & D, bà lại cảm thấy bồn chồn. Tất nhiên bà không

bao giờ nghĩ nhóm đột nhập kia là những đứa trẻ nhà K'Rahlan nhưng cho đến chừng nào chưa tận mắt nhìn thấy tội nhóc yên giấc trong giường, bà vẫn cảm thấy khó mà chớp mắt được.

Bà khoác thân áo choàng lên vai rồi lết xệt bước ra cửa. Đứng yên một chút cho mắt quen với bóng tối, bà nhẹ nhàng tiến về phía cuối hành lang, lướt ngang qua nhà kho, lần xuống từng bậc thanh đá lạnh ngắt, rón rén đặt chân lên tầng hai.

Như một con mèo, bà êm ái đến trước cửa phòng Nguyên và Kăply, ngần ngừ một thoáng rồi mở hé cửa nhìn vào bên trong. Dưới ánh sáng mờ mờ chiếu ra từ ngọn đèn nhỏ trên vách, bà thở phào một hơi nhẹ nhõm khi trông rõ hai đứa trẻ đang nằm ngáy như sấm trên hai chiếc giường đặt cạnh nhau.

Hết sức yên tâm, bà lần lượt bước qua phòng Êmê và phòng K'Tub nằm ở cuối dãy, lại hé hé cửa và lại tiếp tục thở ra theo cái cách của người vừa trút bỏ được một gánh nặng trên vai khi nhận thấy tất cả mọi đứa trẻ đang ở đúng cái chỗ mà bà muốn tội nó phải ở.

Bà Êmô hoàn toàn không biết rằng những đứa trẻ ngoan ngoãn mà bà vừa trông thấy kia thực ra chỉ là do những khúc cây biến ra. Và ngay trong đêm đó, bà cũng không hề biết một điều bí mật khác: Khi bà vừa leo trở lên tầng lầu của mình, thông thả quay trở vào phòng và thanh thản ngr lưng vào giấc ngủ thì ông K'Tul đột ngột xuất hiện ngay ở những nơi mà bà vừa bỏ đi.

Như bước ra từ trong không khí, ông K'Tul mọc lên ngay trước cửa phòng Nguyên và Kăply hoàn toàn bất ngờ, vẫn lối ăn mặc giống như ban ngày, chỉ có điểm khác biệt duy nhất là đôi giày mềm đã thế vào chỗ của đôi guốc gỗ.

Cũng như bà Êmô trước đó vài phút, ông khẽ đẩy cửa phòng ngẹo cổ nhìn vào. Nhưng sau một hồi nghiêng ngó, ông không bỏ đi mà ngược lại, mở rộng cánh cửa ra thêm một chút nữa và bước hẳn vào trong phòng.

Nhón trên đầu những ngón chân, ông K'Tul thận trọng đến sát bên giường của Nguyên và Kăply, sẫm soi thêm một lúc và cuối cùng, như ngờ vực điều gì, ông khẽ phẩy tay một cái. Hai chiếc mền lập tức tuột ra khỏi người hai đứa trẻ.

CHƯƠNG XII: GIẢNG BẦY.

Êmê , K'Tub, Păng Ting Suku thu mình sau gốc cây, đưa mắt nhìn theo Nguyên và Kăply đang lò dò tiến về phía cổng trường. Gọi là nhìn nhưng thực ra tụi nó chỉ mường tượng trong đầu chứ chẳng thấy gì hết, vì lúc này Nguyên và Kăply đã lại mặc áo tàng hình vô người.

-Hai anh cẩn thận nhé!

Êmê khẽ giọng nói với theo, thấp thỏm không biết hai bạn mình có nghe thấy không. Nếu nó kêu lớn hơn một chút, có thể tin là lời căn dặn của nó sẽ vọng đến tai Nguyên và Kăply, nhưng nó không đủ liều để đánh động đội bảo vệ của lão Chu lúc này đang ẩn nấp ở đâu đó.

Nguyên và Kăply nắm chặt tay nhau, vừa chui qua dưới mái che vừa nhìn dáo dác. Sau khi nhìn chung quanh, đứa này nhìn hồi hộp nhìn vào chỗ mà nó nghĩ là đứa kia đang ở đó để kiểm tra xem chiếc áo tàng hình còn hiệu nghiệm hay không.

Chỉ đến khi đã bước qua cánh cổng của lớp Tường thành thứ hai mà vẫn không thấy một mẩu da thịt nào lộ ra, Nguyên và Kăply mới tin chắc là thầy Hailixiro đã giữ đúng lời hứa: bùa bất khả xâm phạm đã bị vô hiệu hóa.

Hai đứa đi một lát đã đến giữa sân trường. Thành linh Nguyên kéo tay Kăply ra hiệu đứng lại. Nó chợt nhớ ra là thầy Hailixiro chỉ bảo tụi nó vô trường nhưng không nói rõ là đi đến chỗ nào trong trường.

-Gì thế? – Kăply ngạc nhiên thì thào.

-Tụi mình không thể đi lung tung được! Nguy hiểm lắm! – Nguyên thì thào đáp.

Kăply đảo mắt ra bốn phía, giọng nhẹ nhõm:

-Đội bảo vệ hôm nay hình như không có đây.

-Đừng có ngốc. – Nguyên hừ mũi – Họ vẫn ở đây ra đấy. Có điều họ chỉ xuất hiện khi nào có động thôi. Nếu như mày...

Đang nói, Nguyên bỗng ngưng bật, đúng hơn là có vẻ như câu nói đột ngột tuột khỏi môi nó. Vì ngay lúc đó, tiếng lão Chu vang lên rõ mồn một:

-Mụ có nghe thấy tiếng gì không, mụ Gian? Hình như có tiếng người trò chuyện.

Như bị đâm vào đầu, Kăply choáng váng đến mức suýt chút nữa đổ sụp xuống nếu tay nó không bị Nguyên nắm cứng. Ngay cả Nguyên cũng điếng hồn khi phát hiện lão Chu và mụ Gian đang đứng cách chỗ tụi nó chừng mười bước. Không rõ hiện ra từ lúc nào, lúc này cả

hai đang nghiêng tai nghe ngóng, và cái dáng đứng bất động của họ gây cảm giác họ không để lọt khỏi tai ngay cả tiếng đập cánh của một con muỗi bay ngang.

Nguyên gần như nín thở, tay đã bóp chặt tay Kăply càng bóp chặt hơn như nắm bảo thủ này chớ có giở trò ngốc nghếch.

-Lão ngễnh ngãng thật rồi, lão Chu. Làm gì có ma nào trò chuyện trong lúc này! – Mụ Gian nhíp nhíp đôi đũa trên tay, thở phì một tiếng, giọng chế nhạo – Ta nghĩ đã đến lúc ngài hiệu trưởng cho lão về hưu được rồi đó.

Lão Chu lẩm bẩm như nói với chính mình:

-Rõ ràng chính tai ta nghe như có tiếng rì rầm...

Mụ Gian “hứ” một tiếng, cắt ngang:

-Lão thiệt lắm cảm quá sức. Hổng lẽ lão tin rằng tụi nhóc hôm qua dám quay lại lần nữa?

Mụ càng nói càng hăng khiến giọng mụ trở nên the thé:

-Giả như tụi nó quay lại thiệt thì tại làm sao mà chúng ta không nhìn thấy tụi nó đâu? Lão quên trường Đămri là nơi nào rồi sao?

Lý lẽ của mụ Gian vững chắc đến mức trông lão Chu thảm hại như một con tàu bị đánh chìm.

-Ờ, thì ta cũng chỉ ngờ ngợ thế thôi.

Lão tiu ngửu đáp, giọng ấp úng như thể đang ngậm đầy một miếng nước. Rồi chợt nhớ ra mình là đội trưởng đội bảo vệ mà để cho con mụ đội viên dạy khôn, mặt lão sầm xuống và trong tích tắc, lão độn thổ biến mất, không một lời tạm biệt.

Mụ Gian có vẻ khoái trá trước sự chạy trốn hấp tấp của người đồng nghiệp. Mụ đi ra cổng trên đôi chân nhún nhảy, tay vung vẩy đôi đũa pháp thuật, miệng cười hích hích:

-Lão già này càng ngày càng giống trẻ con. Thiệt tình!

Kăply thở vào tai Nguyên:

-Lão Chu này thính tai ghê há, mày?

-Đúng vậy. – Nguyên xẵng giọng – Cho nên tốt nhất là mày nên khóa miệng mày lại, đừng thốt ra một câu ngu ngốc nào nữa hết.

Kăply đột nhiên đâm bướng:

-Nếu tao hỏi bây giờ tụi mình sẽ đi đâu nữa thì không phải là một câu ngu ngốc chứ?

Nguyên không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn bạn, dù nó không trông thấy Kăply và biết chắc thằng này cũng không trông thấy cái trừng mắt của nó. Có lẽ đây là một trong những lần hiếm hoi Nguyên không át giọng được Kăply. Vì thực ra chính nó cũng không biết phải làm

gì tiếp theo trong đêm nay sau khi đã vào đến giữa sân trường.

Suốt một lúc, hai đứa cứ đứng đực ra đó, giữa trời, tay trong tay, làm như thể cứ đứng hoài vậy thì thủ phạm trong vụ Bolobala sẽ tự động bước tới nộp mạng.

Đang quay đầu sang trái sang phải, cảnh giác sục mắt vào bất cứ vật gì khả nghi, Nguyên chợt thấy bàn tay Kăply giật nảy một cái trong tay mình.

-Gì thế? – Nguyên quay phắt sang bạn, nơm nớp hỏi.

-Im nào! Thầy Hailixiro...- Kăply nói nhanh vào cựa quậy như những ngón tay một cách nóng nảy.

Không nhìn thấy Kăply nhưng Nguyên hiểu ngay là thầy Hailixiro chắc nấp ở đâu đó và đang dùng thuật thần giao cách cảm nói chuyện với bạn mình.

Nguyên đành dán miệng mình lại, cổ trấn áp cảm giác nôn nao đang trào lên trong ngực, thấp thỏm chờ đợi.

-Đi!

Cuối cùng, Kăply khẽ thốt và không nói thêm tiếng nào nữa, nó cầm tay bạn kéo đi bằng băng.

Nguyên phát bực khi thấy Kăply bắt đầu học đòi vẻ đại ca. Nó định không thèm hỏi lại, nhưng khi nhận ra tụi nó đang xăm xăm tiến về phía lớp Cao cấp 2 thì không thể làm ra vẻ thờ ơ được nữa:

-Vào lớp mình á?

-Ừ.

-Có gì trong đó?

-Tao cũng chẳng biết. Nhưng tao nghĩ là thầy Hailixiro bảo tụi mình vô đó.

Cửa lớp khép hờ, Nguyên chỉ cần đụng nhẹ một cái là mở ra ngay. Ánh sáng mờ mờ của viên bích ngọc khảm trên đỉnh tháp hắt vào căn phòng vắng vẻ tạo nên cảm giác âm u, rờn rợn khiến một đứa gan dạ như nó buộc phải hít sâu một hơi để trấn tĩnh.

Nguyên cảm thấy bàn tay Kăply đang run lên và giọng nói của thằng này cũng run không kém:

-Hổng...hổng có ai...ai... trong này hết, mày:

-Ờ.

Nguyên đáp và nhip những ngón tay lên mu bàn tay Kăply như để truyền thêm dũng khí cho bạn, mắt lia một vòng dọc các dãy bàn im lìm như những nắm mồ say ngủ, thắc mắc không hiểu thầy Hailixiro kêu tụi nó vô cái chỗ quanh quệ này làm chi.

Kăply lại thì thầm:

-Đi ra quách. Trong nay lạnh lẽo quá.

-Mày có nghe lộn không, Kăply? – Nguyên cắn môi, hỏi một câu không ăn nhập gì đến đề nghị của bạn – Thầy Hailixiro bảo tụi mình vô lớp Cao cấp 2 thật à?

-Lộn sao được.Ổng lặp đi lặp lại đến bốn, năm lần mà. Ổng bảo cứ vô đó sẽ...

Đang nói, Kăply bỗng im bật, y như có ai thỉnh linh nhét giẻ vô miệng nó. Nguyên nhạc nhiên quay qua bạn, nhưng sức nhớ nó không tài nào nhìn thấy được vẻ mặt của thằng này, liền vội vàng kêu khẽ:

-Kăply!Kăply!

Nguyên gọi liền hai tiếng, vẫn không nghe Kăply ừ hử gì hết. Có vẻ như nó đã bị á khẩu luôn rồi. Nếu bàn tay của Kăply không nằm trong tay Nguyên, Nguyên hoàn toàn có thể nghĩ bạn mình đã không còn ở bên cạnh. Nó bị làm sao vậy há? Nguyên lo lắng nghĩ, đang chưa biết làm thế nào bỗng nghe Kăply bật ra một tiếng rên nhỏ xíu, còn tệ hơn cả một tiếng thì thào:

-Bên trái... ở bên trái...

Nguyên lật đặt ngoảnh cổ sang trái, và ngay trong khoảnh khắc đó ruột gan nó như tan chảy ra. Phải vất vả lắm nó mới kềm được một tiếng thét, khi nhìn thấy một bóng người đang ngồi thu lu ở chiếc bàn trên cùng, chính giữa lớp. Phản xạ đầu tiên của Nguyên và Kăply khi đặt chân qua ngưỡng cửa là quét mắt về bốn góc lớp nên không phát hiện được bóng người ngồi ngay cạnh lối đi giữa hai dãy bàn học.

Nguyên phải đứng im thêm một lát để ruột gan phèo phối của nó kịp trở về vị trí cũ trước khi căng mắt cố nhìn rõ người đang ngồi đó là ai. Rồi phải mất thêm một lúc như vậy nữa, nó mới nhận ra người đó ngồi gục mặt xuống bàn như đang ngủ.

-Ai vậy, mày? – Kăply ào phào hỏi, có vẻ như nó đã bắt đầu tìm lại được giọng nói hằng ngày.

-Không biết. – Nguyên liếc đôi môi khô rang – Nhưng tao thấy hơi quen quen.

Vừa đáp, Nguyên vừa thận trọng kéo tay Kăply nhích tới từng chút một. Kăply tất nhiên cố ghì lại nhưng rõ ràng là nó đã hoàn toàn thất bại. Nó đành lê bước theo Nguyên với bộ dạng của người sẵn sàng lăn ra xỉu bất cứ lúc nào. Trong căn phòng lúc này có tất cả là ba người nhưng thiệt tình mà nói lại trông có vẻ tịch mịch hơn cả lúc chẳng có ai.

Nguyên và Kăply nín thở xê dịch trong im lặng, tim đập bình bình trong ngực.

Khi hai đứa chỉ còn cách mục tiêu chừng ba bước chân, bóng người trước mặt thỉnh linh

ngẩng lên và từ từ quay đầu lại.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến nỗi Nguyên thiết sự chẳng muốn làm gì hơn là khuyu chân xuống. Nhưng Kăply sau khi đã kịp thốt ra một âm thanh ghen ghét nghe giống như là tiếng nấc, đã giành được là người sụm bà chè trước tiên nên Nguyên phải cố gượng trên hai chân để ị ạch kéo bạn mình đứng lên, mắt vẫn không bỏ sót bất cứ một cử động nào của bóng người trước mặt.

Khi khuôn mặt người lạ hiện dần ra trong ánh sáng mờ ảo, Nguyên bật ra một tiếng kêu sửng sốt:

-Bolobala.

Nguyên bất giác đưa tay lên dụi mắt hai, ba cái và khi bỏ tay xuống, nó tin chắc là mình không trông lầm. Đúng là Bolobala đang ở trước mặt nó, hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ có bộ mặt trông hơi dần dần một chút.

-Bolobala. – Kăply bàng hoàng lặp lại bằng giọng mừng rỡ.

Ngược lại với hai bạn, Bolobala không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt. Như một người mất ngủ kinh niên, ánh mắt dờ dẩn đi qua đi lại giữa Nguyên và Kăply, môi mấp máy:

-K'Brăk? K'Brê?

-Đúng rồi. Tụi mày đúng là K'Brăk và K'Brê. – Kăply ngấm khuôn mặt bầu bĩnh quen thuộc của nhỏ bạn, hớn hờ nói – Như vậy là bạn đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Chỉ nghe giọng nói thôi mà bạn đã nhận ra tụi này...

-Nghe giọng nói cái con khỉ! – Nguyên cười khẩy – Mày nhìn lại tao và mày rồi hãy ba hoa cũng chưa muộn!

Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên, chưa kịp hỏi lại, đã trở mắt lên khi thấy thằng này đang phơ bộ mặt quạu quọ ra trước mắt nó. Giật thót một cái, Kăply lật đật cúi đầu nhìn xuống, thấy ngay cả cơ thể của nó cũng đã hiện ra lồ lộ từ lúc nào.

-Ơ...

Nguyên thở hắt ra:

-Đòn phép của thầy Hailixiro có lẽ đã hết tác dụng rồi.

Nó buông tay Kăply ra, tặc lưỡi nói:

-Nhưng chẳng việc gì phải sợ! Chuyện cần kíp nhất lúc này là dìu Bolobala lên văn phòng hiệu trưởng.

Nói xong, Nguyên bước tới cạnh nhỏ bạn, cố lấy giọng thật dịu dàng:

-Bạn tự đi được không, Bolobala?

Như không nghe thấy Nguyên, Bolobala vẫn trừng trừng nhìn nó. Bắt gặp ánh mắt xa vắng của Bolobala, Nguyên bất giác run lên, có cảm giác nhỏ bạn không phải đang nhìn nó mà thực ra là nhìn xuyên qua nó để ngắm một điểm lơ lửng nào đó ở phía sau.

-Chắc tao phải dìu Bolobala đi mới được.

Nguyên nói với Kăply và nhẹ nhàng nâng cánh tay mềm oặt của Bolobala lên, quàng qua vai mình. Xong, nó xoay người, loay hoay lựa thể để đỡ Bolobala đứng dậy.

Nhìn Nguyên đang tìm cách giúp đỡ Bolobala, Kăply sung sướng nhận thấy hơi băng giá đang dần dần rời khỏi trái tim nó, thay vào đó là một cảm giác êm đềm và ấm áp đặc biệt. Nhưng Kăply không thưởng thức cảm giác dễ chịu này được lâu hơn một phút. Đang giương mắt theo dõi, nó chợt cảm thấy có điều gì đó là lạ. Nó còn đang ngờ ngợ, đang chưa biết đó là điều gì, gai ốc đã nổi lên khắp người. Bằng trực giác, Kăply biết ngay cái điều sắp xảy ra rất kinh khủng, có thể là kinh khủng hơn tất cả những điều kinh khủng nó từng chứng kiến từ trước đến nay.

Tim thất lại, người run bần bật, Kăply lo lắng đảo mắt nhìn quanh phòng. Vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ có ai khác ở trong lớp học. Vậy thì cái cảm giác tẻ hại kia đến từ đâu? Kăply xao xuyến hỏi thầm, cảm giác sợ hãi mỗi lúc một gia tăng, tay chân nó bỗng chốc trở nên nặng chịch và yếu ớt.

****O****

Kăply lại nhìn về phía đôi bạn. Và lần này thì đôi mắt nó gần như đứng tròng, trái tim vắng đi đâu mất: nó đã bất chợt nhìn thấy điều mà nó tìm kiếm bấy giờ.

Ngay lập tức, Kăply hiểu ra cái cảm giác sợ hãi đang tràn ngập trong nó chính là đến từ gương mặt của Bolobal. Lúc này, cái gương mặt đó tuy vẫn thờnh thờnh vẫn có sắc hồng, bây giờ đã chuyển sang trắng bệch như không còn một chút máu, và trong quầng sáng từ mù hắt vào từ ngoài sân, rất dễ nhầm với một gương mặt được nặn bằng bột. Kăply lạnh toát sống lưng khi đột nhiên liên tưởng gương mặt mà nó đang nhìn thấy với gương mặt của một xác chết.

Trong khi Kăply còn đang sợ chết khiếp với ý nghĩ trong đầu thì gương mặt của Bolobala từ từ biến đổi. Những cơ mặt nhúc nhích khe khẽ và bên dưới hàng lông mày rậm, đôi mắt của Bolobala thành linh lóe lên thứ ánh sáng xanh biếc như mắt mèo khiến vẻ dờ dẫm ban đầu biến mất. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Kăply sửng sốt thấy Bolobala nghiêng đầu qua

một bên và âu yếm áp môi vào cổ Nguyên. Mặt đỏ lên, Kăply đã định ngó lơ chỗ khác, nhưng đúng vào lúc nó dợm quay mặt đi, ánh mắt nó chợt bắt gặp hai chiếc nanh nhọn hoắt bất thần chìa ra dưới cặp môi dày của nhỏ bạn.

Tóc gáy dựng đứng, Nguyên quỳnh quít thét lên điên cuồng, bất chấp tiếng kêu lờn lờn của nó có thể đánh thức toàn bộ những người có mặt trong trường Đămri:

-Không! Không!

Nguyên không hay biết tử thần đã đến sát bên cạnh, tay vẫn quàng sau lưng Bolobala, đang cố dìu nhỏ bạn bước đi. Nghe Kăply đột ngột hét tướng, nó quay phắt lại nhìn thẳng này với vẻ mặt hằm hằm, nhưng chưa kịp mở miệng nó bỗng nghe lành lạnh nơi cổ.

-Xô nó ra! – Kăply lại ré lên bất thanh – Bolobala là ma cà rồng đó.

Nguyên thốt rùng mình, và gần như không kịp nghĩ ngợi, nó hấp tấp né đầu qua một bên theo phản xạ tự nhiên và luống cuống đưa tay lên cổ đẩy Bolobala ra xa.

Nhưng Bolobala lúc này hung hãn như một con bạch tuộc đã tóm được mồi: hai cánh tay nó quấn chặt lấy cổ Nguyên, không cho thẳng này vùng vẫy.

-Thần chú chiến đấu số 13!

Kăply lại hét, kịp nhớ đến thần chú Khăn quàng cổ thầy Haifai vừa dạy. Nhưng Nguyên, hoàn toàn mất bình tĩnh, đã không thể nào vận dụng được câu thần chú phức tạp đó. Mặt trắng nhợt vì sợ, nó không biết làm gì hơn là mím môi xô lấy xô để Bolobala, tay mỗi nhừ, tuyệt vọng khi cảm giác những chiếc nanh của nhỏ bạn sắp chạm được vào cổ họng nó.

Kăply nhảy loi choi bên cạnh, lòng nóng như lửa đốt. Đã mấy lần nó giơ tay lên nhưng không giám niệm chú, sợ đánh trúng phải Nguyên đang dính cứng vào Bolobala, vừa khổ sở chống chọi vừa quay lòng vòng như đèn cù.

Bộ dạng của Nguyên lúc này trông thật thê thảm. Áo quần xốc xếch, chiếc áo tàng hình màu cánh gián bị rách teng beng, tóc rối bù, mồ hôi nhễ nhại trên đầu trên cổ, mặt mày méo xệch như bị ai kéo lệch đi. Cứ theo diễn tiến trước mặt thì rõ ràng Nguyên không còn giằng co được bao lâu nữa.

Đúng vào lúc Kăply đang định liều mạng xông vào ôm đại lấy Bolobala thì cả chục bóng người từ bên ngoài lao và phòng như những cơn lốc. Kăply mừng rỡ khi nhận ra ngoài đội bảo vệ do lão Chu dẫn đầu, còn có gần như đủ mặt các thầy cô trong trường.

Thầy Haifai chìa tay về phía Nguyên và Bolobala, quát lớn:

-Tách ra!

Gần như ngay lập tức, Nguyên và Bolobala mỗi đứa đã tách riêng ra một góc, cứ như thể

tụi nó đã đứng ở vị trí đó từ rất lâu rồi.

Mặt tím bầm, thầy Hailixiro lao về phía Bolobala, vung tay một cái làm phát ra một bông hoa bạc, răng nghiêng ken két:

-Hừ, ta đã nghi ngờ từ lâu rồi!

Bông hoa từ tay thầy Hailixiro lao vun vút tới giữa ngực Bolobala như một mũi tên.

-Khoan đã, anh Hailixiro!

Thầy Haifai thất thanh la lên nhưng không còn kịp nữa: bông hoa bạc bay nhanh đến mức chỉ còn thấy làn sáng trắng và sắp sửa xuyên thủng ngực cô học trò nhỏ. Đội bảo vệ cũng ra tay rất nhanh nhưng sợi thừng từ đầu chiếc muống của lão Chi và những chiếc bánh Nhớ dai lấp lánh phóng ra từ đôi đũa của mục Gian vẫn bay chậm hơn bông hoa giết người của thầy Hailixiro một quãng.

Mặc dù đã biết rõ Bolobala là ma cà rồng, Kăply và Nguyên vẫn không đành lòng chứng kiến nỗi đau của mình bị sát hại.

Hai đứa nhắm tịt mắt, tim thắt lại khi nghe một tiếng “bực” đâm vào tai, biết rằng bông hoa đã xuyên qua người Bolobala ngọt xót.

Chỉ đến khi nghe cả đồng tiếng “Ồ” ngạc nhiên vang lên, tụi nó mới dám hé mắt, mừng rỡ thấy Bolobala vẫn chưa ngã xuống. Nó vẫn đứng trơ ở góc lớp, vẻ dần dần đã trở về trên mặt, đang đưa cặp mắt như đã mất hết thần trí ra nhìn mọi người.

Bên cạnh nó lúc này có thêm dáng người to lớn của thầy N’Trang Long và dưới chân hai người, bông hoa bạc của thầy Hailixiro đang nằm lặn lóc.

-Ngài... ngài... tại sao ngài... – Thầy Hailixiro nhìn sững thầy N’Trang Long, lắp bắp mãi vẫn không nói hết câu.

-Không nên để cảm xúc đẩy đi quá xa, anh Hailixiro à. –Thầy N’Trang Long đặt một bàn tay to bè lên vai Bolobala, cất giọng điềm tĩnh – Trong trường hợp này, tôi nghĩ điều quan trọng nhất là chúng ta phải biết kiềm chế. Phải rất, rất kiềm chế!

Thầy Hailixiro nhìn sang Bolobala, vẻ hòa nhã thường ngày biến mất. Thầy nghiêng răng trèo trẹo, mặt phù ra như bị nhúng quá lâu trong nước:

-Một hiểm họa như thế nếu không trừ đi...

-Đó là trách nhiệm củ tôi, anh Hailixiro. – Thầy N’Trang Long giơ bàn tay kia lên ngang vai, ôn tồn ngắt lời – Tôi tưởng là tôi biết phải làm gì trong vụ này mà.

Thầy N’Trang Long lướt mắt một vòng qua những gương mặt, mỉm cười nói tiếp:

-Dù sao tôi cũng rất cảm ơn mọi người đã xuất hiện kịp thời trong đêm nay. Bây giờ thì,

chúc ngủ ngon.

Lời bế mạc của thầy N'Trang Long đột ngột đến mức các thầy cô trong trường và đội bảo vệ của lão Chu phải khựng mất một lát mới biết là thầy kêu họ giải tán.

Căn cứ vào những bộ mặt ngơ ngác đang lướt ngang qua nó để tiến ra cửa, Kăply có thể kết luận mà không sợ nhầm lẫn rằng chẳng có ai trong số họ thỏa mãn về thái độ của thầy N'Trang Long hết. Họ muốn được nghe một lời giải thích, hay ít ra là một thông báo hay hứa hẹn gì đó, nhưng rốt cuộc điều mà thầy nói với họ chỉ đơn giản là “chúc ngủ ngon”, lời chúc mà có lẽ là thầy nói theo thói quen chứ chính thầy chắc cũng thừa biết chỉ có những khúc cây mới có thể ngủ ngon trong một cái đêm biến động như thế này. Nghĩ tới đây, Kăply giật mình nhớ đến những khúc cây đang ở trên giường của tụi nó, lo lắng hổng biết dì Êmô đã phát hiện được chút gì về sự đánh tráo của tụi nó chưa.

Trong khi Kăply đang do dự, nửa muốn kêu Nguyên theo chân mọi người ra về, nửa muốn đứng lại đó chờ xem thầy N'Trang Long và thầy Haifai có sai biểu gì không thì Bolobala bỗng ngã đánh “huych” một cái, lăn ra đất nằm thẳng cẳng.

Theo như phản ứng của thầy N'Trang Long thì có vẻ chuyện đó đã nằm trong dự liệu của thầy.

-Anh đưa Bolobala đến phòng y tế đi, anh Karazanh. – Thầy quay sang thầy Haifai, thên nhiên nói - Và nhớ dặn bọn lão Chu canh chừng cẩn mật. Còn tụi con, - đôi mắt to cổ cộ của thầy xẹt qua xẹt lại giữa Nguyên và Kăply nhưng giọng không có vẻ gì trách móc - tụi con cũng về nhà đi.

-Về ngay bây giờ hả thầy? – Kăply vọt miệng, giọng thấp thỏm như đang chờ một lời đính chính.

-Ừ, ngay bây giờ. – Thầy N'Trang Long gật đầu, và khi thầy nói tiếp thì giọng đã chuyển qua nghiêm khắc – và nhớ là đừng bao giờ quay lại trường Đămri vào ban đêm một lần nào nữa.

-Sao vậy, thầy? – Kăply lại ầm ứ kêu lên – Thế còn chuyện Bolobala? Tụi con muốn biết thầy định làm gì bạn ấy?

-Ta tưởng ta vẫn còn bốn ngày nữa để công bố chuyện này chứ, K'Brê. – Thầy N'Trang Long nheo nheo cặp mắt lục lạc và giọng không giấu vẻ hài ước – Nhưng nếu tụi con quá sốt ruột thì trưa mai, à không, trưa ngày mốt ta sẽ rất vui nếu tụi con chịu bỏ chút thì giờ để quá bước lên văn phòng của ta.

Nói xong, không để cho bọn nhóc hỏi thêm, thầy quay phắt ra cửa. Đôi chân không giầy

dép của thầy sai những bước chân dài đến mức Kăply có muốn chạy theo cũng không tài nào đuổi kịp.

****0****

Bọn K'Tub tròn xoe mắt khi thấy Nguyên và Kăply bước ra khỏi cổng trường mà hồng có đưa nào xỏ áo tàng hình hết trội.

-Trời, bọn anh điên rồi sao? – Êmê đâm bổ lại chỗ hai bạn, hoảng hốt – Sao bọn anh lại cởi áo ra?

K'Tub hừ mũi hỏi, rõ ràng nó coi thắc mắc của Êmê quá vụn vặt so với mối quan tâm của nó:

-Hai anh đã biết được ai là thủ phạm ám hại Bolobala chưa?

-Chẳng có ai ám hại Bolobala hết, K'Tub à. – Nguyên nhún vai, đáp bằng giọng buồn xo.

-Cái gì? – Păng Ting và Suku cùng bật kêu – Tại sao lại như thế được?

-Tại sao lại không được, khi mà trong vụ này chính anh mới là người suýt bị Bolobala ám hại? – Nguyên cất giọng cay đắng, nó nói mà không nhìn ai.

-Là sao, anh K'Brăk? – Êmê nín tay Nguyên – Anh nói gì tụi em hồng hiểu gì hết.

-Bolobala chính là ma cà rồng. – Kăply vọt miệng – Khi này nếu các thầy cô và đội bảo vệ không chạy tới kịp, K'Brăk đã tiêu tùng rồi.

-Vô lý! – Suku vùng kêu – Theo những gì em đọc được trong sách thì một người không thể nào vừa là quái nhân vừa là ma cà rồng được.

-Vậy thì em nên vứt quách cuốn sách đó vô thùng rác đi, Suku. – Kăply đâm quạu ngang – Với một kẻ mà khuynh hướng hắc ám đã tiềm ẩn sẵn trong người thì không chuyện gì là không xảy ra hết. Chính mắt anh trông thấy hai chiếc nanh trong miệng Bolobala thò ra như thế này nè...

Kăply vừa nói vừa chìa hai ngón tay trông như hai mũi kéo. Nó chọt hai ngón tay vô cổ họng mình, thè lưỡi nói tiếp:

-Và Bolobala đã tìm cách cắn hai chiếc nanh nhọn hoắt đó vào cổ họng anh K'Brăk để hút máu,,,

Păng Ting đưa tay bịt mắt:

-Eo ôi, ghê quá!

Êmê ngược nhìn Nguyên, rùng mình hỏi:

-Chỗ nào đâu, anh K'Brăk?

Nguyên xoa xoa tay nơi cổ:

-Em yên tâm đi, Êmê! Bolobala chưa kịp cảm ngập răng nanh vô cổ anh thì thầy Haifai đã kịp chạy tới và tách cả hai ra rồi.

K'Tub đấm hai tay vào nhau:

-Như vậy chị Bolobala mấy hôm nay tìm cách thân mật với anh đích thị là có ý đồ.

Êmê thầm đồng tình với nhận xét của K'Tub nhưng nó cảm thấy thật bất tiện nếu nói ra ý nghĩ của mình. Cho nên nó đưa mắt nhìn Kăply với vẻ biết ơn khi thằng này sốt xằng phát biểu thay nó:

-Chuyện đó rõ như ban ngày. Bolobala cố tình gần gũi K'Brăk chẳng qua là để K'Brăk không đề phòng. Cái cách Bolobala tiếp cận với K'Brăk bây giờ nghĩ lại đúng là không bình thường. Chẳng thân thiết gì hết, dùng một cái nhảy xổ tới bá vai bá cổ, riu ra riu rít. Thiệt tình!

Păng Ting chột thắc mắc:

-Nhưng Tam bảo hôm trước chính mắt nó trông thấy Bolobala nằm bất động trong lớp...

-Bị hết đó, chị Păng Ting! – K'Tub “xì” một tiếng – Dĩ nhiên là em không định bảo anh Tam bịa chuyện. Em muốn nói cái cảnh bất tỉnh đó là cảnh giả vờ. Chị Bolobala cố làm ra thế để thực hiện âm mưu.

Kăply bất thần nổi điên:

-Khỏi bàn cãi gì nữa! Nói tóm lại là tất cả mọi người đều bị Bolobala đánh lừa hết.

-Không phải tất cả mọi người, K'Brêt à. - Nguyên phản đối – Ít ra là có hai người đã có ý nghi ngờ Bolobala. Đó là thầy Haifai và thầy Hailixiro.

-Thầy Haifai á. – Êmê giương đôi mắt đen láy nhìn Nguyên – Sao biết?

-Nếu không nghi Bolobala là ma cà rồng, chẳng việc gì đang dạy thần chú chiến đấu số 7, tự nhiên ổng nhảy qua thần chú chiến đấu số 13. Em biết thần chú chiến đấu số 13 là thần chú gì không?

Không đợi Êmê hỏi lại, Nguyên giải thích luôn:

-Đó là thần chú Khăn quàng cổ. Công dụng của câu thần chú này là bảo vệ cổ họng, không cho bất cứ một vật nhọn nào đâm thủng.

-Vậy là đúng chóc rồi! – K'Tub reo lên hào hứng – Chắc chắn thầy Haifai muốn chuẩn bị sẵn khả năng phòng vệ cho học trò nếu chẳng may bị Bolobala tấn công.

-Xét về mặt hiệu quả thì cách làm của thầy Hailixiro mang tính chủ động hơn. – Nguyên nói tiếp bằng giọng hiểu biết – Thầy bố trí cạm bẫy để bắt quả tang Bolobala bằng cách sắp

xếp cho tụi anh xuất hiện trước mặt Bolobala, rồi cố tình làm mất tác dụng của áo tàng hình.

Păng Ting “à” lên một tiếng:

-Em hiểu rồi. Có nghĩa thầy Hailixiro hẹn tụi anh vào trường tối nay là để làm mỗi nhử?

-Chứ còn gì nữa! – Nguyên gật đầu – Và Bolobala sập bẫy ngay. Vừa vớ được anh là cô nàng ra tay liền. Nguyên lại đưa tay mò mẫm nơi cổ:

-Nhưng cái trò này cũng thiệt là nguy hiểm. Lẽ ra thầy Hailixiro nên nói cho tụi anh biết trước kế hoạch của ổng.

Păng Ting hỏi bằng giọng lo lắng:

-Thế Bolobala bây giờ ra sao rồi?

Kăply tăng hăng:

-Khi nãy thầy Hailixiro phóng bông hoa bạc định trừ khử Bolobala...

Trừ Nguyên và Kăply, những đứa trẻ còn lại để biến sắc cho đến khi Kăply nói tiếp:

-...nhưng đến phút chót thầy N’Trang Long đã kịp thời cản lại.

Nguyên chép miệng, giọng nghe rầu rầu:

-Thiệt tình thì tụi anh cũng hổng biết thầy N’Trang Long định xử trí Bolobala như thế nào. Từ đó cho đến lúc chia tay, bọn trẻ hầu như không nói với nhau một lời nào nữa. Mặt mày trầm tư, tụi nó lặng lẽ lê bước dưới ánh sao khuya, thấy lòng bỗng dưng lạnh ngắt. Êm ê khê lúc lắc mớ tóc vàng trong màn sương rơi mỗi lúc một dày, chốc chốc lại thở ra một hơi dài như muốn trút mọi phiền não ra khỏi tâm trí. Nguyên sau khi hăng hái phân tích mọi chuyện, cũng đột nhiên cảm thấy quá buồn. Mặc dù không muốn quay lại đề tài Bolobala một lần nữa, nó vẫn thấy cần nói thêm một câu khi đã đến trước cổng lâu đài K’Rahlan, câu nói mà nó tin rằng sẽ giúp cả bọn tươi tỉnh lên một chút:

-Dù sao thì cuối cùng tụi mình cũng biết được kẻ mà Bastu gài vô trường Đămri là ai và từ nay tụi mình sẽ không phải nơm nớp nữa.

Nói xong, Nguyên lập tức biết là mình nhầm. Câu nói của nó rơi tõm vào im lặng. Mặt tụi bạn nó vẫn nặng như treo đá. Sao thế nhỉ? Hai là đến lúc này, tụi nó bỗng nhận ra nếu không phải là tay chân của trùm Hắc Ám thì Bolobala đúng là một nhỏ bạn dễ thương không chê vào đâu được. Nguyên buồn rầu nghĩ, càng buồn hơn khi nó biết ngay cả mình cũng hoàn toàn tin như thế.

CHƯƠNG XIII: TẤM GƯƠNG LƯU TRỮ

Bữa ăn trưa hôm sau ở lâu đài K'Rahlan được bắt đầu theo cái cách người ta vẫn thường dùng để tiến hành một cuộc chiến tranh phá hoại. Từ đầu bàn, ông K'Tub giãya dùng dùng như một khẩu đại liên khạc đạn:

-Ngu! Một lũ ngu!

Tụi Kăply rúm người lại, lăm lét nhìn nhau, cố đoán xem cái "lũ ngu" mà ông K'Tul đang chửi te tua kia có phải là tụi nó hay không.

-Ngu! Quá ngu! – Ông K'Tul lại thét, mặt đỏ kè như say rượu.

Trông ông K'Tul lúc này thật đáng sợ. Tụi Kăply chắc chắn càng sợ hơn nếu biết tối hôm qua ông lên vào phòng từng đưa và đã khám phá ra trò bịp bợm của tụi nó.

Bà Êmô hỏi, cái lối hỏi như thể tiếp đạn cho ông K'Tul khai hỏa:

-Anh bảo ai thế, anh K'Tul?

Quả nhiên, vừa vớ được câu hỏi, ông K'Tul ngoác miệng nã ào ào:

-Ai hử? Biết nói ai bây giờ? Nói chung là cả lũ!

Mép ông K'Tul sùi bọt, trông rất giống thầy Haifai mỗi khi nổi khùng:

-Bọn nhóc chui vô trường tối hôm qua là một lũ đại ngu, ngu nhất là đêm trước đó một bọn khác vừa bị tóm cổ.

Không hiểu vô tình hay cố ý, ánh mắt giận giữ của ông K'Tul tọi ngay mặt K'Tub làm thẳng này phải hấp tấp ngoảnh đi chỗ khác.

-Giáo sư Hailixiro không kịp hạ sát con nhỏ ma cà rồng kia để trừ hậu họa cũng là một tay ngu như heo. – Ông K'Tul càng nói càng cáu – Còn lão N'Trang Long thì không còn lời nào để nói về lão nữa. Ta thiệt tình không hiểu lão nghĩ gì trong đầu khi lão ngăn cản Hailixiro. Hội đồng Lang Biang, Bộ giáo dục, Cục an ninh, cả đồng cơ quan ăn hại kia ngủ gục hết rồi hay sao mà để cho lão tự tung tự tác thế không biết.

Tụi Kăply len lén nhìn xấp báo đang bị đè xẹp lép dưới cùi tay ông K'Tul, đoán là tờ Tin nhanh N, S & D ra trưa nay đang mách lẻo điều gì đó.

-Tay phóng viên Pôlôna còn bịa ra những gì nữa hả ba?

K'Tub đột ngột vọt miệng, giọng đã bắt đầu quàu quạu giống ba nó.

-Cái gì? – Ông K'Tul rít lên, cổ vươn dài ra phía trước như một con ngỗng nổi khùng – Con bảo Pôlôna bịa ư? Ta nghĩ là con không biết con đang nói lằng nhằng gì đâu, K'Tub.

Răng nghiến ken két, ông chộp lấy tờ báo trên bàn, ném vù một cái, mặt hầm hầm như thể

cầu cho tờ báo đập ngay mặt thẳng con ngang ngạch:

-Chống mắt lên đọc đi.

Mẫu tin của tờ Tin nhanh N, S & D kỳ này chạy một cái tít phải nói là cực kỳ ấn tượng:

HIỆU TRƯỞNG N'TRANG LONG LÀ AI?

Bọn trẻ nín thở , chúi mắt dò từng chữ:

Theo phóng viên bản báo ghi nhận được, tối hôm qua những sự kiện mờ ám xung quanh hiệu trưởng N'Trang Long đã bất ngờ bị phơi ra ánh sáng. Trên thực tế, nữ sinh Bolobala không đi công cán cho nhà trường như N'Trang Long lung tin mà cô ta thực ra là một con ma cà rồng được phe Hắc Ám cài vào trường từ rất lâu. Chính giáo sư Hailixiro, bằng những nỗ lực cá nhân với sự cộng tác đặc lực của hai học sinh giấu tên, cuối cùng đã khám phá được sự thật đằng sau cô nữ sinh bí ẩn này. Tối hôm qua, trước sự sắp đặt tài tình của giáo sư Hailixiro, Bolobala đã lộ nguyên hình khi hăm dọa tấn công hai học sinh do chính giáo sư mời tới. Rất tiếc, đúng vào lúc giáo sư định ra tay trừng trị Bolobala để đem lại yên bình cho xứ Lang Biang nói chung và trường Đămri nói riêng, hiệu trưởng N'Trang Long đã kịp cứu thoát thủ phạm trước sự chứng kiến của nhiều người .

Theo giáo sư Hailixiro, một nhân tố nguy hiểm như Bolobala lẽ ra cần phải tận diệt, nếu không muốn nuôi dưỡng mầm mống của tai họa.

Qua sự kiện bất bình thường này, chúng tôi không thể không đặt những câu hỏi quanh con người N'Trang Long: Trong những ngày qua Bolobala ở đâu? Tại sao N'Trang Long lại che giấu điều đó bằng cách bảo rằng cô ta đang đi công tác? Tại sao khi sự thật về Bolobala bị phát hiện, ông ta lại tích cực bảo vệ cô ta? Thực ra ông là ai? Ông đang bí mật làm việc gì cho phe nào? Ông có phải là đồng lõa và là cấp trên trực tiếp của Bolobala hay không? Chúng tôi nghĩ đã đến lúc Cục an ninh phải gấp rút vào cuộc, Bộ giáo dục phải xem xét lại tư cách của N'Trang Long và Hội đồng tối cao xứ Lang Biang nhanh chóng có ý kiến trước khi sự việc trở nên tồi tệ hơn.

Trước mắt, chúng tôi hoàn toàn đồng tình với giáo sư Hailixiro về cách giải quyết số phận của Bolobala. Khi nào cô ta còn chưa bị tổng giam hay đem ra xử tử, nền an ninh vẫn còn bị đe dọa nghiêm trọng.

Một lần nữa, bọn Kăpily lại thở ra nhẹ nhõm khi thấy mẫu tin của Pônôla không nhắc gì

đến tụi nó. Cũng như số báo ngày hôm qua, tờ Tin nhanh N, S & D hôm nay vẫn không có bài phỏng vấn của Chor ở vị trí quen thuộc. Có lẽ thầy N'Trang Long đã nghiêm cấm các giáo viên và đội bảo vệ nhà trường tiết lộ bất cứ điều gì về những vụ đột nhập.

Thầy Hailixiro là người duy nhất không coi chuyện chấp hành mệnh lệnh của thầy N'Trang Long ra cái đình gì, nhưng ngay cả thầy cũng không hề hé môi về cuộc hẹn hò với Nguyên và Kăply. Chắc là thầy không muốn mình và Nguyên bị đám tay chân của Ama Đliê quấy rầy, Kăply cảm động nghĩ, nhất là thầy không muốn tụi mình bị trùm Bastu trả thù, dù rằng không xảy ra chuyện Bolobala, phe Hắc Ám cũng có cả động lý do để truy sát hậu duệ nhà K'Rahlan rồi.

-Con không bảo Pôlôna bịa chuyện nữa chứ, K'Tub? – Ông K'Tul cất tiếng, giọng đặc thẳng như vừa được bạc.

-Ờ, ờ... nếu như thầy Hailixiro đã nói như vậy...

K'Tub ấp úng, đầu vẫn cắm vào trang báo để khỏi phải ngẩng lên nhìn ba nó.

-Nếu ta bảo N'Trang Long là tay đại ngu thì cũng đâu có thấm gì với sự ngờ vực của tờ Tin nhanh N, S & D về thân phận của lão phải không? – Ông K'Tul hỏi dồn, không bỏ lỡ cơ hội tấn công thẳng con đang yếu thế.

-Làm sao mà thầy N'Trang Long là người của trùm Bastu được! – K'Tub sầm mặt phản ứng – Theo con, cách đặt vấn đề của Pôlôna thiệt là ngu ngốc.

Ông K'Tul có vẻ bất ngờ trước sự nổi nóng bất tử của K'Tub. Ông khựng lại một chút, lấy tay xoa xoa một tàn lửa vô hình nào đó trước mặt đang làm quả mìn trong ngực ông muốn nổ tung, rồi chậm rãi nhếch mép, cố nén cơn giận vào tiếng cười khẩy:

-Cứ đợi đấy, con trai! Rồi con sẽ thấy ai là kẻ ngu ngốc trong chuyện này!

-Cậu bị tờ Tin nhanh N, S & D bỏ bùa mê rồi, cậu K'Tul.- Êmê thu hết can đảm để bắt mình mở miệng - Chẳng lẽ tờ Lang Biang hàng ngày mà cậu vẫn đọc bao năm nay thiệt sự là tờ báo vút đi? Con nghĩ, thiệt chẳng khách quan chút nào nếu chỉ nghe theo giọng lưỡi của một phía.

-Rất tiếc là ta không thể làm theo lời con dù ta rất muốn, Êmê à.- Ông K'Tul đáp bằng giọng chế giễu, đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng không thể nhầm được của sự đắc ý- Đã hai hôm nay, thú thật là ta rầu rĩ chết được vì không thấy tờ Lang Biang hàng ngày đâu.

Êmê nhướn mắt:

-Cậu đã cắt báo rồi chứ gì?

-Ồ không,- Ông K'Tul nhún vai. Có vẻ ông đang ở trong tâm trạng cực kỳ khoái trá nên tự

cho phép mình làm một động tác hoàn toàn trái ngược với thói quen là bút bút hàng rìa con kiến theo cái kiểu hết sức hoạt kê và thông thả tiếp- ta vẫn đặt mua hằng tháng đó chứ. Nhưng hai hôm nay Kan Blao đã không thêm sai người bỏ báo cho ta nữa.

-Tờ Lang Biang hằng ngày tạm thời đình bản rồi, con à.- Bà Êmô đưa mắt nhìn con gái, thở dài nói.

-Đình bản? – Êmê kêu lên ngạc nhiên – Sao lại đình bản? Hồng lễ Ama Đliê đã xúi Cục trưởng Cục báo chí Y Nali...

-Chuyện này chẳng liên quan gì đến Y Nali hết.- Bà Êmô lắc đầu – Tờ Lang Biang hằng ngày tạm đình bản vì kém thế trong cuộc chiến tranh thông tin với tờ Tin nhanh N, S & D quanh vự Bolobala. Chỉ đơn giản vậy thôi.

-Và đó là hậu quả tất yếu với kiểu làm báo đần độn của Kan Blao. Báo chí không bao giờ là thức ăn nguội, càng không là thức ăn chỉ hợp khẩu vị của một người . – Ông K'Tul tiếp lời bà Êmô bằng một câu bình luận mà căn cứ vào cái cách vừa nói vừa gật gù của ông thì chắc ông tự chấm cho mình điểm 10.

-Các con ăn đi!- Bà Êmô cầm lên chiếc nĩa, ốt ruột gỗ lạnh canh vào mép chiếc đĩa bạc đựng rau. – Dù có thế nào đi nữa thì ta cũng thấy làm mãi nguyện là không đưa nào trong các con dính dáng gì vào vự rắc rối này.

Như thoát khỏi một trận ném bom, bọn Kăply lập tức cảm thấy đói ngấu. Từng đưa tạm quơ lấy các thứ nĩa, muỗng, đĩa để trước mặt, nhưng chưa đưa nào kịp tọng thứ gì vào miệng, ánh mắt sắc như dao của ông K'Tul thành linh lướt ngang qua mặt khiến tụi nó bỗng thấy no ngang.

))

Trái với sự phỏng đoán của tụi Kăply, sáng hôm sau không một học sinh nào của trường Đămri vắng mặt. Chắc chắn sự hiếu kỳ về ma cà rồng đã khiến tụi nó thêm dũng khí để chống lại quyết định nghỉ học của các bậc cha mẹ quá lo xa.

Vừa đun đầu qua khỏi cổng, Kăply đã gặp ngay bộ mặt gầy nhom, càng ngày càng xanh lét của thằng Steng. Khác với mọi hôm, bữa nay nụ cười toét miệng quen thuộc như có ai vừa lột khỏi mặt nó. Và có vẻ như Steng chẳng còn hào hứng gì với cái chuyện ưa thích là luôn mồm trù cho mọi người chết sạch.

-Mày đấy à, K'Brêt?-Steng chìa bộ mặt chán ngán vào mặt Kăply, hờ hững hỏi.

-Thế nào?- Kăply chăm chăm nhìn Steng, nhếch mép chế nhạo - Trông mặt mày, tao nghĩ chắc mày đang muốn chết quách cho xong phải không?

Kăply hỏi trêu, không ngờ Steng tiu nghỉu gật đầu:

-Mày đoán hay thật đấy. Tao đang muốn chết đây.

-Thật à?- Kăply hỏi lại bằng giọng ngờ vực.

-Ờ.-Steng thản nhiên giải thích- Tao sống làm cái quái gì khi chung quanh chẳng có ai chịu chết cả. Tao trù đến mỗi mồm mà có ăn thua gì đâu.

Kăply khẽ cau mày trước sự thành thật của Steng:

-Chắc là mày rất thất vọng khi Bolobala bị bắt?

-Tất nhiên rồi.-Steng đáp tỉnh rụi – Nếu con ma cà rồng đó còn đi lại lơn tơn và đớp được vài đứa, khả năng kiếm tiền của tao chắc sẽ không đến nỗi bế tắc như hiện nay.

-K’Brê! – Kăply giật nảy mình khi nghe tiếng Nguyên vang lên đầy bức dọc bên tai – Nó nói nhăng nói cuội thế mà mày còn đứng đó trò chuyện được sao?

Nguyên tóm tay Kăply lôi đi xềnh xệch:

-Vào lớp đi!

Kan Tô, Y Gok và Mua đứng ngay trước cửa lớp Cao cấp như chờ sẵn. Vừa thấy Nguyên và Kăply đi ngang qua, cả ba phốc ngay xuống sân. Kan Tô chạy tới trước tiên:

-K’Brăk,K’Brê! Hai hôm nay tụi mày biến đi đâu thế?

-Nguyên chớp mắt:

-Bữa nay lớp tao mới có tiết Thần chú chiến đấu.

Kan Tô vỗ “bộp” lên vai Nguyên:

-Thế tụi mày đã biết tin sốt dẻo về Bolobala chưa?

-Biết rồi. – Nguyên khẽ nhăn mặt, không biết do cái vỗ hơi mạnh tay của Kan Tô hay do buộc phải nghe nhắc tới đề tài mà nó muốn lãng tránh.

Y Gok dòm lom dom vào mặt Nguyên:

-Tụi mày đọc trên báo chứ gì?

Nó rụt vai, không chờ câu trả lời:

-Khủng khiếp thật! Tao không thể tin được là tao đã học chung trường với một con ma cà rồng trong bao nhiêu năm nay.

Y Gok bắt giắc sờ tay lên cổ:

-Cũng may là chưa có gì xảy ra!

Mua chớp mắt nhìn Nguyên, dè dặt nói:

-Tôi thấy bạn chơi thân với Bolobala lắm mà

-Ờ, ờ...

Nguyên ấp úng, bụng mong đến chết đi được tiếng chuông reo vào lớp.

-Thế hằng ngày tụi mày có thấy điều gì khác lạ nơi con nhỏ đó không? – Y Gok tò mò hỏi, tay gãi gãi chồm đầu nơi từng bị bùa Tóc mây thiên thần của Suku tán phá tanh tanh.

-Tụi tao chẳng thấy gì lạ hết. Bolobala trong mắt tụi tao vẫn là một nhỏ bạn cực kỳ đáng yêu. – Nguyên cau có đáp, ngạc nhiên về phản ứng có phần gay gắt của mình.

Kăply từ nãy giờ vẫn không rời mắt khỏi gương mặt duyên dáng của Mua, hồi hộp chờ nó khoe nụ cười răng sún. Nhưng nghe cái giọng nặng chình chịch như dấm vô mặt người đối diện của Nguyên, nó biết chờ một nụ cười nơi Mua lúc này là chuyện hoàn toàn vô ích.

-Tụi này vô lớp đây.- Kăply kéo tay Nguyên và đưa mắt nhìn tụi bạn Cao đắp 1 - Gặp lại sau há?

Nhưng vừa đi được một quãng, Kăply lại không làm sao bắt cái đầu của mình nhìn thẳng tới trước được. Nó len lén ngoảnh lại, tim đập rộn khi thấy Mua vẫn còn đứng nhìn theo nó, còn Kan Tô và Y Gok chẳng thấy đâu, chắc đã tếch vô lớp rồi.

Mua mỉm cười với Kăply và đưa tay ngoắt:

-Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Như chỉ chờ có vậy, Kăply buông một câu gọn lỏn vào tai Nguyên “Mày vô lớp trước đi”, rồi không buồn nhìn gương mặt ngơ ngác của thằng này, nó quay mình tất tả chạy ngược lại.

-Gì vậy, Mua?

Kăply hồi hộp hỏi, khi đã đứng trước mặt nhỏ bạn.

Mua lúc lắc hai bím tóc:

-Trưa nay K’Brêt muốn đi chơi với tôi không?

Hai bím tóc của Mua đã đánh gục Kăply ngay từ cái lắc đầu tiên. Nó máy móc đáp:

-Muốn.

Rồi như sợ câu trả lời quá ngắn, không bộc lộ được đầy đủ tình cảm, nó hấp tấp nói thêm:

-Dĩ nhiên là tôi muốn đi chơi với Mua rồi.

Vẻ hốt hoảng của Kăply khiến Mua phải vất vả lắm mới khỏi phì cười. Nó cố lấy giọng nghiêm nghị:

-Vậy lát nữa tụi mình gặp nhau trong quán bột chiên Yêu đời nhé.

Một phút sau, Nguyên nhìn thấy Kăply vào lớp trên đôi chân sáo. Hình ảnh đó chắc là kỳ

cục lăm nên Nguyên ngó lơ chỗ khác, không dám nhìn. Hẳn là Kăply cũng biết một học sinh lớp Cao cấp 2 không nên vào lớp với những bước đi của đứa trẻ con được kẹo nhưng nó lại không thể bắt đôi chân mình ngừng nhún nhảy.

Amara cười mũi:

-Tao không nghĩ thằng K'Brêt lại sung sướng đến mức đó trước cái tin Bolobala bị tóm.

-Chẳng có gì khó hiểu hết.- Hailibato bênh Kăply – Bất cứ một đứa trẻ nhà K'Rahlan nào cũng phản ứng thế thôi. Hồng lẽ mảy lại cảm thấy u sầu khi tay chân của trùm Bastu bị vạch mặt sao, Amara?

-Câm miệng mảy lại đi, thằng béo! – Như thế bị xúc phạm, Amara quay cặp mắt ti hí sang Hailibato, ngoác miệng gầm lên – Một kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang trong tương lai như tao mà đi bênh vực phe Hắc Ám hả?

-Theo ta thì ngay cả trò cũng nên câm miệng lại, Amara! – Tiếng thầy Haifai bắt thần vọng vào từ chỗ cửa lớp – Trong tương lai trò có sẽ trở thành kẻ thống trị tối cao của xứ Lang Biang hay không thì chưa biết, nhưng lúc này ta đang là kẻ thống trị tối cao ở cái lớp mất dạy này của mấy trò.

Kăply ngó ra cửa, thấy thầy Haifai đang lù lù đứng đó, lạnh lùng quét cặp mắt tối om om khắp các dãy bàn, chiếc mũi gãy như sẵn sàng khi ra một tràng tiếng chửi nếu có đứa học trò nào dám thử làm phật lòng thầy.

Như thường lệ, hàm răng lởm chồm của thầy bày cả ra ngoài, nhưng rõ ràng Kăply đã không còn thấy thầy giống ma cà rồng chút nào. Thậm chí, no cảm thấy hình dạng quái gở của thầy không hiểu sao trở nên thân thuộc quá sức và có một thứ gì đó như là sự ấm áp đang tỏa ra từ bộ mặt lúc nào cũng lạnh như tiền của thầy.

Tự nhiên, Kăply bỗng nói, hoàn toàn không có ý thức, y như thể những ý nghĩ trong đầu nó tự buột ra thành lời:

-Thầy cho tụi con xin lỗi. Thần chú chiến đấu số 13 là thần chú chống lại sự tấn công của ma cà rồng mà tụi con không biết. Chính thầy đã hết lòng lo lắng cho tụi con mà tụi con đã không học hành đến nơi đến chốn.

-Mày nịnh bợ hơi quá đấy, K'Brêt.- Amara nhăn nhó - Tao nghĩ trong vụ này, chính thầy Hailixiro mới là người lập nên công trạng chứ không phải thầy Haifai đâu.

-Ai lập nên công trạng cũng thế thôi. – Thầy Haifai vừa nói vừa bước vào lớp, và tụi học trò ngạc nhiên thấy thầy không hề tỏ ra giận giữ trước giọng điệu khiêu khích của Amara – Mục tiêu quan trọng của chúng ta là lập lại an ninh trong nhà trường...

Đang nói, thầy bỗng quay phắt về phía cuối lớp, cao giọng:

-Tam.

Tam giật bắn như con chim thành lĩnh bị trúng tên, mặc dù nó luôn tìm cách để giống một con chim ẩn mình trong bụi rậm.

-Dạ.

Tam run rẩy đứng lên, đưa cặp mắt sợ sệt nhìn thầy Haifai, thắc thỏm chờ đợi trước vẻ mặt hả hê của Amara.

-Sao từ nãy tới giờ trò ngồi im như cục gạch vậy hả?

Thầy Haifai hỏi một câu quái chiêu khiến Tam không biết làm sao trả lời, và trả lời làm sao cho thầy đừng nổi cơn thịnh nộ thì nó lại càng không biết.

-Dạ.- Tam đành lí nhí.

Cái trán dô của thầy Haifai gục lên gục xuống đầy đe dọa:

-Có phải trò muốn nói là trò không thèm để ý đến nhưng chuyện linh tinh xung quanh không hả?

Tam liếc đôi môi khô khốc, cảm thấy mình tội lỗi ngập đầu:

-Dạ...

Nó tính nói “dạ, con không có” nhưng cổ họng đắng ngắt, còn cái lưỡi thụt đi đâu mất khiến nó không tài nào nói nốt được mấy tiếng còn lại.

Thầy Haifai tiếp tục truy, lần này vừa hỏi thầy vừa chìa ngón tay với chiếc móng màu mè cong vút về phía Tam, giọng rín rít:

-Tóm lại, trò cho rằng đã vào lớp, cái việc quan trọng nhất đối với một học sinh gương mẫu là im lặng ôn bài, có phải vậy không Tam?

Tam rõ ràng không hiểu thầy Haifai định dẫn dắt nó đến đâu trong trò mèo vờn chuột này. Nó cảm thấy đầu óc càng lúc càng mù mịt, tai lùng bùng như có con gi đang quậy tung trong đó. Nó ngược bộ mặt xanh xao lên nhìn thầy Haifai, mặt mũi đáp, với cái vẻ cam chịu của kẻ mặc cho cuộc đời ra sao thì ra:

-Dạ phải, thưa thầy.

Như rình câu trả lời này từ lâu, Tam vừa nói xong, thầy Haifai lập tức xoay người động vô tấm bảng sau lưng đánh “rầm” một tiếng, hét lớn:

Giỏi! Giỏi lắm, Tam! Trò ngồi xuống đi, ta cho trò 10 điểm!

Tam không ngồi, mà nó rơi bịch người xuống ghế, hoàn toàn bị sự bất ngờ đánh quỵ, và

căn cứ vào bộ mặt dần dần của nó có thể thấy là nó không biết chuyện gì đang xảy ra. Lần đầu tiên thầy Haifai cho nó điểm 10, lại với một lý do hết sức vớ vẩn khiến nó không biết nên hướng cảm giác của mình vào đâu. Nếu thầy Haifai phạt nó chùi cầu tiêu suốt một tuần về cái tội ngồi im một cách ngoan ngoãn làm thầy ngứa mắt, Tam còn thấy dễ chấp nhận hơn và yên tâm hơn là thầy mở miệng khen nó.

Nhưng thầy Haifai không có vẻ gì là đang đùa. Biểu dương thằng Tam xong, thầy đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

-Bây giờ các trò giở sách ra. Hôm nay chúng ta tiếp tục ôn lại thần chú Quàng khăn cổ.

-Khoan đã, thưa thầy. – Amara dùng dùng đứng lên, vẻ mặt như chưa hết sốc- Con muốn thầy giải thích về điểm 10 vừa rồi của bạn Tam. Tại sao lại có cái điểm 10 phi lý đó?

-Nhiệm vụ của ta là cho điểm mấy trò chứ không phải hỏi một tí lại giải thích tại sao. – Lần này thì thầy Haifai có vẻ không làm sao bắt mình dùng nỗi điên, Kăply thấy rõ những sợi tóc lưa thưa trên đầu thầy dựng đứng cả lên khi trả lời Amara.

Nhưng Amara không thèm để ý đến điều đó. Nó tiếp tục phản đối bằng giọng cứng cỏi:

-Nhưng con không đồng ý với cách cho điểm tùy tiện như vậy.

-Dễ thôi, Amara! –Thầy Haifai cười khẩy, cố giữ cái đầu dùng lắc lư – Nếu không đồng ý thì trò có thể ôm tập lên và tetch ra khỏi lớp.Ta tưởng là ta cũng đâu có khoái dạy những đứa học trò cứng đầu như trò.

Amara đứng như trời trồng, không ngờ thầy Haifai quyết liệt với nó như vậy. Sau một thoáng sửng sờ, nó bắt thần ngoác miệng tru tréo:

-Cô ơi, cô! Thầy cho điểm lung tung như vậy mà cô chịu được hả cô? Cô phải có ý kiến đi chứ!

-Ý kiến cái con khỉ! – Từ đôi môi đỏ chót, giọng eo éo của vợ thầy Haifai phát ra một cách nóng nảy – Nếu bữa nay là giờ dạy của ta, ta sẽ cho trò Tam không phải một mà tới ba điểm 10 lận, Amara à.

Trong một thoáng, Amara không biết làm gì hơn là đưa tay lên vò mái tóc xoắn tít, mặt nghệt ra như cố hiểu cô Haifai vừa nói gì. Và đến khi ý nghĩa của câu nói kịp ngấm vô đầu thì nó thì nó quy ngay xuống ghế, mặt mày bỗng chốc như khuất sau chiếc mặt nạ xám xịt, đến nỗi thằng đệ tử Y Đê ngồi sau lưng nó phải chồm lên, lay lay vai nó:

-Tĩnh lại! Tĩnh lại đi, Amara!

Kăply chứng kiến cái hoạt cảnh trước mắt với nụ cười tủm tỉm trên môi. Dĩ nhiên chỉ có Nguyên và nó là hai đứa duy nhất trong lớp hiểu được điều gì đã thúc đẩy vợ chồng thầy

Haifai hành động kỳ quặc như vậy. Họ muốn chuộc lỗi với Tam, đưa học trò khốn khổ từng bị họ hành hạ thể thâm chỉ vì tin rằng nó là quái nhân, do đó bị coi là tay chân không thể chối cãi được của trùm Bastu.

Kăply liếc Nguyên, thấy thằng này cũng đang nhìn mình mỉm cười. Tam ngồi bên cạnh, không cười, vẫn trông vào mặt vẻ ủ rũ mà Kăply đã thấy từ ngày đầu tiên đặt chân vào lớp Cao cấp 2. Tam lúc này có vẻ đã tin là mình không nghe lộn lời khen của thầy Haifai dành cho nó nhưng chính vì vậy mặt mày nó càng hoang mang hơn.

Kăply chồm qua chỗ Tam, khẽ trấn an:

-Ông cho mày 10 điểm thiệt đó.

-Tam mấp máy môi:

-Tao... tao không hiểu. Chắc ông có... có âm mưu gì.

-Chẳng có âm mưu gì trong chuyện này hết. – Kăply nháy mắt – Để rồi mày coi. Ông bắt đầu khoái mày rồi đó.

Tam dĩ nhiên không tin lời Kăply, vì chẳng tìm thấy lý do gì để tin. Nhưng đến khi thầy Haifai cho nó thêm một điểm 10 nữa về cái chuyện nó thực hành câu thần chú Khăn quàng cổ tề đến mức cây thước gỗ của thằng Lung cào cho nó mấy đường rịn máu đỏ lôm thì nó bắt đầu ngờ ngợ.

Trong khi cả đồng lứa há hốc miệng trước sự ưu ái quá đáng của thầy Haifai dành cho Tam nhưng không dám lên tiếng thì một lần nữa Amara lại làm ầm:

-Con sẽ tố cáo chuyện này lên thầy hiệu trưởng.

-Trò cứ việc làm theo ý trò.- Thầy Haifai tỉnh queo – Còn ta, cho đến chừng nào ta còn phụ trách lớp này, ta sẽ cứ làm theo ý ta. Amara à.

Như để nhấn mạnh sự kiên quyết của mình, thầy Haifai chành miệng nói tiếp:

-Và để cho trò có đủ thì giờ mò lên văn phòng hiệu trưởng trường để nói xấu ta, ta tuyên bố buổi học hôm nay đến đây là kết thúc. Các trò có thể ra về.

****oOo****

Dĩ nhiên là sau đó chỉ có Nguyên và không trèo lên văn phòng hiệu trưởng. Hôm trước thầy N'Trang Long đã dặn tụi nó trưa nay lên gặp thầy.

Thằng Amara chỉ nói cho sướng miệng, chứ vừa ôm cặp ra khỏi cửa là nó đông tuốt, với cái đuôi là thằng Y Đê lếch nhếch phía sau. May mà Amara chỉ có mộtddeej tử, - Kăply nhìn theo hai thằng nhãi,vẫn lơ nghĩ – Nếuu có thêm vài thằng như Y Đê nữa, tụi nó chắc ngó ý

chàng một đàn rươcs.

Thầy N'Trang Long như chờ sẵn Nguyên và Kăply trong phòng. Sau khi hì hục leo cả mấy chục tháp (cho đến bây giờ, mặc dù đã nhiều lần đến đây, Nguyên và Kăply vẫn không rõ để đi đến chỗ thầy N' Trang Long, tụi nó phải leo lên cả chầy là bao nhiêu tầng) và đứng thờdoocs trước chiếc cầu thang bằng đá xanh, vhuwa biết làm thế nào để báo cho thầy N'Trang Long biết là tụi nó đã tới thì tiếng nói của thầy đã vọng ra:

-Tụi con vào đi.

Nguyên và Kăply mừng rỡ chui qua chiếc cầu thang đang từ từ nhấc lên như một chiếc cần câu và trong tích tắc đã thấy mình đứng trước chiếc bàn giấy to đùng trong văn phòng hiệu trưởng.

-Ngồi xuống đi tụi con.

Thầy N'Trang Long ngược lên khỏi mớ giấy tờ ngổn ngang trước mặt, cất giọng trầm ấm.

-Tụi con uống một chút gì nha.

Thầy N'Trang Long lại nói, và không đợi Nguyên và Kăply trả lời, thấy quơ tay một cái, lấy ra từ trong không trung hai chiếc ly đặt xuống trước mặt bọn trẻ, theo cái cách của một nhà ảo thuật siêu hạng.

Trước ánh mắt tò mò của Nguyên và Kăply, thầy quơ tay thêm một cái nữa chộp tiếp một chiếc bình vừa hiện ra lơ lửng ở đâu đó bên tay trái thầy.

Thầy không cần nghiêng bình, chỉ lắc khê một cái, một luồng nước màu tím lập tức vọt ra từ chiếc vòi cong như cổ cò và rơi thẳng vào hai chiếc ly, lần lượt hết ly này đến ly khác, không rơi ra ngoài một giọt.

-Uống đi, tụi con. – Thầy vui vẻ mời, sau khi chiếc bình đã rót đầy hai chiếc ly trước mặt Nguyên và Kăply

-Tụi con sẽ thấy thứ nước này không những vừa ngon vừa mát mà còn giúp thần kinh tụi con êm dịu chưa từng thấy.

Kăply bung ly nước trước mặt lên, rụt rè kê môi nhấp một ngụm, thấy nó hơi giống nước nho ép, mà căn cứ vào màu sắc cũng rất có thể nó được làm từ nho.

Kăply đoán vậy và vừa nhăn nhóp thứ chất lỏng ngọt ngào trong miệng, nó vừa cố tìm hiểu tại sao bữa nay thầy N'Trang Long lịch sự với tụi nó dữ vậy. Nó len lén nhìn thấy qua miệng ly, thấy thầy đã lại cúi xuống mớ giấy tờ gì đó trước mặt, có vẻ đã quên bằng tụi nó, và nhất là quên bằng đã hẹn tụi nó đến đây để làm gì.

Hay là thầy đã làm gì Bolobala rồi? Bolobala hiện đang ở đâu? Nó cconf sống trên đời hay

không? Nó đã bị giết hay chỉ bị tống giam? Giọng điệu quá khích của tờ Tin nhanh N, S & D đột nhiên hiện ra trong đầu Kăply nhấp nhô như đang ngồi trên bể lò.

-Thưa thầy....

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi nữa, Kăply đành để tiếng nói bật ra.

Vầng trán thông thái của thầy N'Trang Long ngẩng lên và đôi mắt to cỡ cổ của thầy nhìn trân trân Kăply như thể nó vừa làm một chuyện gì đó rất kỳ cục:

-Con vừa gọi ta?

Thái độ của thầy N'Trang Long khiến Kăply muốn nổi khùng quá sức. Phải khó khăn lắm nó mới giữ cho câu trả lời không trượt ra ngoài lề của sự lễ phép:

-Dạ. Hôm trước thầy dặn tụi con trưa nay lên đây...

-Đúng là ta có dặn như vậy.

Thầy N'Trang Long gật đầu đáp, và sự xác nhận của thầy máy móc đến mức Kăply ngỡ là thầy không hiểu thầy đang nói gì. Lần này nó cố nói thật chậm để người nghe không thể lãng đi:

-Thầy bảo là hôm nay thầy sẽ cho tụi con biết về số phận của Bolobala.

-Ờ, ta nghĩ là ta có nói điều đó mà. – Thầy N'Trang Long lại đáp bằng giọng của người ngủ mê.

Kăply cắn môi:

-Thế sao nãy giờ tụi con hổng nghe...

-À, vụ đó thì tụi con làm ơn chờ cho một chút. – Bằng một động tác đột ngột, thầy N'Trang Long đưa tay lên xoa trán, đôi mắt xa vắng bỗng lấp lánh như vừa tìm lại được ánh sáng – Ta phải nghiên cứu thêm chút xíu để có cái câu trả lời tụi con chờ.

Thầy nhip nhip mấy ngón tay lên xấp giấy trước mặt.

-Đây là bản giám định của pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế của nhà trường.Theo pháp sư Lăk...

Thầy Haifai thỉnh thoảng hiện ra nơi cửa làm câu nói của thầy hiệu trưởng bị đứt ngang. Thầy ném cho Nguyên và Kăply một cái nhìn dò hỏi rồi quay sang thầy N'Trang Long:

-Ông Bolorađam đang tìm ông, ông N'Trang Long.

-Lão ta đâu rồi?

-Ông ta đang đợi dưới sân

-Được rồi, tôi và anh sẽ xuống gặp lão, anh Karazanh. – Thầy N'Trang Long vừa nói vừa xoa tay đứng lên - Không khéo lão bị bọn phóng viên của Ama Đliê làm cho hóa điên mất.

Nhưng lão lựa lúc bọn học trò đã đi về hết để mò vô trường thì chắc đầu óc lão cũng chưa đến nỗi nào.

Thầy N'Trang Long quơ mấy tờ giấy trên bàn nhét vô túi áo thụng rồi cúi xuống và Kăply:

-Tụi con chờ ta một lát nhé.

Còn lại hai đứa, Kăply đập lên tay Nguyên:

-Sao tao lo quá, mày.

-Lo cho Bolobala á?

-Ừ. Không hiểu sao tao cứ thấy tội tội cho nó.

Kăply quay nhìn Nguyên, thấy Nguyên cũng đang nhìn nó, và cả hai đều buồn bã trông rõ trong đáy mắt nhau bộ mặt dầu dầu của chính mình phản chiếu trong đó.

-Theo mày thì Bolobala còn sống không? – Một lát, Kăply ngáp ngừng hỏi.

-Tao nghĩ là còn. – Nguyên đưa tay lên đầu dứt mạnh một sợi tóc, khịt mũi đáp – Nếu tao không lầm thì hiện nay thầy N'Trang Long có vẻ như đang làm mọi cách để bảo vệ Bolobala.

Kăply trở mắt nhìn Nguyên không chớp:

-Hổng lẽ mày tin những gì Pôlôna phỏng đoán à?

-Thiệt sự thì tao không muốn tin chút nào. Nói chung thì chưa bao giờ tao có thiện cảm với tờ Tin nhanh N, S & D của Ama Đliê. – Nguyên nói tiếp một cách khó khăn – Nhưng nếu không tin thì tao không thể giải thích được tại sao những ngày vừa rồi thầy N'Trang Long lại bịa ra chuyện Bolobala đi công tác. Che chở cho một con ma cà rồng phe Hắc Ám đâu phải là chuyện nhỏ.

Kăply thốt rùng mình:

-Hổng lẽ thầy N'Trang Long chính là đồng bọn của Bastu?

Hỏi xong, Kăply đột ngột hét to, vừa hét nó vừa vung tay như để xua đuổi những ý nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu:

-Vô lý! Một trăm phần trăm vô lý!

-Nhưng ở đời những chuyện vô lý đâu phải là chưa từng xảy ra...

Nguyên hạ giọng nói và cảnh giác ngoái cổ nhìn quanh như sợ thầy N'Trang Long bất thần hiện ra ở đâu đó.

Đang nhón nhác, ánh mắt Nguyên bất chợt đụng phải cái báo động kể ở trên vách. Nó liên đứng phắt lên khỏi ghế.

-Mày đi đâu đó? – Kăply chồm tới chộp cứng cánh tay bạn, nôm nớp hỏi.

Nguyên hất đầu về phía cái báo động kể:

-Lại đằng kia coi sao.

Mười giây sau, hai đứa đã đứng chụm đầu vô cái ống thủy tinh, sửng sốt thấy cái ống xẹt lửa tứ tung và run bần bật, trong khi mức nước màu đỏ đang chỉ 90.

-Sao mức báo động lại cao như thế được? – Kăply lú lười kêu lên – Bolobala bị bắt rồi mà.

-Điều đó cho thấy Bolobala không phải là người duy nhất của trùm Bastu mai phục ở trong trường Đămri.

Nguyên nói khế vào tai bạn, hoàn toàn thất bại khi cố tỏ ra bình tĩnh. Giọng nó đầy căng thẳng, và khi nghe cái giọng đó, Kăply quả thực muốn tè ra quần hết sức.

Nó quay phắt sang Nguyên, mặt vàng như nghệ:

-Ý mày muốn nói thầy N'Trang Long.. thầy N'Trang Long...

Kăply sợ hãi đến mức lắp bắp một hồi vẫn không làm sao nói hết câu, cũng có thể nó cố tình trì hoãn vì sợ phải nghe những ý nghĩ u ám trong đầu mình vang lên thành lời.

-Thiệt tình thì tao cũng rất mù mờ, Kăply à. – Nguyên chép miệng, không cần phải nghe Kăply nói hết câu nó mới hiểu bạn mình muốn đề cập tới chuyện gì – Nhưng tao tin tấm gương lưu trữ sẽ cho tụi mình biết được phần nào sự thật.

Nguyên nhanh nhẹn đi vòng qua chiếc bàn bự chảng của thầy N'Trang Long, áp tay lên mép chiếc tủ đựng giấy tờ sát vách, miệng hô khẽ:

-Tới luôn!

Giống như bữa trước, chiếc tủ khẽ lắc lư rồi từ từ trượt đi êm ru trên nền nhà, thoáng chốc để lộ ra chiếc gương đồng hình bầu dục giấu ở phía sau.

Kăply nhìn tấm gương rồi liếc ra cửa rồi lại ngó sang Nguyên, mặt mày vừa hân hoan vừa lo lắng:

-Nhớ thầy N'Trang Long trở về nửa chừng thì sao?

-Lo làm quái gì! – Nguyên đổ liều – Nếu thầy thực sự là người của trùm Bastu thì dù thầy có bắt gặp tụi mình lén lút tra hỏi tấm gương hay không, tao nghĩ đời tụi mình cũng coi như banh ta lông rồi.

Nguyên nhún vai một cái, lại quay mặt vào tấm gương, tỏ ý chuyện đó không có gì phải bàn cãi nữa.

Sau một hồi tập trung tâm trí để nhớ lại cái cách thầy N'Trang Long đã dùng để hỏi tấm gương, nó hắng giọng, run run cất tiếng:

-Chuyện gì đã xảy ra với ngài N'Trang Long?

Hỏi xong, Nguyên căng mắt nhìn chòng chọc vào tấm gương, hồi hộp chờ đợi. Và nó vô cùng thất vọng khi thấy miếng kim loại vẫn tro tro như gương mặt ngơ ngác của một kẻ mất hết tri giác. Hay là mình hỏi không đúng cách? Nguyên bỗng nghi hoặc và khi nó định quay sang Kăply để hỏi lại thì tim nó bỗng nhảy bắn lên: tấm gương trước mặt thành linh sáng rực và những hình ảnh bắt đầu hiện ra, thoát tiên còn lơ mờ nhưng sau từng giây một, lại rõ dần, rõ dần.

Tại nó thấy thầy N'Trang Long đang đứng chấp tay sau lưng bên một dòng suối nhỏ, ở một nơi trông rất giống thung lũng phía sau ngọn đồi tại nó đang ở, với bãi cỏ xanh dày tro tro li ti những đốm hoa trắng nhỏ lượn dài ra xa.

Thầy đứng yên như thế một lúc, những tia nắng mặt trời bóng gắt chiếu lấp loáng trên vầng trán rộng vẫn không làm cho thầy chau mày. Nguyên và Kăply cố mở to mắt, và lần này sau khi để ý kỹ tại nó nhận thấy hai gò má thầy hơi tóp, đôi mắt trông lơ lơ vì thiếu ngủ, nhìn chung có vẻ như thầy đang khoác bộ mặt xanh xao của một người đang bị bệnh thiếu máu. Đúng là thầy, nhưng hoàn toàn không giống thầy như mình vẫn nhìn thấy hằng ngày. Hồng biết thầy đang gặp phải chuyện gì mà vẻ quắc thước, ung dung biến đâu mất dấu! Kăply kinh ngạc nghĩ, mắt vẫn dán chặt vô gương mặt uể oải đang mỗi lúc một chảy dài trong gương.

Một tiếng chim quang quác đột ngột ré lên và gần như cùng lúc, từ lùm cây bên tay phải bất thần bay tung lên một con ó đen như nùi giẻ bị ai ném lên không. Kăply vừa chớp mắt một cái, đã thấy một người đàn ông tầm thước khoác áo chùng màu mỡ gà xuất hiện ngay cạnh dòng suối. Vừa nhác thấy tấm sa mỏng màu xanh ngọc che ngang mặt người này, Kăply điếng hồn nhận ngay ra hấn là trùm Bastu. Nó kinh hãi quay sang Nguyên, thấy bạn mình đang nhìn trừng trừng vào tấm gương, cơ mặt giãn giật như bị kích động ghê gớm.

-Thưa ngài...

Thầy N'Trang Long quay sang tay tổ Hắc Ám, lễ phép cất tiếng chào, sáng điệu cung kính đến mức Kăply phải nhăn mặt.

-Người vẫn chưa làm xong chuyện đó à, N'Trang Long?

Bằng thứ giọng mượt mà như lụa, Bastu êm ái hỏi. Nhưng cái giọng ngọt ngào đó dường như vẫn khiến thầy N'Trang Long cảm thấy rờn rợn.

Thầy cúi gập đầu để tránh nhìn thẳng vào tấm khăn che mặt của trùm Hắc Ám:

-Có lẽ tôi phải cần thêm một chút năng lượng...

-Ta hiểu. - Giọng nói nhẹ nhàng của Bastu phát ra từ đằng sau tấm khăn - và ta đã chuẩn

bị sẵn sàng quà tặng cho người rồi. Người chờ một chút...

Đôi mắt sáng như sao của trùm Bastu thành linh lóe lên, xoáy vào chòm đầu lúc này đang khúm núm cúi thấp của thầy N'Trang Long:

-Nhưng ta nhắc lại lần nữa, cũng là lần cuối cùng: sau khi nạp năng lượng xong, người phải tức tốc lên đường ngay:

-Vâng, thưa ngài.

Thầy N'Trang Long mấp máy môi, sự sợ hãi khiến thầy khào khào, còn khó nghe hơn một tiếng nói thần. Thầy sợ đến mức vẫn chưa biết Bastu đã bỏ đi sau câu lệnh, cứ gằm đầu đứng yên thêm một lúc. Đến khi đợi mãi vẫn không thấy trùm Hắc Ám động tĩnh gì, thầy mới rụt rè ngước mắt lên và thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Trong một lúc, Kăply hoàn toàn bị sự tuyệt vọng nhấn chìm. Còn tệ hơn cả sự tuyệt vọng, cái mà nó cảm thấy trong lúc này là sự trống rỗng. Thầy N'Trang Long, thần tượng của nó, chỗ dựa tinh thần bao lâu nay của nó, người mà nó kính yêu và tin cậy nhất hóa ra là người của trùm Bastu. Tất cả những gì nó suy nghĩ và hình dung trước nay trong một phút bất thần bị đảo lộn thê thảm khiến nó đột nhiên giống như người mất trí. Nó muốn hét lên một tiếng thật to để xả cơn điên nhưng cổ họng nó khô không khốc và nó đau khổ nhận ra những gì nó vừa chứng kiến đã vắt kiệt hết sức lực của nó.

Nó chỉ có thể đưa cặp mắt dần dần nhìn sang Nguyên, yếu ớt nói:

-Thế đấy.

Và được nghe Nguyên đáp lại cũng bằng một giọng ngao ngán không kém:

-Thế đấy.

Nhưng ngày hôm đó sự tệ hại chưa phải đã chấm dứt. Trong tấm gương, một bóng người từ xa đang tiến lại. Đó là một thằng nhóc lạ mặt nhưng căn cứ vào chiếc áo trùm đen và chiếc cặp sách tung tẩy trên tay, Nguyên và Kăply nhận ra đó là một học sinh trường Đămri.

-Chào thầy ạ.

Thoáng thấy thầy hiệu trưởng, đứa học trò hơi khựng lại vì bất ngờ, nhưng rồi nó nhanh chóng mở miệng chào.

Thầy N'Trang Long mỉm cười hiền từ và đưa tay ngoắt:

-Trò lại đây ta bảo.

Thằng nhóc tiến lại, ngạc nhiên thấy thầy hiệu trưởng ngồi thụp xuống, thân mật quàng tay qua vai nó, nhưng rồi mặt nó mỗi lúc một ửng hồng chứng tỏ nó dần dần cảm thấy

hãnh diện vì cử chỉ âu yếm đó của thầy.

-Trò ngoan lắm.

Thầy N'Trang Long vừa nói vừa vỗ bàn tay to tướng lên đỉnh đầu đứa học trò ngây thơ và Kăply sửng sốt khi thấy thằng nhóc lập tức ngã lăn ra bất tỉnh.

-Ha ha ha. – Thầy N'Trang Long ngửa mặt lên trời, buông ra một tràng cười chói tai nghe giống như những miếng sắt cọ vào nhau, cái giọng cười quái đản Kăply chưa từng nghe qua kể từ ngày biết thầy – Món quà của Bastu đến với ta thật là đúng lúc. Cực kỳ đúng lúc. Kăply kinh hãi nhìn thầy cúi xuống đứa học trò nằm mê man trước mặt, liếm mép với vẻ thèm khát lộ liễu và đến khi thấy hai chiếc nanh nhọn thành linh thò ra dưới hàng ria đen rậm của thầy thì nó run bắn từ đầu đến chân, cảm giác như bị ai đánh mạnh vào đầu. Cái hình ảnh Bolobala tấn công Nguyên trong đêm hôm trước lập tức hiện ra nhảy nhót trong đầu khiến nó khiếp đảm ré lên, đau đớn và điên cuồng:

-Đừng, thầy ơi!

Tiếng kêu lạc giọng của Kăply nghe ai oán như tiếng khóc. Nhưng dĩ nhiên thầy N'Trang Long trong tấm gương chẳng thể nào nghe thấy được. Thầy hăm hở cúi đầu xuống, và trước khi thầy khoái trá cắm phập hai chiếc nanh vào cổ họng tên học trò bất hạnh thì Nguyên và Kăply đã kịp nhắm tịt mắt, thấy trái tim lẫn ruột gan phèo phối của chính mình như cũng đang tan ra.

Không biết trải qua bao lâu, Nguyên và Kăply mới thu hết can đảm từ từ hé mắt. Tụi nó thở phào khi thấy những hình ảnh ghê rợn vừa rồi biến mất và tấm gương đồng đang mờ dần.

Kăply đưa tay ôm ngực thều thào:

-Kinh khủng quá!

Như con thú bị sự hoảng sợ đánh lú, Nguyên nghiêng rặng, ngực ngoắc đầu, cựa quậy vai và hông, cố vùng vẫy để thoát ra khỏi sự tê liệt, và khi vừa lấy lại được cảm giác, chuyện đầu tiên nó nghĩ đến là giục Kăply bỏ chạy ra khỏi phòng, càng nhanh càng tốt, trước khi thầy N'Trang Long kịp quay lại. Nhưng nó vừa hả họng, chưa kịp thốt tiếng nào, sự kinh hoàng như một bùm cát đã bất thần lấp đầy miệng nó.

Quai hàm của Nguyên đột ngột hóa đá khi ánh mắt nó chạm phải tấm gương đồng trước mặt. Trong tấm gương đã trở lại tình trạng ban đầu, lúc này đang phản chiếu lò mờ ba bóng người:

Hai bóng người đứng gần dĩ nhiên là nó và Kăply. Xa hơn một chút là một chiếc bóng cao

to và lặng lẽ như một ngọn tháp. Như để xác nhận sự lo lắng của nó, tiếng nói quen thuộc của thầy N'Trang Long vang lên từ phía sau lưng:

-Xem xong rồi thì tụi con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi chớ!

CHƯƠNG XIV: NẠN NHÂN CỦA MA CÀ RỒNG

Kăply chưa bao giờ bị sét đánh ngay đầu. Nhưng nó biết, nếu nó đã từng bị như vậy thì chắc chắn cảm giác đó cũng chẳng nhằm nhò gì so với lúc này.

Khi tiếng nói trầm trầm của thầy N'Trang Long dội vào tai nó, người nó run lên và bỗng chốc như dại đi, rồi nó thấy nó đang từ từ quay lại phía sau, không nhanh không chậm, đều đều như đang đứng trên một cái đế xoay hoặc giả có bàn tay vô hình nào đó đang nắm lấy hai vai nó mà thông thả quay nó lại.

Kăply có cảm giác trước mặt mình là một màn sương và bên kia bức màn thầy N'Trang Long đang nhìn nó và mỉm cười. Tự nhiên, nó không còn thấy sợ hãi nữa, thay vào đó là một nỗi khổ tâm ghê gớm, cảm giác mà nó đã từng trải qua một lần trước đây, lúc người bà thân yêu của nó qua đời. Khi bắt gặp lại cảm giác kinh khủng đó, nó như đang nhìn thấy nó đứng lặng người bên nắm mộ của bà nó ở nghĩa trang làng Ke trong một buổi chiều quạnh quẽ, trời thoi thóp nắng và gió nín thở đến tận sáng hôm sau.

Bất giác nó nói, ngây ngô, lòng quặn thắt:

-Thầy...

Đôi mắt lục lạc của thầy N'Trang Long nheo lại và Kăply nghe tiếng thầy phát ra ầm ập từ dưới hàng ria:

-Ta hiểu tâm trạng của các con. Nhưng lẽ ra các con không nên hành động như vậy trước khi hỏi qua ý kiến của ta.

Kăply không nghĩ một con ma cà rồng của trùm Bastu lại có được giọng nói dịu dàng đến thế. Một cảm giác tức uất vì bị lừa trào lên trong ngực, nó hét lên:

-Thầy... thầy gạt tụi con.

Thầy N'Trang Long vẫn tỉnh queo như không để ý đến vẻ kích động trên mặt đứa học trò nhỏ:

Ta chưa bao giờ gạt các con, K'Brêt à.

-Hổng lẽ thầy làm việc cho Bastu là vì có nỗi khổ tâm riêng. – Nguyên vọt miệng, và trông nét mặt hồi hộp của nó có thể thấy rõ nó đang nóng lòng chờ một cái gạt đầu biết bao.

Thầy N'Trang Long lại lắc đầu:

-Con nói sai rồi, K'Brăk. Bastu là cái quái gì mà ta phải làm việc cho hắn chớ.

Kăply bắt đầu khoác bộ mặt khùng khùng:

-Chắc thầy muốn nói là ngoài Bolobala ra, ở trường Đămri không có một con ma cà rồng

nào khác?

Thầy N'Trang Long nhún vai:

-Ta không định nói như vậy. Ta tưởng là ta đang muốn nói ngược lại kia, con trai à.

Để mặc hai đứa học trò đứng trơ cạnh chiếc gương và ù ù cạc cạc giương mắt ra nhìn mình, thầy chậm rãi bước lại chỗ chiếc bàn giấy, ngồi xuống và thản nhiên nói:

Các con đẩy chiếc tủ về chỗ cũ đi rồi ngồi xuống đây để cặp giò khỏi phản đối. Nếu ta đoán không sai thì có lẽ các con đứng cũng khá lâu rồi.

Sau khi đưa chiếc tủ vào đúng vị trí cũ, Nguyên bước đến cạnh chiếc ghế dài, sè sè đặt mông xuống và nơm nớp đưa mắt ngó thầy hiệu trưởng, lo lắng chờ hai chiếc nanh thò ra dưới hàng ria đen rậm. Kăply ngược lại, mở mắt trừng trừng và mím chặt môi như sẵn sàng phun ra một lời nói xằng.

-Con đừng ngậm miệng chặt qua, K'Brê. Thở bằng cả mũi lẫn miệng vẫn tốt hơn.

Thầy N'Trang Long làm như thuận miệng góp ý, rồi rất nhanh, thầy chuyển qua đề tài khác, lần này thì giọng thầy đã nghiêm trang chở lại:

-Tắm gương lưu trữ, như ta đã cảnh báo trước đây với các con, là thứ mà khi sử dụng phải hết sức thận trọng. Ta nhớ là ta từng nói ngay cả ta lúc nào kệt lắm ta mới phải đụng tới nó mà.- Thầy nhìn chăm chăm vào mặt hai đứa học trò, tay vờ gõ gõ nơi trán làm như đang tìm cách đánh thức bộ nhớ già nua – Ta có nói vậy không hả các con? Hay là ta lẩm cẩm quá rồi nên nhớ lộn?

-Thầy không nhớ lộn đâu. Con nhớ là thầy có nói mà.

-Kăply nhanh nhẩu vọt miệng, chiếc mặt nạ quạu quọ rơi đầu mất.

-À, như vậy là ta có nói hả? – Thầy N'Trang Long thở dài, có vẻ rất phiền não – Ra là ta có nói nhưng các con đâu có để vào tai.

Kăply hăng hái:

-Thầy còn nói là muốn khai thác nó một cách thuận lợi thì phải biết cách.

-Nếu khó khăn như vậy thì tại sao chính con cũng đánh thức được tấm gương hả thầy – Nguyên không kèm được thắt mắc.

- Ai cũng đánh thức được tấm gương hết con à. Nhưng không phải ai cũng biết cách bắt nó nói ra sự thật. Khó khăn chính là ở chỗ đó.

-Là sao hả thầy? – Kăply ngẩn tò te – Hồng lẽ tấm gương lưu trữ cũng biết nói dối?

-Không phải là cũng biết. Mà nó nói dối như ranh. Nói dối một cách lão luyện và trôi chảy.

Thầy N'Trang Long mân mê chòm râu cằm, giọng từ tốn:

-Trong một tháng, tấm gương lưu trữ chỉ nói thật có ba ngày. Đó là ba ngày trăng tròn. Các con nhớ lại đi, bữa tấm gương thuật lại câu chuyện của vợ chồng thầy Haifai, hôm đó có phải là ngày rằm không?

-Dạ, phải. – Nguyên nhú mảy một hồi rồi khe khẽ đáp.

Đợi Nguyên xác nhận xong, thầy thủng thẳng tiếp:

-Những ngày còn lại trong tháng, không thể tìm ra chút xíu sự thật nào trong tấm gương lấu cá này.- Bàn tay thầy N'Trang Long hẩy từ cằm lên trán, xoa xoa chỗ chân tóc và giọng thầy cất cao hơn một chút – Dĩ nhiên, ta có thể dùng bùa Chống nói dối để đối phó với nó. Nhưng ta không ngại xấu hổ để thú thiệt với tụi con là không phải lúc nào ta cũng thành công. Tấm gương khốn kiếp này thừa tình quái để pha trộn một phần bịa đặt vào hai phần sự thật để luồn lách và vô hiệu hóa sự giám sát của các loại bùa ếm. Ta từng bị nó lừa một vố thê thảm rồi đó chớ.

Kăply ngạc nhiênNguyên:

-Trình độ như thầy mà cũng bó tay trước tấm gương lôm côm này sao?

Thầy N'Trang Long giương đôi mắt to cổ cộ nhìn Kăply như thể bây giờ mmowis trông thấy nó:

-Con có biết chủ nhân của tấm gương này là ai không hở K'Brêt ?

Kăply xịu mặt:

-Thầy cũng biết là con không biết mà.

Rồi nó liếm môi, háo hức hỏi:

-Là ai hả thầy?

-Đây là tấm gương của chủ nhân núi Lưng Chùng.

- Thầy N'Trang Long buông từng tiếng, rồi mặc Nguyên và Kăply há hốc miệng ra vì kinh ngạc, thầy tỉnh bơ tiếp

-Chủ nhân núi Lưng Chùng tặng tấm gương này cho Đại phù thủy Mackeno. Và chính Mackeno đã tặng nó lại cho ta.

-Mọi người tặng qua tặng lại tấm gương này chi vậy thầy?- Kăply cất cơ hỏi.

Trong khi Nguyên nhăn mặt vì thắc mắc ngô nghê của bạn thì thầy N'Trang Long gật gù rất ư là khoái trí:

-Một câu hỏi rất hay, K'Brêt à.

Thầy lim dim mắt:

-Thực ra đây chỉ là một trò chơi trẻ con. Chue nhân núi Lưng Lùng giở trò nghịch ngợm

trên tấm gương chẳng qua muốn thử thách tài nghệ của bọn ta mà thôi.

Đang nói, cặp mắt nửa nhắm nửa mở của thầy N'Trang Long thành linh quắc lên khiến Nguyên và Kăply giật thót:

-Ủa, thế còn cái chuyện đi đến núi Lưng Chùng tới đâu rồi? Ta nhớ ta bảo tụi con tới đó lâu rồi m, sao tụi con còn ngồi thù lù ở đây?

Nguyên đỏ mặt phân bua:

-Tụi con đã đi tìm ngọn núi đỏ suốt một ngày nhưng hồng thấy gì hết, thầy ơi.

-Có một ngày thì ăn thua gì!- Thầy N'Trang Long sầm mặt – Tụi con đi tìm nữa đi. Phải tích cực lên.

-Thế còn vụ Bolobala sao rồi hả thầy?- Kăply vùng kêu – Thầy nhốt bạn ấy ở đâu?

-Nhốt? – Cặp mắt thầy N'Trang Long trợn ngược – Hừm, ai bảo là ta nhốt con bé đó?

Thầy đứng bật khỏi ghế, như một con mãnh sư thành linh chồm lên trên hai chân:

-Đi! Tụi con đi với ta!

Thầy bước vòng qua bàn, mỗi tay nắm một đĩa học trò, hăng giọng:

-Ta cũng đang muốn cho tụi con nhìn thấy sự thật đây!

Nguyên và Kăply hura kịp hiểu thầy hiệu trưởng định làm gì, đã nghe vù một tiếng, hai chân như hẫng đi. Không cần thầy N'Trang Long ra lệnh, tụi nó đã tự động nhắm nghiền mắt, hoảng hốt thấy cơ thể xoay vòng vòng trong khoảng không như đang rơi vào một luồng gió xoáy.

Một tích tắc sau, Nguyên và Kăply nghe một tiếng "bịch", hai chân nện lên mặt sàn đau điếng. Thầy N'Trang Long thành linh buông tay khiến tụi nó lảo đảo một hồi mới đứng vững và hấp tấp mở mắt ra.

Chưa đặt chân vào phòng y tế bao giờ nhưng vừa nhác thấy khung cảnh trước mắt, Nguyên và Kăply biết ngay tụi nó đang ở đâu.

Trên chiếc giường phủ khăn trắng ở chính giữa phòng Bolobala đang nằm thiêm thiếp. lẳng xẵng bên cạnh là một lão phù thủy mặt dài như quả dưa leo, vằn đốm ngấn, tay cầm roi phép, thắt lưng đeo lưng lẳng các thứ lọ đựng bột, mặt mày cực kỳ nghiêm trọng. Lão đi tới đi lui cạnh giường, điệu bộ khấn trương, tay hươ hươ con roi khắp người Bolobala, miệng xì xầm niệm chú, chốc chốc lại nhúng đầu ngọn roi vào cái xoong cán dài đang sôi sùng sục và tỏa mùi dược liệu nồng nặc trên chiếc bếp lò kê đó. Kăply đoán lão là pháp sư Lăk, người phụ trách phòng y tế. Nó ngó chăm chăm vẻ mặt trầm trọng của lão, thấy trán lão cứ nhăn tít, như thể không phải bây giờ nó mới nhăn mà từ khi vừa lọt lòng ra trán lão đã

nhấn như thế rồi.

Thầy Haifai, thầy Hailixiro, lão chu và mục Gian đang ngồi trên chiếc ghế cuối chân giường, im lặng theo dõi pháp sư Lăk làm phép.

Mồ hôi túa ra thành dòng trên trán, pháp sư Lăk cũng không buồn lấy tay chùi. Đầu óc lão tập trung đến mức thầy N'Trang Long và tụi Kăply suất hiện trong phòng, lão cũng không hề hay biết. Chỉ đến khi thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi:

-Thế nào rồi, ông Lăk?

Láo mới giật mình ngó lên:

-À, cũng không đến nỗi tệ lắm, thưa ngài.

Thầy N'Trang Long bước tới một bước, cúi xuống Bolobala, chăm chú nhìn một lúc rồi trầm ngâm hỏi:

-Sao con nhỏ không nhúc nhích gì hết trơn vậy?

Pháp sư Lăk tắc lưỡi đáp, bây giờ lão mới nhớ chùi mồ hôi:

-Tôi chỉ giữ được tính mạng con bé thôi. Muốn phục hồi nguyên vẹn, tôi nghĩ ngài phải kêu gọi pháp sư K'Buđăng bên lớp Hướng nghiệp giúp một tay.

-Vô ích, ngài N'Trang Long à. – Thầy Hailixiro thành linh buột miệng, trông thầy có vẻ thoải mái hơn ngày thường do không phải nhốt mình trong chiếc ghế bành.

-Tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta đã đi chệch hướng. Không ai chạy chữa được một con ma cà rồng, và theo tôi cũng không cần phải tốn công chạy chữa, nhất là con ma cà rồng đó do Bastu gửi tới để tàn phá ngôi trường của chúng ta.

Thầy N'Trang Long quay nhìn thầy Hailixiro, mắt nheo lại như chói nắng. Thầy xoắn một lọn râu cằm, chậm rãi nói:

-Anh Hailixiro, ma cà rồng không phải là một định mệnh không thể thay đổi. Cục an ninh Lang Biang hiện nay chỉ theo dõi các ma cà rồng hoang dã. Còn những ma cà rồng thuần hóa vẫn được cộng đồng chấp nhận. Hơn nữa, - thầy N'Trang Long nhón mày khiến đôi mắt to cộm của thầy trông tròn quay như hai quả nhãn – tôi có thể khẳng định Bolobala không phải là ma cà rồng!

Câu nói cuối cùng của thầy N'Trang Long khiến thầy Hailixiro suýt chút nữa té lăn ra khỏi chỗ ngồi. Cùng với thầy, lão Chu, mục Gian, Nguyên và Kăply cũng đồng loạt nhảy dựng như phải bóng.

-Ngài hiệu trưởng... – lão Chu lắp bắp – làm sao mà...

-Phi lý! – Thầy Hailixiro thét lên, tay không ngừng quẹt lớp mồ hôi đang tươm ra quanh cái

trán hói- Tôi đã nghi ngờ, tôi đã theo dõi và cuối cùng chính mắt tôi đã bắt gặp Bolobala tấn công K'Brăk. Nếu lúc đó mọi người không chạy tới kịp, cặp nanh nhọn hoắt của con bé đã cắm vào...

-Anh nói không sai một chút nào hết, anh Hailixiro.

-Thầy N'Trang Long gật đầu, ngắt lời – Dù không muốn tôi cũng phải thừa nhận là tối hôm đó, Bolobala đích thị là một con ma cà rồng.

Thầy N'Trang Long càng nói, Kăply càng cảm thấy mình ngu đi từng phút. Nó liếc lão Chu và mẹ Gian, thấy mặt họ lộ vẻ dần dần và nó đoán mặt nó chắc còn dần hơn gấp bội.

-Ngài hiệu trưởng, - thầy Hailixiro lộ vẻ bức bối và giọng đã không còn nể nang – tôi xin phép ngài được nói thẳng là tôi đã bắt đầu nghi ngờ về sự nghiêm túc của ngài...

-Nghi ngờ là quyền của anh, anh Hailixiro. Và tôi, tôi thề là tôi luôn tôn trọng quyền được nghi ngờ của mọi người. Nghi ngờ, đó là chặng đầu tiên trên con đường tiến đến chân lý. – Thái độ bất bình của thầy Hailixiro dường như chẳng tác động đến thầy N'Trang Long mấy. Thầy khoan thai nói, ung dung như trong một buổi thuyết trình – Tôi chỉ muốn lưu ý anh một điều quan trọng, điều này có thể anh không biết hoặc anh từng biết nhưng đã quên: Những nạn nhân của ma cà rồng đều biến thành ma cà rồng hết ráo. Trong kho từ vựng vô cùng phong phú của chúng ta, từ aslang chính là để chỉ những trường hợp này.

-Ngài nói vậy là sao, ngài hiệu trưởng? – Mẹ Gian vùng kêu, giọng xúc động - Có phải ngài muốn nói Bolobala bị ma cà rồng tấn công không? Có phải ngài muốn nói con bé đó chỉ là nạn nhân?

Thầy N'Trang Long nhìn mẹ chủ quán bánh Nhớ dai bằng con mắt tán thưởng:

=Tôi nghĩ là tôi muốn nói như vậy đó, bà Gian à.

Như một chiếc lò xo, mẹ Gian bật ngay lên khỏi ghế và phóng lại chiếc giường của bolobala.

-Không đúng, không đúng rồi, ngài hiệu trưởng. – Sau khi cẩn thận xem xét bolobala, mẹ Gian ngược lên nhìn thầy n'trang long và lắc đầu quầy quậy.

-cái gì không đúng hả bà Gian?- Thầy N'trang long điềm tĩnh hỏi lại.

Mẹ Gian chỉ tay ngay cổ Bolobala, ngập ngừng nói:

-Nếu Bolobala là nạn nhân của ma cà rồng thì ở cổ phải có lỗ thủng hoặc ít ra phải có vết răng chứ, thưa ngài?

-Bà tuyệt thật đấy, bà Gian! – Thầy N'Trang Long gần như reo lên – Bà đã hỏi đúng chóc chỗ. Và tôi cũng đang muốn làm rõ chuyện đó đây.

Thầy đưa mắt nhìn lướt qua những gương mặt đang nghệt ra chung quanh, cao giọng nói:
-Các vị nhìn cho kỹ nhé.

Nói xong, thầy quay lại nhìn Bolobala, phẩy tay một cái, miệng khẽ mấp máy, cái phẩy tay của thầy N'Trang Long nhẹ hều nhưng mọi người có cảm giác không khí trong phòng như bị nén chặt lại. Không ai bảo ai, tất cả đều chồm tới sát cạnh giường, cùng nín thở và cùng dán chặt mắt vào Bolobala.

Kăply thấy rõ lớp da cổ của Bolobala từ từ trở lên nhẵn nhéo, liền sau đó nứt ra từng mảng như vệt bùn khô và rơi lả tả xuống khăn trải giường. Khi lớp da bên ngoài tróc đi, cả đồng miệng cùng “ồ” lên thảng thốt: Ở lớp da cổ bên trong, hai vết răng hiện lên rõ mồn một như ai vừa lấy đinh nhọn xoi vào.

-Thế này là thế nào hở ngài hiệu trưởng – Lão Chu há hốc miệng nhìn thầy N'Trang Long, chiếc miệng trên tay như sắp rớt.

-Cũng đơn giản thôi, ông Chu à. – Thầy N'Trang Long nhẹ nhàng đáp – thủ phạm vụ này chắc chắn là một con ma cà rồng, và dĩ nhiên hắn cũng là người của trùm Bastu. Mục tiêu tấn công của hắn không ai khác ngoài K'Brăk, tiểu chủ nhân lâu đài K'Rahlan.

-Nhưng ở đây hắn không tấn công K'Brăk mà nhắm vào Bolobala. – Thầy Hailixiro nhíu mày, tay giật giật cổ áo chùng như để cho dễ thở.

Thầy N'Trang Long lại túm lấy chòm râu, làm như nó có thể gợi ý cho thầy:

-Hắn không trực tiếp ra tay có thể vì sợ lộ mặt, cũng có thể vì không có cơ hội, anh Hailixiro à. Hắn liền nghĩ ra cách mượn tay Bolobala. Hắn đã tính một nước cờ rất khéo: K'Brăk sẽ không bao giờ đề phòng Bolobala, do đó khả năng K'Brăk bị sát hại là rất lớn. Thầy Hailixiro phác một cử chỉ vô nghĩa vào không khí, Kăply trông thầy tựa quạu một trăm ký thật thật khó khăn:

-Tôi hiểu rồi, ngài N'Trang Long. Và sau khi tấn công Bolobala, hắn cố tình tạo ra một lớp da giả trên cổ cô bé để không ai khám phá ra âm mưu của hắn và để phòng khi cuộc mưu sát K'Brăk không thành, Bolobala sẽ trở thành đích nhắm của dư luận, còn bản thân hắn thì thoát êm khỏi mọi cuộc điều tra để tiếp tục sắp đặt một âm mưu mới.

Thầy N'Trang Long tươi cười nhìn thầy Hailixiro:

-Anh đã hiểu đúng vấn đề rồi đó, anh Hailixiro. Theo tôi thủ phạm là một tay cực kỳ thông minh. Thậm chí tờ Tin nhanh N, S & D cũng bị cho vào tròng trong vụ này. Tổng biên tập Ama Đliê là một tay làm báo siêu hạng nhưng nhược điểm lớn nhất của hắn là bụng dạ quá hẹp hòi, nhỏ nhen. Mối ác cảm với trường Đămri đã làm Ama Đliê mờ mắt và chi phối mọi

hoạt động nghiệp vụ của hắn. Rõ ràng là Ama Đliê mừng rơn khi vớ được vụ Bolobala. Và trong khi khoái trá khai thác vụ này theo hướng bất lợi cho tôi, Ama Đliê không biết rằng hắn đang bị xỏ mũi bởi một con ma cà rồng.

Mụ Gian hỏi giọng kích động:

-Ngài hiệu trưởng! Ngài nói vậy có nghĩa là khi bảo Bolobala được nhà trg cử đi công tác, ngài đã biết con bé bị ma cà rồng tấn công?

-Tôi biết bà Gian à. Tôi biết, cho dù những vết răng trên cổ cô bé được che đậy rất khéo. – Thầy N'Trang Long cúi đầu nhìn Bolobala vẫn đang mê man trên giường – Và vì biết rõ điều đó nên tôi không muốn làm to chuyện. Tôi không muốn mọi người hoang mang không cần thiết.

-Cách đó cũng mạo hiểm quá, thưa ngài. – Lão Chu nuốt nước bọt, tay chà chà chiếc mũi nhọn – Nếu dẫu tiết mọi người, nhớ con ma cà rồng kia hoặc Bolobala nổi hứng tấn công bọn học trò thì hậu quả thiệt là khủng khiếp.

-Cảm ơn ông vì sự lo lắng đó, ông Chu. – Bắt chước lão Chu, thầy N'Trang Long đưa tay sờ lên chóp mũi nhưng rồi có lẽ thấy mũi mình không nhọn bằng lão, tay thầy lại quay lại loanh quanh chỗ chòm râu cằm quen thuộc – Tất nhiên là tôi có nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi cũng có đủ lý do để tin rằng thủ phạm và nạn nhân của thủ phạm, tức Bolobala, không có ý định tấn công bừa bãi. Mục tiêu chính trong vụ này là K'Brăk. Do đó tôi cho rằng chỉ cần tập trung bảo vệ K'Brăk là đủ.

Thầy nhìn sang thầy Haifai nãy giờ vẫn đứng im như tượng, giọng vui vẻ:

-Sau khi phát giác ra tình trạng của Bolobala, tôi đã yêu cầu giáo sư Haifai dạy thần chú Khăn quàng cổ cho lớp Cao cấp 2, dĩ nhiên lý do thực sự là nhằm trang bị cho K'Brăk khả năng tự vệ trước đòn tấn công của ma cà rồng...

-Nhưng rốt cuộc con đã chẳng làm được trò trống gì. Con thiệt là ngu như heo – Nguyên thốt lên bằng giọng thiếu não. Từ khi đặt chân vào phòng y tế đến giờ, nó vẫn làm thình theo dõi mọi diễn biến, nhưng lúc này thì nó không thể không lên tiếng tự nguyện rửa mình.

Trong khi thầy Haifai khịt mũi một cái thiệt lớn như đồng tình với so sánh của Nguyên thì thầy N'Trang Long nhúc nhích hàng ria với vẻ thông cảm:

-Không sao! Không sao, con à. Thiệt tình thì thần chú Khăn quàng cổ đâu có phải là thứ dễ nuốt. Điều quan trọng là đến phút cuối, bọn ta đã kịp có mặt trong cái đêm kinh hoàng đó.

-Thưa thầy, - thái độ của thầy N'Trang Long giúp Nguyên cảm thấy mạnh dạn hơn. Nó nhú mày, cẩn thận chọn từng từ để có thể trình bày chính xác điều nó đang thắc mắc, - vậy thì thầy có thể cắt nghĩa tại sao những ngày trước đó bạn Bolobala đột nhiên thân thiết với con không ạ? Hồng lẽ Bolobala đồng lõa trong vụ này nhằm hãm hại con?

-Làm gì có chuyện đó! - thầy N'Trang Long chưa kịp trả lời, thầy Haifai đã nhe nanh gầm gừ - Trước khi bị ma cà rồng tấn công, Bolobala chắc chắn không có ý định hãm hại trò đâu, K'Brăk. Theo ta, lúc đó Bolobala vẫn là một học sinh bình thường như mọi học sinh khác.

-Con nghĩ điều đó chỉ đơn giản xuất phát từ lòng hăm mộ Bolobala giành cho bạn K'Brăk thôi. - Kăply tức tối vọt miệng, cảm thấy thằng bạn mình phải ngu ngang ngửa với mình hoặc hơn mình mới thắc mắc một cái chuyện quá sức rõ ràng như vậy.

-Nhưng... nhưng...

Như không nghe thấy Kăply, Nguyên ngược nhìn thầy N'Trang Long bằng ánh mắt băn khoăn, miệng ấp úng.

-Ta hiểu con đang nghĩ gì, K'Brăk. - Thầy N'Trang Long khẽ gật gù - Ờ, chuyện đó ta cũng thấy hơi lạ. Nhưng dù sao thì cũng chỉ có duy nhất một người trên đời này có thể giải thích rõ ràng chuyện đó thôi.

-Ai vậy, thầy? - Kăply bộp chộp hỏi.

-Người đó chính là Bolobala.- Thầy N'Trang Long chỉ tay vô chiếc giường - Ráng chờ đến khi Bolobala trở lại bình thường, tụi con sẽ tha hồ mà dò hỏi.

Rồi thầy nheo nheo mắt nhìn Nguyên và Kăply, nói tiếp bằng giọng hóm hỉnh:

-Còn bây giờ thì theo ý ta, tụi con ra về lúc này cũng có thể coi là quá muộn rồi đó.

****o0o*****

-Tóm lại thì ai là tay chân của... của phe bên kia hả mày? - Vừa ra khỏi cổng, Kăply đã nín tay Nguyên, thấp thỏm hỏi. Nó nhìn Nguyên bằng ánh mắt tha thiết của một bệnh nhân đang chờ thầy thuốc cho toa.

Nhưng thầy thuốc Nguyên hôm nay cho một cái toa hết sức chung chung:

-Bất cứ thầy cô nào trong trường cũng có thể là tay chân của Bastu hết. - Nguyên nhún vai, nói không kiêng rè - Kể cả đám bảo vệ của lão Chu. Thậm chí kể cả thầy N'Trang Long.

-Thầy N'Trang Long ư? - Kăply ngơ ngác - Hồng lẽ đến lúc này mày vẫn chưa tin thầy?

-Tin là một chuyện, còn sự thật là một chuyện khác. Trước khi sự thật phơi bày, không có chỗ cho niềm tin ngây thơ.

Nguyên làm một tràng triết lý khiến Kăply tròn xoe mắt, thán phục:

-Câu này mày học ở đâu vậy?

-Học cái đầu mày! – Nguyên sầm mặt – Tao hỏi mày nè: Làm sao tụi mình biết được tấm gương nói dối hay là chính thầy nói dối?

-Ờ, chẳng làm sao biết được hết.

-Thấy chưa! – Nguyên hào hứng – Vậy bây giờ tụi mình phải làm gì, mày biết không?

-Biết.

-Làm gì?

-Mày về trước, tao đi chơi với Mua lát về sau.

Nguyên như người bị sập hố. Nó quắc mắt nhìn bạn:

-Soa mày cứ lên cơn điên với bọn con gái thế? Tao về nhà một mình biết nói sao với bà Êmô?

Kăply nhăn nhó:

-Tụi mình đã dặn thằng K'Tub về báo trước rồi mà. Là trưa nay, tao với mày phải ở lại trường làm vệ sinh.

Mặt Nguyên hầm hầm:

-Rồi tao bỏ mặc mày, tao về trước?

-Không phải là bỏ mặc, mà là tự nhiên mày bị... đau bụng. Hồng lẽ từ bé tới giờ mày không bao giờ bị đau bụng sao?

Vừa nói, Kăply vừa co cẳng chạy. Khi nó nói xong tiếng cuối cùng, người nó đã ở cách Nguyên một khoảng xa.

Với khoảng cách đó, Nguyên biết rằng tốt nhất là mặc kệ cho thằng bạn mình đi theo xách dép cho tụi con gái, còn nó đành chấp nhận đội nắng lủi thủi về nhà một mình.

Về nhà một mình trong khi chưa biết ai là chân tay của trùm Bastu và liệu con ma cà rồng đó có âm thầm rượt theo mình hay không thì đúng là đại liều mạng! Ý nghĩ đó chợt xuất hiện trong đầu Nguyên khi nó đã đi được nửa chặng đường và ngay khi nổi lo vừa chớm, nó hoảng hốt cầm đầu chạy bán sống bán chết, dĩ nhiên trong khi chạy vẫn không quên ngoác miệng chửi Kăply tơi bời hoa lá.

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>